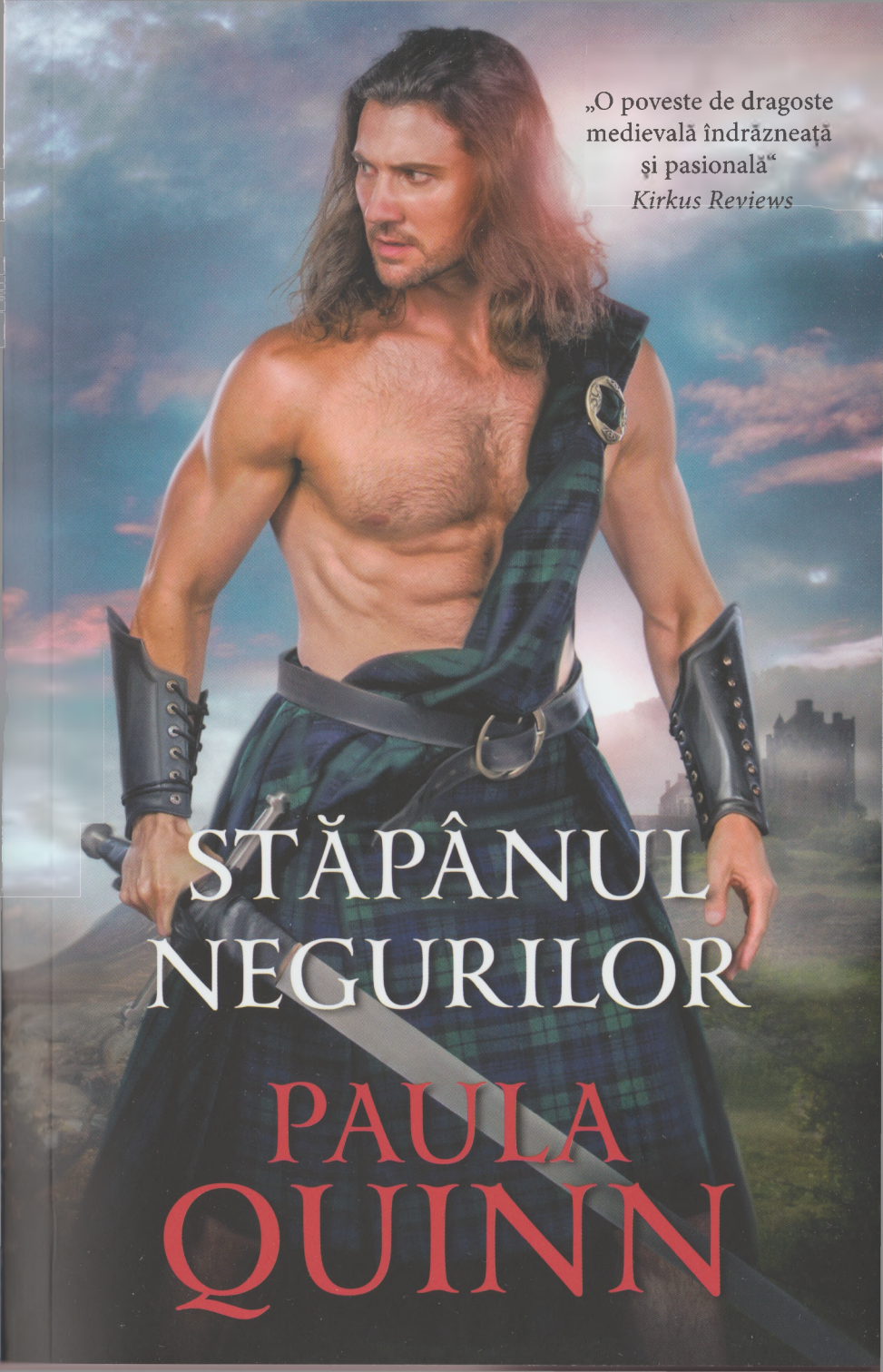
„O poveste de dragoste medievală îndrăzneață și pasională"
Kirkus Reviews
STĂPÂNUL NEGURILOR
PAULA QUINN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „CLANUL MACGREGOR“

Deși de origine nobilă, Kate Campbell nu se teme să își scoată sabia din teacă la nevoie. Când dușmanii năvălesc asupra clanului ei, ea se avântă în luptă fără ezitare – și are mare noroc să fie protejată de o lovitură fatală de către un misterios scoțian din Ținuturile Înalte. Luată de acesta și dusă de acolo, ea constată că salvatorul ei este, de fapt, conducătorul clanului pe care cei din neamul ei îl urăsc cel mai mult: Callum MacGregor, bărbatul căruia i se spune „Diavolul“. Și totuși, Kate nu poate ignora atingerea lui dureros de tandră sau felul în care privirea lui feroce o lasă cu răsuflarea tăiată.

Callum MacGregor a luat multe vieți de-a lungul timpului, dar de salvat nu a salvat nici una – până acum. Fermecat de această tânără neînfricată, începe să își dorească tot mai mult să o țină alături de el, chiar dacă asta înseamnă să o păstreze pentru a o folosi ca să îl ademenească pe dușmanul lui de moarte: unchiul fetei, contele de Argyll. Pe măsură ce începe să descopere curbele voluptuoase ale trupului ei și misterele sufletului ei pătimaș, Callum își dă seama că ea este, de fapt, cel mai de temut dușman dintre toți... Căci nu o poate face a lui fără să își trădeze neamul și onoarea – și fără să îi cedeze pentru totdeauna propria inimă.

„Paula Quinn este o autoare care trebuie neapărat urmărită.“
Publishers Weekly

Paula Quinn a scris până în prezent 28 de romane de dragoste istorice, majoritatea având acțiunea amplasată în Scoția, de care autoarea este pasionată. Cărțile ei sunt bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6686-4
9 786063 366864

Alma

PAULA QUINN

Stăpânul neguriilor

Laird of the Mist
Paula Quinn
Copyright © 2007 Paula Quinn
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Stăpânul negurilor
Paula Quinn

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, PAULA
Stăpânul negurilor / Paula Quinn
trad. din lb. engleză: Irina Bandrabur – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6686-4

I. Bandrabur, Irina (trad.)

821.111

PAULA QUINN

Stăpânul neguriilor

Traducere din limba engleză
Irina Bandrabur

LITERA
București
2020

Pentru familia MacGregor
„Cât timp vor fi frunze în pădure şi spumă pe râu,
MacGregor va prospera mereu, în ciuda tuturor."

Suntem copiii negurilor fără un ținut care să ne fie casă, ne tragem din regi, dar suntem destinați să cutreierăm.

Am fost onorați în bătălie, apoi vânați ca o pradă, dar dovada curajului nostru este că încă ne mândrim cu numele nostru.

Ne-au surghiunit clanul și portul, dar nu ne-am cumpănit niciodată credința după șansele de izbândă.

Sunt unele lucruri de care nu suntem mândri cum s-au terminat, dar ce prinț nu face orice ca să își vadă copiii sătui?

Prietenia noastră a fost apreciată și de nobili, și de săraci, credința noastră statornică era respectată de dușmani.

Nu am avut castele mari, eram puțini la număr, dar înaintașii noștri ne-au păstrat vie moștenirea.

Capitolul 1

Glen Orchy, Scoția, secolul al XVII-lea

Kate Campbell își privi inamicul direct în fața neînsufletită și apoi se învârti. Lama ei tăie un braț, dar trunchiul rămase intact. Fără să bage în seamă oamenii unchiului ei care erau în jur și îi apreciau abilitățile de luptă, ridică toporul pe care îl ținea în mâna cealaltă și icni când acesta se înfipse în pieptul de paie al oponentului său.

Își dădu părul la o parte din ochi și-l cercetă cu privirea pe Duncan, unchiul ei, care traversa micuța curte interioară a domeniului ei.

Sosise în Glen Orchy cu câteva zile în urmă, ca s-o aducă la castelul Kildun, în Inverary. Promisese să îi ia pe ea și pe fratele ei în casa lui când erau copii, dar, la fiecare vizită, plecase fără ei.

Mama lor murise la nașterea lui Kate. Tatăl lor fusese ucis la Kildun doisprezece ani mai târziu, chiar înainte ca Duncan să fie numit conte de Argyll și tutore pentru Kate și Robert.

Kate îl privi cum se apropie încet de ea, cu picioarele sale cabaline ascunse în pantaloni de lână fină și cizme de obsidian lustruit. Avea o constituție suplă, cu umerii înguști sub o jiletcă măslinie. Era făcut mai degrabă pentru preoție decât pentru luptă, deși adesea se lăuda cu victoriile sale în bătălii. Aceste bătălii îl țineau departe de Kildun timp de luni la rând, le amintea el de multe ori în timpul vizitelor sale, sărutându-i pe frunte înainte să iasă pe ușă. În curând, avea să-i ia acasă cu el. Dar nu se întâmpla niciodată. Nici măcar atunci când vasalii tatălui ei începuseră să plece, cu excepția câtorva, care îi creșteau.

Kate îl privi scurt pe conte în ochii cenușii întunecați de o dorință care o dezgusta. Poate că nu o dorise copil fiind, dar o dorea acum.

– Mânuiești bine armele, Katherine. Veni pe la spatele ei și se aplecă spre dreapta când ea ridică toporul peste umăr pentru o altă lovitură strivitoare, de data asta țintită spre coapsa inamicului.

Da, ea și Robert fuseseră obligați să exerseze zilnic.

– Amish și John ne-au învățat bine.

În spatele ei, auzi un pufnet.

– Au rămas soldați loiali fratelui meu în toți acești ani. Dar datoria lor față de el s-a terminat acum. Voi avea grijă să fie răsplătiți. Se apropie de ea, astfel încât respirația lui șoptită se lipi de obrazul ei. Mă încântă să știu că vei riposta față de orice bărbat care încearcă să te necinstească.

Kate strânse tare mânerul toporului și se gândi să-l pună peste umăr.

– Într-adevăr, unchiule, grija ta pentru bunăstarea mea și a lui Robert mereu mi-a încălzit inima. Mai ales când obișnuiai să ne amintești cât de norocoși suntem că familia McColl era cea care devasta Glen Orchy la fiecare două săptămâni, nu criminalii de MacGregori. Lui nu-i păsase că un scoțian ar putea-o necinsti în timp ce creștea sau că în garnizoană mai erau doar câțiva oameni care să se lupte cu cine ar fi încercat să o necinstească.

– Când erai copilă, singurul lucru pe care îl voiau atacatorii erau oile. Știam că ești în siguranță aici. Dar acum ești femeie, și scoțienii îți vor lua mai mult decât vitele.

Respirația lui aluneca pe gâtul ei. Kate se crispă și își lovi oponentul cu putere, împrăștiind paiele.

– Nu mă tem de nici un bărbat care crede că vine aici să îmi fure virtutea, unchiule.

– Și dacă te atacă dușmanul?

Kate știa la cine se referea el. Vorbise despre ei de nenumărate ori de-a lungul anilor.

– Nu prea mai sunt prin Scoția MacGregori pentru care merită să te frământi. Sunt sigură că nu voi întâlni niciodată unul.

– Au rămas suficient de mulți cât să continue să susțină cauza regaliștilor. Contele își încolăci degetul pe o șuviță neagră precum corbul, care căzuse peste umărul ei. Nu trebuie să uităm cum și-au unit forțele cu marchizul catolic de Montrose împotriva noastră. Sau câți dintre oamenii noștri au murit în timpul atacurilor lor criminale. Ții minte că ți-am povestit cum i-au masacrat pe cei din familia Covenant fără milă la Kilsyth? Nu voi permite

ca și tu să le cazi pradă. Vei face cum spun eu și vei veni cu mine. O trase de păr, ca pentru a-i aminti că nu avea să îi permită să refuze.

– Asta este casa mea, spuse ea, împungându-și oponentul în gât.

– Nu mai este. Când ea se încordă la răspunsul lui iute, își înmuie tonul. Robert de-abia așteaptă să te vadă. Au trecut aproape trei luni de când și-a văzut iubita soră.

Lui Kate îi era teribil de dor de fratele ei, dar el își alesese calea.

– Fratele meu a așteptat ani buni să își slujească ținutul, dar eu sunt mulțumită aici, unchiule.

Râsul lui îi zgârie urechea.

– Cu câțiva bătrâni și o mână de servitori? Ce speri să faci împotriva diavolului, dacă te-ar găsi?

Kate era sigură că deja o găsise și stătea în spatele ei chiar în această clipă. Unchiul ei se străduia să o sperie ca să plece cu el, amintindu-i de groaznicii MacGregori, așa cum copiii se tachinează unii pe alții cu povești cu monștri. Cel mai înfricoșător dintre ei: Diavolul care ucisese peste cincizeci de Campbelli cu șase ani în urmă într-un masacru care îl transformase într-o legendă – și în urma căruia ea și Robert deveniseră orfani. Duncan o trase mai aproape și scrâșni din dinți.

– Ai uitat deja că i-a ucis pe tatăl meu și pe al tău?

– Nu, răspunse Kate fără să se întoarcă. Nu am uitat.

Într-adevăr, Kate îl ura, dar nu își făcea griji din pricina legendelor și nu era naivă să se teamă de ele.

– Și nu te temi de un astfel de bărbat însetat de sânge? întrebă el, iar ea lovi din nou.

– Nu, dacă îl voi întâlni vreodată, îl voi ucide, jură ea, decapitându-și dușmanul cu sabia.

– Nu o vei face niciodată.

Contele își trecu mâna peste brațul ei, până când degetele sale le acoperiră pe ale ei. Îi înfipse lama în oponentul ei fără viață, icnind când îi apăsă spatele de pieptul lui.

– Și tu ești dușmanul meu, murmură ea, în timp ce el se îndreptă înapoi spre oamenii lui.

Ea ridică toporul în loc să-l lase jos, apoi lovi; acesta se înfipse bine între picioarele oponentului său. Kate lăsă toporul acolo unde ateriză, își puse sabia înapoi în teacă și porni spre pajiște, unde oile ei pășteau indiferente și nepăsătoare la violența oamenilor. I se făcu silă când se gândi de ce o voia unchiul ei. Știa de ceva timp despre

depravarea lui, dar nu îi spusese niciodată lui Robert. Nu crezuse cu adevărat că Duncan ar veni după ea, nici măcar după ce Robert plecase pentru a locui cu el, așa că nu era nevoie. Dar acum el era aici și se grăbea atât de tare să o scoată din Glen Orchy, încât era sigură că, dacă avea să fie nevoit, urma s-o ia de-acolo legată de cal. Oare el credea că Robert avea să îl lase s-o atingă odată ce ajungeau la Kildun? Ce prost! Fratele ei i-ar tăia mâinile lui Duncan, unchi sau nu. Robert era nobil și curajos, cu o înclinație fermă de a-și proteja clanul. El îi relatase poveștile lui Malory și Monmouth despre Arthur Pendragon și cavalerii Mesei Rotunde. Și poveștile groaznice despre MacGregorii sălbatici erau cele care îl determinaseră să plece de acasă în urmă cu trei luni și să se alăture celorlalți cavaleri de la Inverary.

Robert o implorase să meargă cu el, dar Kate nu voia să își abandoneze căminul și în mod sigur nu voia să locuiască împreună cu unchiul ei. Era în siguranță aici. Atacatorii deranjau, dar nu erau teribil de periculoși.

Amish îi pusese pe ea și pe fratele ei să jure că nu aveau să ridice niciodată o armă împotriva muntenilor. Atacurile lor, le spusese el, erau un mod de viață. Nu veneau să ucidă, atâta vreme cât nu erau atacați. Excepție făceau cei din familia MacGregor. Timp de peste două secole, fuseseră considerați flagelul Scoției: barbari necivilizați fără respect pentru onoare sau pentru familia cuiva. Atât de groaznice erau crimele lor împotriva celor din familia Campbell și a aliaților săi, încât numele lor fusese proscris în urmă cu peste cincizeci de ani.

Totuși, Amish și John nu îi vorbeau niciodată de rău, nici măcar după ce Diavolul le ucisese tatăl. Ura era otravă pentru suflet, susținea ei, așa cum le spusese tatăl ei.

Kate își șterse pumnul de ureche, unde mirosul stătut al respirației unchiului ei încă zăbovea. O fi fost ura otravă, dar, dacă unchiul avea să o atingă din nou, urma să-i simtă puterea când lama avea să îi despice inima.

Un strigăt tunător dinspre dealurile de deasupra îi străpunse gândurile. Păli deodată. Atacatori! Se întoarse, uitându-se înapoi la oamenii unchiului său, care deja își scoteau săbiile. Nu! Se repezi spre ei, rugându-se în timp ce alerga să poată ajunge la oamenii unchiului său înaintea scoțienilor.

*

Callum MacGregor, șeful clanului MacGregor, se opri călare în vârful dealului și privi cum mica bătălie se desfășura în valea de jos. Sprâncenele sale întunecate i se încrețeau deasupra ochilor în timp ce privea oamenii prinși în încăierarea din jurul așezării Campbell și pe cei care zăceau morți în iarbă. Duncan Campbell nu se afla printre ei.

– Se pare că am dat peste un raid McColl, spuse unul dintre cei patru bărbați care îl flancau.

– Graham, ai spus că va fi aici contele de Argyll.

Șeful îl scrută cu privirea pe primul în rang.

– Este, îl asigură comandantul său încrezător, în timp ce-și roti pălăria înclinată pe coama de bucle aurii. Dacă un om avea vreun motiv să fie atât de sigur de cuvintele sale, acela era Graham Grant. După ce se prefăcuse a fi un Campbell din Breadalbane și locuise în castelul Kildun în ultimele două luni, Graham știa tot ce era de știut despre familia Campbell din Inverary și despre al zecelea conte de Argyll. Aceasta a fost casa fratelui său Colin. A venit aici ca să își ia nepoata. Graham arătă spre vale, la soldați. Oamenii lui Campbell sunt aici. Poate că el se ascunde în turn. Știm că nu are curaj.

– Atunci când nu marchează femei MacGregor, spuse alt bărbat, puțin mai lat în umeri decât ceilalți.

Scoase dopul unei ploști de piele care îi atârna de curea și o duse la gură.

– Nu poți să mergi nicăieri fără otrava ta, Angus?

Angus luă o dușcă, râgâi și apoi își șterse degetele groase de barba deasă, castanie.

– Brodie, știi că îmi place să-i omor pe Campbelli cu puțină zeamă de-a bătrânului Gillis. Rânji spre vărul său, care se oprise lângă el. Îmi aprinde măruntaiele.

Callum refuză când Angus îi plesni plosca cu băutură de braț, invitându-l să i se alăture.

Callum nu avea nevoie de whisky să-și aprindă măruntaiele. Era suficientă ura față de Campbelli. Îi răpiseră multe clanului său. Dar lui îi luaseră totul.

– McCollii îi termină repede pe Campbelli. Nouă ne vor rămâne puțini.

– Nu te frământa din cauza asta, Brodie, spuse Angus, punând dopul ploștii. Am omorât suficienți dintre ticăloșii ăștia la Kildun, înainte să ajungem aici.

– N-o să fie niciodată de ajuns, mormăi lordul gutural.

– Dacă Argyll este aici, s-ar putea ca McCollii să ajungă la el înaintea noastră, sublinie Jamie Grant, fratele mai tânăr al lui Graham și cel mai tânăr dintre oamenii lui Callum.

– E o domniță care luptă printre bărbați!

– Aceea nu este o domniță, Brodie. Angus mai luă o dușcă de whisky. Este un Campbell cu păr foarte lung.

Brodie îi aruncă vărului său mai corpolent o căutătură neîncrezătoare pe sub sprâncenele întunecate.

– Este o domniță, ticălos încet la minte ce ești!

Callum auzi cum latul sabiei lui Angus se lovește de capul lui Brodie, iar apoi înjurăturile lui Brodie înainte de a-l lovi cu pumnul în piept pe Angus. Șeful își ignoră oamenii și observă obiectul discordiei lor. Războinicul călare arăta a femeie, în mod sigur. Nu mai văzuse o femeie luptând până atunci, deși de multe ori își dorise să fi văzut. Țipetele mamei sale încă îi bântuiau visele. Era doar un copil când tatăl lui Duncan Campbell îi atacase satul și bărbații lui violaseră și însemnaseră femeile, deși nici o mână nu fusese ridicată împotriva oamenilor contelui.

Dar existase o femeie care avusese puterea de spirit de a lupta pentru a-și salva viața.

– Este o femeie, spuse el, mai mult către sine decât către oamenii lui. Se poate să fie nepoata lui Argyll.

– Da. Graham încuviință, privind cum coama ei neagră și bogată i se învârtea pe umeri în timp ce își ghida calul și evita altă lovitură puternică. Obosește luptându-se cu cei din clanul McColl. Știu că este o Campbell, spuse el cu o umbră de regret, dar pare a fi o luptă destul de bună. Să o ajutăm, Callum?

Graham zâmbi la încuviințarea discretă a prietenului său, apoi lovi hățurile și porni la o clipă după ce Callum își îndemnă armăsarul să gonească spre încăierare.

Căpetenia MacGregor făcu o cărare de-a dreptul spre fată, străpungând cu sabia sa cu două tăișuri pe oricine îi stătea în cale. Oamenii lui se împrăștiară în jurul său, ucigându-i pe restul. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât călărea mai repede, părul lui negru fluturând în spate ca o flamură. Brațele ei oboseau. Îi era din ce în ce mai greu să ridice lama ca să pareze loviturile care se abăteau asupra ei. Își spuse în sinea lui, în timp ce hăcuia un McColl care

se apropia de ea pe la spate, că zorea în apărarea ei ca s-o țină în viață cât să o facă să îi spună unde se afla Duncan Campbell.

Când se apropie de ea, fata se roti spre el, iar Callum simți cum i se aprind măruntaiele. Pielea ei era de un alabastru palid, pe un fundal de bucle moi de obsidian, umezite de epuizare. Avea ochii frumoși ca satinul negru, care, când ridică privirea spre el, îi spuneau lui Callum că ea tocmai pierduse speranța că avea să supraviețuiască acelei zile.

Fiindcă arăta atât de înfrântă, el nu se aștepta ca ea să încerce să-l lovească. Preț de o clipă, rămase cu gura căscată, uluit să vadă sângele șiroind pe coapsa lui. Apoi își ridică sabia deasupra capului și lovi cu putere în alt McColl. Fata se dădu la o parte din calea forței loviturii sale mortale, dar, peste o clipă, îl privi din nou în ochi. Callum răspunse la expresia ei ușurată întorcându-și calul și strigând spre oamenii lui să o păzească din toate părțile. Aceștia o protejară până când singurii bărbați rămași în curte, în afară de ei, erau morți sau răniți.

Când Callum își întoarse calul din nou spre ea, ea scăpă sabia din mână. El se uită la sabie, apoi o privi în ochi.

– Ești rănită?

Ea clipi, ca și când se trezea dintr-o zăpăceală. Respira încă suficient de greu încât să nu poată ține gura închisă.

– Ești rănită? întrebă el din nou.

Ea clătină din cap.

– Tu? Privirea ei se îndreptă spre coapsa lui. Scuze că te-am rănit. Nu știam cine ești sau...

– Ești nepoata lui Duncan Campbell? o întrerupse el.

Ea fie nu îl auzi, fie alese să îi ignore întrebarea.

– Trebuie să-i găsesc pe Amish și John. Sunt bătrâni și...

– Femeie, o întrerupse el din nou, de data asta cu o voce care o făcu să clipească. Ești nepoata lui Argyll? Când ea încuviință, chipul lui se crispă. Unde este?

Ea privi în jur la cei căzuți, oferindu-i delicatețea profilului său.

– Speram să fie aici. Dar trebuie să fi plecat cu una dintre oile mele.

Callum privi amuzat și apoi înclină capul și lătră alt ordin către cei patru bărbați din jurul ei.

– Brodie, verifică în turn după Angus și Jamie. Dacă îl găsiți pe Argyll, aduceți-mi-l aici!

– Cine ești, ca să îți pot mulțumi cum se cuvine pentru ajutor?

Privirea lui Callum se îndreptă înapoi spre ea. Preț de o clipă neliniștitoare, pierdu toată puterea de a gândi, știind că ar fi mulțumit dacă ar putea-o privi oricâte zile mai avea de trăit. Nu frica era cea care făcea ca ochii ei să pară atât de mari, ci reverența. Admirație din partea unui Campbell! Pentru că nu mai salvase până acum viața cuiva, nu era pregătit pentru uluirea ei. Se foi din nou, simțindu-se extrem de incomod și dând vina pe ea pentru asta.

– Sunt Callum MacGregor. Era mai bine să termine cât mai repede cu asta, deși o parte din el regreta că trebuia să vadă cum acea venerație se transformă în ură când își rosti numele. Nu fu dezamăgit. Chipul ei păli și căpătă o nuanță de alb ca laptele, încât el avu impresia că ar putea leșina și cădea de pe cal.

Privirea lui era, de obicei, agilă, și, în orice altă zi, Callum MacGregor nu ar fi ratat un dușman care dă să-și apuce arma. Dar, pentru o clipă, frumusețea ei îl făcu să uite de luptă, de ură și de sânge. Ea avu nevoie doar de un moment să-și strecoare mâna pe sub curea și să scoată micul pumnal pe care îl ascunsese acolo.

Licărirea de mirare care se aprinse în ochii lui Callum îi contrazicea vocea rece, impasibilă.

– Ai curaj să-ți îndrepți pumnalul împotriva mea.

Ea se întoarse, și el se mișcă iute, mutând-o de pe calul ei pe al lui. Îi lipi pieptul de al lui și o cuprinse cu brațele, strângând pumnalul cu putere la spatele ei.

– L-ai insultat pe stăpânul clanului MacGregor cu o armă atât de măruntă, fătuco.

– Dă-mi drumul, parazitule! zise ea, repezindu-se spre el și consumându-și energia rămasă lovind și zbătându-se, încercând să se elibereze. Dă-mi drumul dacă ești bărbat și lasă-mă să mă lupt cu tine cu sabia!

Callum îl privi pe Graham, oglindind expresia comandantului de admirație față de promisiunea ei furioasă. Era o fată iute și dură, ceva ce toți scoțienii apreciau.

Dar era o Campbell.

– Argyll este în turn? o întrebă Callum, de-abia încordându-și mușchii la încercările ei de a se elibera.

– Ți-am spus că nu știu unde este, dar, când îl vei găsi, ia-l cu tine în iad!

Da, asta era o reacție mai apropiată de ceea ce se aștepta de la un Campbell. Nu era mai inocentă decât restul.

– Graham, adu-mi o funie. Fata asta mă obosește.

Ea se opri brusc din luptă. Îl fixă cu o privire de gheață în care se citea promisiunea răzbunării.

– Te vei dovedi a fi nu mai mult decât un sălbatic violându-mă?

Privirea lui se opri scurt pe buzele ei, apoi trecu peste restul trupului ei într-o amplă inspecție a trăsăturilor sale feminine, ca și când lua în calcul acea idee.

– Femeie, sunt mult mai mult decât un sălbatic.

Nările ei se umflară.

– Ți-aș tăia...

Peste umărul ei, Callum îl văzu pe unul dintre oamenii unchiului ei cum iese din spatele casei, cu arcul pregătit în mână. Nu avu timp s-o protejeze, iar săgeata țâșni spre ei și îi străpunse umărul drept, chiar deasupra sânului. Deși se întâmplă într-o clipită, el privi cum săgeata îi străpunge trupul perfect și cum scânteia uluitoare a vieții i se stinge din ochi. În timp ce Graham zori spre paznic, Callum îi întâlni privirea chiar când ea își dădu seama că fusese lovită.

– Auu, la naiba! Respirația ei devenise o șoaptă răgușită și dulce spre bărbia lui. Cel mai probabil, tu erai ținta.

Capitolul 2

Focul urca pe brațul lui Kate și îi ardea pieptul. Fiecare respirație devenea mai chinuitoare decât anterioara. Nu ajuta faptul că răpitorul ei încă o ținea strâns lipită de trupul lui.

De fapt, poate că ajuta. Pentru că nu se putea mișca sau zbate, fiind cuprinsă de agonie. Gândurile începeau să se șteargă, dar se chinuia să rămână conștientă. Nu mai leșinase niciodată și nu avea de gând să facă asta acum, în brațele unui MacGregor!

– Nu te mișca, fătuco!

– Dumnezeule, cât doare, gemu ea, acoperindu-și gura cu umărul lui.

– Lasă durerea să se așeze.

Vocea lui coborî la un nivel mai liniștitor. Își relaxă strânsoarea brațelor în jurul ei, iar ea încercă să își domolească respirația. El se întoarse spre oamenii lui, care ieșeau din casa ei.

– Argyll nu e înăuntru, strigă unul dintre ei. Am găsit doar câțiva servitori, nici un bătrân printre ei.

– Trebuie să fie acolo.

Kate se luptă cu strânsoarea lui MacGregor și apoi se moleși, agonia fierbinte străpungându-i brațul.

– Băutura ta, îi ordonă căpetenia altuia dintre oamenii lui și apoi prinse din zbor ceva. Bea asta! Îi ținu în dreptul buzelor gura unei mici ploști de piele. Va amorți durerea.

Ea îl privi cu ochii încețoșați de lacrimi.

– I-ai ucis pe Amish și pe John!

El o privi, neafectat de amărăciunea ei.

– Nu omor bătrâni. Nu-s aici. Acum, bea asta!

Intensitatea privirii lui o făcu să se supună. Îi acoperi mâna cu a ei și bău o înghițitură zdravănă. Apoi simți că se înecă. Maică Precistă! Nu mai gustase niciodată ceva atât de rău! Era de parcă ar fi băut foc lichid. Pielea îi căpătă o nuanță de verde, iar ea tremură

atât de tare, încât îi clănțăniră dinții. Duse mâna la gură ca să se abțină să strige... sau să vomite.

– O să treacă. Răpitorul ei se îndepărtă ușor și îi ordonă să se uite la el. Când o făcu, ochii lui rămaseră ațintiți în ai ei, și ceva din adâncimea lor arzătoare îi spuse că nu se aștepta să vadă în ea slăbiciune.

Ea trase adânc aer în piept. Nu avea să arate nici urmă de slăbiciune.

– E otravă, tuși ea într-un final.

– Este doar whisky. Un zâmbet se întrezări la colțurile gurii sale, dar aceea fu singura dovadă de slăbiciune din trăsăturile lui ferme. Chiar și asta dispăru o clipă mai târziu. Unde este unchiul tău?

– Pentru ultima oară, nu știu. Kate închise ochii ca să se abțină să nu plângă în brațele dușmanului ei. Amish și John fuseseră ca niște tați adoptivi pentru ea și Robert. Dumnezeule, unde erau? Unde era unchiul ei? Fusese aici mai devreme. În ziua următoare trebuiau să plece la Inverary.

– Probabil a fugit când i-a văzut pe McColli.

– Nu s-a dezis de natura lașă a unui Campbell.

Kate îl privi. Laș era să omori bătrâni sau să îi despici spinarea tatălui ei, așa cum făcuse o rudă de-a acestui parazit.

– Ia-ți mâinile jegoase de pe mine, MacGregor!

Preț de o clipă îngrozitoare, Kate se gândi că îl privește pe Diavolul MacGregor însuși. Pentru că ochii lui erau de culoarea focului: tăciuni albaștri-aurii care îi ardeau pielea când o priveau de sub nisipiul genelor sale. Apoi zâmbi ușor strâmb, nemilos, când deschise brațele și îi dădu drumul.

Kate îl apucă de antebraț ca să nu alunece din poala lui și să cadă la pământ. Scrâșni din dinți, întrucât o străbătu un nou val de durere nimicitoare.

– La dracu', înjură ea, mijind ochii spre el, printr-o ceață de lacrimi. Ticălosule!

Insulta îi atrase o privire de indiferență rece.

– Deși arăți de parcă nu ți-ar strica să fii cocoloșită, n-am avut inimă pentru asta.

– Nici nu mă așteptam la altceva de la un MacGregor, contră ea, apoi încremeni și făcu o grimasă când brațul lui trecu din nou în jurul ei.

Durerea începea să se estompeze, împreună cu simțurile ei. Dumnezeule, nu fusese niciodată atât de rănită. La naiba cu McCollii! Atacul asupra vitelor ei era ceva. A încerca să o ucidă era cu totul altceva. Nu mai făcuseră niciodată așa ceva până acum. Dar azi, pentru că paznicii unchiului ei se alăturaseră încăierării, McColii luptaseră până la moarte. Când cei doi scoțieni se repeziseră la ea, nu avusese de ales și își scosese sabia din teacă pentru a se apăra.

După un sfert de oră, era sleită de puteri și înțelesese că nu le mai putea ține piept multă vreme. Crezuse că avea să moară. Deși își petrecuse mulți ani învățând să mânuiască o sabie, nici un oponent de paie nu ar fi putut-o pregăti pentru o luptă adevărată. Fusese speriată de multe ori în viață – cu trei ani în urmă, când cultura fusese compromisă și ea crezuse că mica ei familie avea să moară de foame. Când servitoarea ei, Helen, se îmbolnăvise de febră și nu își mai revenise. Și după aceea, când Robert plecase, iar vântul urla și îi zgâlțâia ușa noaptea, ca un demon care încerca să intre. Dar nu mai fusese la fel de înspăimântată ca azi, prea slăbită să-și salveze viața, așteptând ca lovitura lamei reci a cuiva să-i spintece carnea. Apoi apăruse *el*.

Nu se temea de lordul MacGregor, deși, când îl văzuse pentru prima oară, stând pe calul lui mare de război, cu mânerul sabiei cu două tăișuri strâns în mână și o duzină de McColli morți în jurul lui, fusese sigură că moartea îi era iminentă. Dar, în loc s-o ucidă, el îi salvase viața. Chiar și după ce îl rănise, el luptase s-o protejeze. De ce ar face un MacGregor așa ceva?

Brusc, își simți capul prea greu ca să îl mai țină ridicat. Chiar înainte să închidă ochii, își îndreptă privirea spre războinicul care o ținea în brațe. Mirosea a iarbă-neagră și a negură. Mirosul o acoperi, umplându-i mintea. Soarele plutea chiar în spatele lui, împrăștiind lumină peste umerii lui ca o mantie aurie, amintindu-i de poveștile lui Robert despre Camelot. Zâmbi și apoi se lăsă moale în brațele lui.

Callum privi cum capul ei se lasă pe spate, iar părul ei îi acoperă brațul. Privirea lui căzu pe gâtul ei, peste ridicătura seducătoare a pieptului ei, împins ușor în sus de legăturile corsajului care îi strângeau talia. Pe furia Domnului, probabil se scrântea, dar o considera de-a dreptul uluitoare. Se potrivea atât de bine în brațele lui.

Într-adevăr, avea sentimentul că fusese croită pentru el și că nu știuse că ea îi lipsea până în această zi. Nu, își aminti el, ea era o Campbell, cineva pe care el fusese născut să-l urască.

Venise aici să-l ucidă pe contele de Argyll, nu să o salveze pe nepoata ticălosului. Își luă privirea de la ea, iar ochii îi ardeau de frustrare.

– Adunați oamenii și haideți să plecăm de aici!

– Și fata? întrebă Graham înainte să se întoarcă spre ceilalți.

– Ei bine, *eu* nu o vreau dacă nu ține la băutură.

Venind din spatele lor, Angus râse când lordul îi aruncă înapoi plosca.

Rezistase mai bine decât majoritatea, decise Callum, neputându-se împiedica să o privească din nou. Alții vomitau, de obicei, după o singură înghițitură din zeama puternică a lui Gillis. Felul în care această femeie se luptase cu cel mai rău efect al whisky-ului dezvăluise genul de putere pe care el o aprecia și pe care nu se așteptase niciodată să o găsească la un Campbell.

– O iau, spuse Callum, ridicând privirea înapoi spre oamenii săi. Dacă Argyll vrea să-și revadă vreodată nepoata în viață, va trebui să mă găsească și să mă înfrunte în luptă, în sfârșit.

– Și dacă ne găsește ascunzătoarea în Skye? întrebă Graham.

– N-are decât. Replica lui Callum fu ascuțită ca o lamă. Se teme de mine și, fără îndoială, va aduna altă armată pe care s-o ia cu el. Îi vom vedea venind de la zece leghe depărtare și-i vom ataca așa cum am făcut-o la Kildun. Dar Argyll va muri lent.

– Dacă fata moare înainte să ajungem în Skye? întrebă Jamie, lăsând un mic boboc roz pe care îl inspecta.

Pielea ei avea o paloare ca de mort, iar ea respira superficial.

– Nu mori de la o săgeată în umăr, pufni Brodie.

Angus îl lovi în piept cu pumnul.

– De unde e de așteptat să știe asta? N-am mai văzut o săgeată într-o fată până acum.

– Femeile sunt mai delicate decât bărbații, aprobă Graham, zăbovind cu privirea asupra fetei din brațele lui Callum. Este și una frumoasă.

– Ce legătură are asta cu orice? întrebă Angus după încă o duș că zdravănă.

Callum o privi din nou.

– O să reziste.

Își mută poziția brațului ca s-o țină într-un unghi mai comod când începu să-l doară coapsa, apoi se încruntă când ea gemu – lui i se păru ca o pisicuță care toarce după o cină sănătoasă. Ea se cuibări mai adânc la pieptul lui, iar brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei, având grijă la săgeata care îi ieșea din umăr. Iată un lucru care în mod sigur i-ar fi distrus reputația de bărbat feroce dacă ar fi fost văzut de oricine altcineva în afară de cei mai loiali oameni ai săi. Un Campbell cuibărit în brațele lui!

– Stăpâne, n-ar trebui să scoatem săgeata? întrebă Jamie, mergând aproape de Callum în timp ce se îndepărtau călare din vale.

Callum se gândise la asta, dar ideea de a-i mai provoca durere nu-i surâdea. Totuși, nu voia ca oamenii lui să creadă că se înmuiase, cu atât mai puțin din cauza unui Campbell.

– O vom duce la cei din neamul Stewart. Nu sunt departe de aici. Soția lui Dennis este o vindecătoare. Odată ce săgeata va fi scoasă, fata va avea nevoie de ierburi ca să lupte cu infecția. Am nevoie de ea vie dacă e să o folosesc împotriva unchiului ei.

– Ennis Stewart este un trădător, îi aminti Graham. S-ar putea să nu îi primească pe MacGregori în casa lui.

– O va face dacă vrea să trăiască, mârâi Callum spre el.

Graham îl studie pe cel mai bun prieten al său cu o licărire de amuzament care îi strălucea în ochii verzi.

– Haide, lasă-mă s-o țin eu! Pari mai morocănos decât de obicei de când ai luat-o-n brațe.

– O țin eu, ripostă Callum. Nu te mai holba la ea!

– Da, nu te mai holba la ea, zise Jamie cu o încruntare forțată țintită spre fratele său. Callum o place și nu ar vrea ca femeia lui să se îndrăgostească de tine, ca alea de la Camlochlin.

– Nu o plac, Jamie, îl corectă Callum cu o doză în plus de dezgust inclusă pentru convingere. Este o Campbell.

Deși Jamie se dovedea adesea a fi demn de a fi inclus în rândul celor mai de temut bărbați MacGregor, părul lui moale și gălbui și ochii mari și albaștri rivalizau cu ai celui mai inocent copil.

– Așadar, o urăști?

Ochii aceia mari priviră în sus, spre Callum.

Da, se gândi Callum, disprețuia sângele care îi curgea prin vene. Clanul ei era responsabil pentru uciderea aproape a fiecărui lord MacGregor din ultimele patru generații, fără oprire. O torturaseră pe singura persoană din viața lui pe care îndrăznise să o iubească,

până când nu rămăseseră în el decât furie, întuneric și răzbunare. Da, o ura. Dar nu avea curajul să rostească cuvintele. În schimb, își încleștă fălcile și își îndemnă calul la galop.

– Da, zise Jamie, pornind după el. E clar c-o urăște.

Capitolul 3

Ennis Stewart nu îi primi imediat pe MacGregori în casa lui. Când făcu asta, nu fu cu brațele deschise, ci cu înjurături mormăite despre cum nu avea să-i ierte niciodată dacă familia lui urma să aibă de suferit pentru că interacționase cu clanul proscris.

– Ești un MacGregor, să nu uiți, Ennis, îi aminti Graham bătrânului războinic. Poate că numele tău s-a schimbat, dar sângele este și va fi mereu sânge de MacGregor.

Dându-se la o parte pentru a le permite să intre în coliba lui mică, Ennis mai mormăi câteva blasfemii, apoi scoase capul după ce intrară toți. Privi în stânga și în dreapta, după care trânti ușa și o zăvorî.

– Tatăl meu a fost un MacGregor, recunoscu Ennis, întorcându-se spre Graham. Fratele meu și familia lui au fost uciși din cauza asta. Să nu uitați *voi*, numele MacGregor este *proscris*. Pot să fiu spânzurat pentru că vă ajut. Se duse la soția lui, care stătea lângă o masă mică în mijlocul camerei, frângându-și mâinile. Ennis puse un braț în jurul ei și o trase mai aproape, ca și când urma să se deschidă brusc ușa și aveau să fie acuzați de ajutarea rebelilor.

– Sfidarea voastră o să vă ucidă pe toți. Se întoarse spre Callum și clătină din cap a milă. Cât veți continua războiul? Sunteți puternici și tineri. Viața nu este atât de rea acum. Nu va mai dura mult până la restaurarea monarhiei sub Charles al II-lea. MacGregorii au luptat pentru el. Sigur își va aminti asta. Pentru mila Domnului, schimbați-vă numele și trăiți o viață pașnică!

Angus păși în față și tronă deasupra lui Ennis încruntat și rece ca o noapte scoțiană de iarnă.

– Vezi cum vorbești. Te adresezi lordului tău.

Ennis își îndreptă umerii și înclină capul în sus, ca să îl privească drept în ochi pe războinic.

– Lordul meu este Connor Stewart acum.

Angus îl privi pe bătrân cu dezgust.

– Ești un laș, Ennis MacGregor.

– Nu! Îmi protejez familia!

– La fel și ei! strigă Graham la el. Înaintă cu furie și lovi cu pumnul în masă, ignorând-o pe Mae Stewart, care sări înapoi, speriată. Își protejează clanul și numele familiei. Sunt mândru să spun că cei din clanul Grant le țin partea.

– Cum sunt protejați? întrebă Ennis. O împinse pe soția lui în spatele său și se întoarse îndrăzneț cu fața spre grupul de războinici. Îi protejați anunțând cu aroganță numele vostru dușmanilor lor? Cum vă protejează asta familiile?

Acum, Callum înaintă. Când ajunse la masă, trecu iute cu brațul peste ea, trântind castroanele și o vază plină cu flori. Se aplecă în față, punând-o pe masă pe femeia din brațele sale. Se îndreptă de spate și își încleștă degetele pe mânerul sabiei.

– Îi protejez cu asta. Oricine se gândește să facă rău clanului meu va muri de sabia mea, și ofensa nu va fi niciodată uitată. Dacă voi avea fii, îi voi antrena să fie războinici, așa cum m-a învățat tatăl meu, astfel încât, atunci când mor, vor proteja clanul în locul meu. Și clanul meu este MacGregor. Vocea lui deveni mai profundă, cu o convingere fermă. Nu-mi voi ascunde rudele în întunericul fricii pentru a le proteja. Dacă murim, atunci așa va fi. Murim ca MacGregori. Acum, nu am venit aici să vă fac vreun rău, nici să te arăt cu degetul pentru ceea ce simți tu că e corect, Ennis. Fata aceasta are nevoie de ajutorul soției tale vindecătoare. Vom pleca înainte de apusul soarelui. Se întoarse spre Mae. O vei ajuta?

– Da, încuviință. Și tu pari a avea nevoie de unguentul meu special. Ea arătă spre piciorul lui, unde sângele cursese și se uscase în șiruri groase până spre genunchi.

– Aș fi foarte recunoscător, spuse el și privi în timp ce ea începu să o examineze pe femeia de pe masă.

– Cine i-a făcut asta? Mae ridică privirea după ce sălta marginea corsajului femeii și i-l trase de pe umăr.

– Unul dintre paznicii unchiului ei, îi spuse Callum, fără să își poată desprinde privirea de la pielea netedă de pe umărul fetei.

Ea gemu, iar el își mută privirea într-o clipă.

– Unchiul ei? întrebă Ennis, devenind mai interesat. Atunci, cine e?

Când Callum îi spuse, Ennis îl privi cu îndoială.

– Ajutați o Campbell?

– Da, dar el o urăște, se grăbi Jamie să spună în apărarea lordului său.

– N-o urăște, piciule.

Brodie îl împunse în burtă pe Jamie cu cotul.

– Va trebui să așteptați cu toții afară, spuse soția lui Ennis, exasperată de cearta iscată. În plus, ea trebuia să o dezbrace pe fată ca să ajungă la rană, și nu se cuvenea ca vreun bărbat să o vadă. Acum, afară cu voi, ordonă ea, alungându-i.

– Brodie, vezi ce ai făcut? bombăni Jamie. Din cauza ta, crede că suntem toți barbari.

– Nu e asta. Brodie îl îndemnă să meargă. Nu vrea să vedem sânii fetei.

Se îndreptau deja în direcția ușii, când Callum îi împinse pe amândoi atât de tare, încât îi catapultă în față.

– Țineți-vă gurile și mișcați-vă fundurile!

Odată ce bărbații ieșiră din colibă, Ennis privi peste umăr la fiecare cinci suflări. La zece, devenise deja înnebunit. Din clipă-n clipă, cineva care avea să treacă pe la el și să-i ureze o zi frumoasă urma să-i vadă pe cei cinci războinici uriași și să strige în stânga și în dreapta că MacGregorii erau prin preajmă. Atunci, se gândi Ennis, frecându-și fruntea, el și biata lui Mae aveau să fie alungați și lăsați să moară de foame în mlaștini.

Se sperie când mâna lui Callum poposi pe umărul său.

– Nu te agita atâta, Ennis! Dacă trece cineva pe aici, îi voi pune sabia la gât, și îi poți spune lordului tău că te-am forțat să ne ajuți.

Ennis știa că MacGregor nu îl mustra pentru temerile sale. Acesta era, într-adevăr, dispus să își pună gâtul în joc pentru oricine din clanul său, chiar și pentru cel care alesese un alt nume ca să își salveze viața.

– M-am gândit să mă retrag în coliba ta de pe insulă, recunoscu Ennis, incapabil să nu respecte curajul de care era nevoie pentru a rezista subjugării lor. Dar acum, aceasta este casa mea.

Callum încuviință și îl bătu pe spate.

– Vei fi bine-venit în Camlochlin dacă te vei răzgândi vreodată.

Ennis reuși în cele din urmă să zâmbească, dar, peste o clipă, își reluă pașii agitați, încruntându-se din când în când spre Brodie și spre ceilalți care se tot insultau reciproc.

– Cum ai intrat în posesia unui Campbell? întrebă Ennis, ca să-și ia mintea de la panica pe care o simțea crescând în el.

Callum îi spuse ce se întâmplase la Glen Orchy.

– Ce intenționezi să faci cu ea?

– O s-o țin până când Argyll vine după ea, apoi i-o voi înapoia fratelui său, în Inverary. Callum își încleștă fălcile, privirea lui pătrunzătoare fiind ațintită la pajiștile mărginite de iarbă-neagră din fața lui. Cu cât mai repede voi fi departe de femeia asta, cu atât mai bine.

– Și contele?

Ochii lui Callum se răciră când se întoarse spre gazda lui reticentă.

– Va muri.

Ennis ridică din sprâncenele stufoase.

– Îl vei pedepsi pentru ce ți-a făcut Liam Campbell atunci?

– Da, încuviință Callum. Va plăti pentru crimele tatălui său, la fel cum și eu am plătit pentru ale mele. Și va suferi pentru MacGregorii pe care i-a ucis și pentru chipurile femeilor pe care le-a înfierat.

Ennis tăcu. Auzise despre femeile înfierate de contele de Argyll. Era mare păcat, dar nu era nimic ieșit din comun. Familia Campbell încercase să îi îmblânzească pe MacGregori încă din vremea lui Robert the Bruce, însă fără succes.

Da, Ennis știa despre clanul său că nu era complet inocent. Formau un grup însetat de sânge, ucigând Campbelli timp de mai mulți ani decât Ennis putea să numere vreodată. Erau zeci de acte ale Consiliului Privat al Parlamentului împotriva lor, garantându-le baronilor și altor nobili dreptul de a trece haiducii prin foc și sabie. Dar, când MacGregorii îi masacraseră pe Colquhouni la bătălia de la Glen Fruin, în urmă cu cincizeci de ani, regele James al VI-lea îi condamnase la extincție. Majoritatea scoțienilor știau că MacGregorii nu meritau pedeapsa primită, pentru că între Campbelli și aliații lor abunda trădarea. Dar Callum și Margaret MacGregor fuseseră nevinovați. Fusese un miracol că scăpaseră din temnița lui Liam Campbell din castelul Kildun, lucru cu care toți erau de acord. *Cum* făcuseră asta și ce devenise Callum după aceea reprezentau o cu totul altă treabă, în funcție de cine era întrebat.

Unii l-au numit pe stăpânul negurilor curajos, în timp ce pentru alții era un nebun. Totuși, un lucru era sigur. MacGregor era un bărbat mândru, alegând, după cum susținea, să nu se ascundă niciodată în întuneric. Dar, în timp ce Ennis privea în jos, la manșetele de piele care înconjurau încheieturile lui Callum, se întreba cât timp

se mai putea ascunde tânărul lord în spatele acelor ani teribili ai tinereții sale.

Gândurile lui Ennis fură întrerupte când soția lui deschise ușa de la intrare și își capul spre bărbații care stăteau în jurul pragului. Zâmbi când întâlni privirea lui MacGregor.

– A fost o rană curată. Am scos săgeata și i-am tratat și bandajat rana. E trează, cu toate că e puțin amețită de la ierburile mele. Probabil de aceea l-a chemat pe ticălosul arog... Mae se opri să repete ce rostise tânăra Campbell la adresa lui. Roși și se bătu pe piept. ... bărbatul care i-a atacat casa. Presupun că se referă la dumneata, lordule.

Angus își umflă imediat pieptul și păși în față.

– Cred că, cel mai probabil, s-a referit la mine.

Brodie pufni în râs.

– Dacă s-ar fi referit la tine, ar fi pomenit despre bețivul gras căruia îi atârnă plosca de băutură de gură.

– Ei bine, nu s-a referit la tine, asta e al naibii de sigur, Brodie MacGregor, strigă Angus. Ennis Stewart ridică privirea și implora cerurile să se deschidă și să-l ia de unde stătea.

– Cred că s-a referit la Graham, zise Jamie. Mereu le zăpăcește pe fete cu gropițele lui diavolești.

– Stați aici, le ordonă Callum rudelor sale certărețe și se aplecă sub cadrul ușii, intrând în colibă. Când o văzu întinsă pe masă, o strânsoare ciudată îi cuprinse pieptul, făcându-l să rămână pe loc. Părul ei se revărsa peste margine în șuvițe lungi, bogate, pe care el voia să le atingă. Pe furia Domnului, nici măcar nu țipase când soția lui Ennis îi scosese săgeata din carne. Când întoarse capul să se uite la el, ochii ei scânteiau de furie și de lacrimi.

Luat prin surprindere de efectul pe care ea îl avu asupra lui, se blestemă pentru că voia s-o ia în brațe și s-o aline.

Capitolul 4

Kate fu smulsă din visele ei în care era ținută în brațe de salvatorul său și se trezi răsuflând cu greu, înecându-se. Își aminti cu o limpezime dureroasă că fusese rănită de o săgeată. Privi în jur, în coliba necunoscută, înțelegând în cele din urmă că fusese luată din casa ei. Și nu de către vreun cavaler al ținutului, ci de un MacGregor! Acum, nu putea să facă prea multe, chinuită de efectul amețitor al ierburilor, fără îndoială administrate de femeia care stătea deasupra ei și care își ștergea sângele lui Kate de pe mâini cu o cârpă mică. Sau de acel whisky groaznic, la fel de mortal ca salvatorul... răpitorul ei. Dumnezeule, fusese răpită! Unde era răpitorul ei? o întrebă pe femeie, care nu îi răspunse, ci doar îi oferi o atingere consolatoare înainte să se repeadă spre ușă. MacGregori! Lui Kate îi vâjâia capul. Oare în această dimineață unchiul ei o avertizase despre ei? Păcat că îl rănise pe lord în picior. Ar fi trebuit să-i despice spinarea, așa cum îi făcuseră tatălui ei cei din clanul lui.

Își întoarse fața spre ușă când auzi pe cineva intrând. Ura clanul acestui bărbat pentru că vreme de atâția ani îi terorizase familia, dar trebuia să fi fost proastă de ridicase un amărât de pumnal împotriva lui.

Era chiar mai înalt decât Robert și avea o constituție solidă sub un tartan precum șofranul prins cu cingătoarea. Se deplasa cu încrederea unui cuceritor. La încheieturi purta două benzi late de piele maro. Pe genunchiul gol avea sânge întărit, care dispărea sub marginea cizmei de piele de ied. Dar nici măcar ușorul șchiopătat de pe urma rănii nu îi diminua prezența dominantă. Se opri o clipă, cu ochii ațintiți asupra ei ca o furtună, turbulenți și periculoși.

Kate sări de pe masă și se lipi cu spatele de perete, împletindu-se. Fie ca toată Scoția să se teamă de MacGregori. Ea, nu! Ochii îi săgetară prin cameră după ceva cu care să-l lovească. Apucă un scaun cu brațul sănătos și îl ridică, să-l alunge. Simți pentru un moment panică pură când el înaintă din nou. Durerea îi scutura tot

trupul, dar nu avea de gând să stea locului și să-i permită s-o omoare fără luptă. Scrâșnind din dinți, închise ochii și lovi.

Când scaunul se opri brusc, deschise ochii și văzu degetele late ale lordului încleștate pe un picior de lemn. Se înălța deasupra ei, convingător și impunător, privirea cu care o țintuia fiind neiertătoare.

– Vei înceta să încerci să mă rănești, spuse el, făcând un pas mai aproape. Altfel, voi fi nevoit să te leg.

– Vreau să te ucid.

Kate ridică privirea spre el și trase iar de scaun.

Arma ei improvizată zbură prin cameră și se lovi cu mult zgomot de pirostrii. Kate de-abia avu timp să tresară înainte ca el să se aplece și să o prindă în brațe. O ridică la piept, strângând-o într-o îmbrățișare fermă. Ea se luptă să se elibereze, dar fără rezultat.

– Unde mă duci? Dă-mi drumul! porunci ea și mai hotărât când el nu răspunse imediat.

– Te duc în pat.

Kate îngheță. Voia s-o necinstească? Da, amenințase să facă asta mai devreme, nu-i așa? Ea se întoarse și privi salteaua mică din colțul camerei și se chinui să-și liniștească bătăile iuți ale inimii.

– Dacă îndrăznești să mă atingi, îți voi smulge inima din piept.

– Și cum ai face asta? întrebă el, părând cumva amuzat. Cu dinții?

Kate își dorea să aibă curajul să facă întocmai așa. Încremeni. Era adevărat că nu ar putea să-i facă față cu un singur braț. Se gândi că nu putea să se lupte cu el nici măcar cu două. Încercă să apeleze la simțul lui de onoare, sperând că avea așa ceva.

– Sunt logodită, minți ea.

El privi în jos spre ea și apoi se încruntă, iar ochii lui se întunecară și deveniră de un albastru fumuriu.

– Cu cine?

– Kate trase de colțul buzei de jos cu dinții, încercând să găsească un nume. Îmi aminti de unul pe care Amish îl menționase o dată sau de două ori când vorbea despre zilele lui din tinerețe, când se luptase cu englezii.

– Cu Lord Mortimer din Newbury. Unchiul meu este foarte apropiat de lordul nostru protector, Cromwell, și i-am fost promisă lui Lord Newbury drept...

– Newbury? Încruntarea lui se adânci și îi aruncă o privire care l-ar fi făcut chiar și pe cel mai întărit războinic să pălească. O să te măriți cu un englez?

Kate îl privi la rândul ei, în timp ce traversă camera.

– Da, și mi s-a spus că are o armată de două sute de oameni.

MacGregor pufni și ridică din umeri, ca și când nu i-ar păsa nici dacă armata lui Lord Newbury ar avea peste o mie.

– N-am nici o intenție să te dezonorez, femeie.

O puse pe patul mic, apoi se așeză la margine, lângă ea. Este suficient de rău că ești o Campbell. Dacă ai luat în calcul să faci nuntă cu un englez, atunci și tu ești neroadă.

Kate stătea întinsă, privindu-l din profil. Își dorea să-i tragă una, preferabil cu un topor! Totuși, el nu făcu nici o mișcare spre a o necinsti, ceea ce însemna că minciuna ei funcționase. Fie asta, fie o ura atât de mult pe cât îl ura și ea. Varianta din urmă părea mai probabilă, de vreme ce, de fiecare dată când o privea, se încrunta.

– Să fiu o Campbell neroadă este mai bine decât să fiu o MacGregor. Neamurile *mele* nu au tăiat niciodată capul unui om, ca apoi să i-l trimită surorii lui, făcând-o să își piardă mințile.

El înclină capul ca s-o privească direct, expresia lui fiind dură și neînduplecată.

– Ai dreptate. Rudele tale au făcut lucruri mult mai rele.

Kate respiră adânc și se forță să nu tremure, deși acel tremur era mai puțin legat de teamă și mai mult de frumusețea aspră a chipului lui. Părul lui negru îi trecea de umeri. Avea de fiecare parte a capului câte o șuviță împletită la tâmple și legată cu fire subțiri de piele. Avea falca umbrită de o barbă de câteva zile, dar nu suficient cât să îi ascundă fascinanta gropiță din bărbie. Avea nasul drept și cu aspect nobil, buzele pline și senzuale.

– Mai rău decât să duci capul într-o biserică și să juri pe el să aperi fapta cea rea, ca sfidare față de rege? întrebă ea, împingându-se în capul oaselor.

Îl trase de haină când el dădu să se întoarcă iar. El își lăsă o clipă privirea să zăbovească asupra trăsăturilor ei, apoi îi stârni furia cu un zâmbet lent, care o făcu să se simtă cea mai nătângă din Scoția.

– Femeie, vorbești despre pădurarul John Drummond. MacGregorii l-au omorât în urmă cu aproape șaptezeci de ani, după ce i-a spânzurat pe unii dintre ei pentru că au vânat căprioare

pe pământul lor propriu. Nu ai nimic mai recent care să-mi amintească ce neamuri ticăloase și nemiloase am?

Kate clipi, iar ochii îi scânteiară.

– Da, cel mai rău dintre voi mi-a ucis tatăl și bunicul.

Zâmbetul lui păli, dar vocea încă o lua în râs:

– Ești sigură?

Ușa se deschise brusc, oprind-o din a-l întreba ce voia să spună. Își înclină capul pe după brațul lui și se uită la cei patru bărbați care intrară pe rând în coliba mică, unul în fața altuia. Veniră spre ea împingându-se și îmbrâncindu-se. Apoi, cel mai mic dintre ei, un tânăr cu aspect plăcut, cu ochi albaștri enormi și păr auriu, palid, se opri și îi zâmbi larg.

– Jamie Grant face...

Bărbatul din spatele lui îl împunse pe Jamie în spate, apoi îl plesni peste ceafă. Alt războinic, care stătea ușor la stânga lor, profită de ocazie să își ocolească grațios camarazii și să facă o plecăciune.

– Graham Grant, din clanul Grant, spuse el, dându-și jos pălăria de un albastru-închis.

Kate văzu cum claia de bucle aurii prinse lumina focului din vatră când tânărul se îndreptă de spate. Arăta ca un înger în comparație cu restul. Un înger, conchise ea o clipă mai târziu, cu un zâmbet viclean și seducător.

– Cum te simți, Katherine?

Ea îl privi ridicând dintr-o sprânceană.

– De unde știi cum mă cheamă?

– Am petrecut ultimele două luni cu Robert, fratele tău, în Inverary. Mi-a spus multe despre tine.

Ea mișcă ușor buzele, curioasă, auzind numele fratelui său. Îl cunoștea pe Robert? Îi era greu să creadă că fratele ei s-ar însoți cu orice prieten al clanului responsabil de uciderea tatălui lor.

– De ce s-ar obosi fratele meu să îți spună orice despre mine?

– Am fost prieteni.

Kate îi zâmbi bănuitoare, sigură că mințea.

– Vezi? Îl place, sublinie Jamie, văzându-i zâmbetul. Ți-am spus că pe Graham îl voia.

Graham întinse mâna spre mâna ei, cu intenția de a o ridica spre buzele lui pentru un sărut, când MacGregor îi luă încheietura și îi puse mâna înapoi în poală. Degetele lui rămaseră neclintite, acoperindu-le pe ale ei posesiv. Își folosi bărbia ca să arate

spre restul oamenilor săi, punând capăt oricăror altor prezentări fermecătoare.

– Brodie, Jamie și Angus. Gata, acum, pregătiți caii! Ennis și soția lui au riscat suficient de mult.

– Poate să călătorească atât de repede? întrebă cel numit Angus. Era cu ochii pe un butoi cu ceea ce Kate își imagina că era whisky. Bănuia că nu era cu adevărat îngrijorat pentru bunăstarea ei pe cât era de preocupat de a bea din acel butoi. Era un bărbat enorm, cu păr roșcat, ondulat și o cicatrice care îi traversa fața de la tâmpla stângă la gât. Când se uită la Kate, expresia lui se înmuie și îi aminti de un câine fioros pe care îl avusese cândva și care o lingea mereu pe față, spălând-o, după ce fugărise atacatori pe ținutul ei, dornic să îl muște pe vreunul.

– Nu voi călători cu voi, îi asigură Kate.

Căpetenia se ridică în picioare.

– Poate să călătorească, Angus, spuse el, de parcă ea nici nu vorbise. Este o fată zdravănă.

Kate ridică privirea spre el și pronunță fiecare cuvânt clar, ca el să o înțeleagă negreșit:

– Rămân fix aici, până când fratele meu va veni după mine, porc nesimțit ce ești.

Expresia lui nu se schimbă când se aplecă spre ea și o luă de pe pat, ignorându-i protestele. Se opri când ajunse la cuplul vârstnic ce aștepta la ușă și îi oferi mulțumiri, astupând insultele veninoase ale lui Kate punându-i mâna peste gură.

Mae Stewart părea gata să leșine când fata Campbell îl mușcă de un deget. Callum MacGregor era un bărbat solid, cu o sete de sânge care rivaliza cu cea a regilor Angliei. Mae îi puse în mână un mic pachet, sperând să își păstreze cumpătul înainte s-o lovească pe biata fată și s-o ucidă.

– Alifia ei, îi oferi ea unguentul speriată. Poate să se dea cu ea pe piept, dar o să aibă nevoie de ajutor să se ungă pe spate. Încearcă să n-o strângi de gât, stăpâne, dacă dumneata vei fi cel care îi va aplica unguentul. Se grăbi spre un mic raft și mai luă un pachet, mai mare decât cel pe care i-l oferise lui Callum, pe care i-l înmână lui Graham. Doar niște carne uscată și pâine neagră pentru drum.

Bărbații îi mulțumiră, deși Angus continua să fixeze cu privirea butoaiele, ca un bărbat smuls din prezența singurei sale iubiri. Graham îl împinse afară pe ușă, iar Ennis îi urmă.

– Ține minte, îi spuse Callum, punând-o pe Kate în picioare suficient de tare încât să-i clănțăne dinții. El sări în șa. Dacă ești întrebat, ai fost forțat să ne ajuți. Se aplecă, își potrivi mâinile în jurul taliei lui Kate și o ridică în poala lui. Te doare tare brațul? întrebă el, puțin prea moale și prea aproape de ureche pentru gustul ei.

Se îndepărtă de el și fu cât pe ce să cadă. El o prinse, cuprinzându-i abdomenul cu un braț.

– Stăpâne, îl rugă Ennis pentru ultima oară. Scoția se schimbă. Lasă trecutul unde îi este locul.

– Am încercat, răspunse Callum solemn. Dar trecutul nu vrea să mă elibereze.

Ennis încuviință și își luă rămas-bun plesnind crupa calului. Stătea în iarbă, privindu-i cum se depărtau, și înălță în gând o rugăciune ca acei nelegiuiți să ajungă teferi la Camlochlin.

Capitolul 5

Kate își blestemă abilitățile care o părăsiseră și se blestemă pe ea pentru că nu îl ucisese pe acest MacGregor când avusese ocazia. Jură pe sfinți că, dacă avea să o mai amuțească vreodată, avea să îi muște degetele de tot. Brațul îi zvâcnea în perfect acord cu inima. Unde o duceau? Se lupta cu panica pe care o simțea crescându-i în piept. N-ar ajuta la nimic să țipe. Cel mai probabil, tâlharilor le-ar face mare plăcere isteria ei. Se consolă cu faptul că cel puțin nu fusese răpită de Diavolul MacGregor. Această căpetenie ar putea fi cel mai arogant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, dar nu se comporta ca un nebun pus pe ucis Campbelli. De fapt, el își riscase viața pentru a salva o alta. Se relaxă puțin și își mută poziția pe coapsele lui ferme, încercând să se așeze mai comod dacă avea să rămână acolo tocmai până la...

– Unde mă duceți?

Înainte ca el să-i răspundă, mormăi ceva în galeză, apoi îi împinse picioarele de pe coapsa lui rănită.

– La Skye.

Ea se roti, lovindu-i bărbia cu creștetul capului.

– La Skye? Spera să nu fi auzit bine. Nu era tocmai sigură unde era Skye, știind doar că era departe de Glen Orchy, dar numele acesta o făcu să aibă viziuni a ceva foarte îndepărtat, un loc ceresc. Poate că acolo căuta el absolvirea păcatelor comise. Și, fiind un MacGregor, sigur avea multe.

Dădu capul pe spate și îi privi chipul. El își menținea privirea ațintită la copacii din față.

– De ce mă duceți acolo? Ce intenționați să faceți cu mine? Miji ochii spre trăsăturile lui, spre maxilarul încleștat cu înverșunare. În atitudinea lui era un aer de detașare relaxată care o făcea pe Kate să se îndoiască serios că îi păsa cu adevărat de păcatele sale. Ei bine, nici ei nu-i păsa de ele. Voia să meargă acasă.

El privi în jos, spre ea, cântărind-o cu o privire întunecată, ce îi trăda nerăbdarea.

– Îți voi răspunde la o întrebare.

– Doar la una?

Kate strâmbă din gură la încercarea lui de a o intimida. Dar se părea că această brută era chiar mai arogantă decât unchiul ei!

– Da.

– Mereu ești atât de intransigent?

El înclină din cap, oferindu-i atenția deplină. Kate sfidă dorința de a se retrage din fața virilității privirii lui îndrăznețe, a frumuseții vii a flăcărilor hrănite de puterea unui scop arzător. Îi susținu cu fermitate privirea – până când ochii lui îi întâlniră chipul, zăbovind pe gura ei și încingându-i obrajii.

– Prea bine. Îi țintui din nou ochii. Ca să-ți arăt că sunt amabil, îți voi permite să alegi la ce întrebare vrei să răspund.

Aroganța și autosuficiența lui o făcură pe Kate să ridice din sprâncene.

– Două întrebări, ripostă ea, provocându-l.

El acceptă cu o încuviințare ușoară din cap.

– De ce mă duci la Skye?

– Pentru că sunt peste cincizeci de cadavre care zac la ușa ta, în Glen Orchy.

– Oh. Clipi. Înțeleg. Își răsuci trupul și se lăsă cu spatele pe pieptul lui, oftând ușurată. Uitase de bătălia sângeroasă purtată pe veranda ei. În mod sigur, nu voia să revină *acolo* singură. Ar trebui să îngroape cadavrele – asta dacă unchiul ei nu se întorsese să-și ia oamenii, ceea ce nu și-l imagina făcând. Și mai erau de luat în calcul și cei din neamul McColl. Aveau să caute răzbunare odată ce descopereau ce se alesese de neamurile lor.

– Ai dreptate, trebuie să recunosc. Nu ar fi înțelept să mă întorc acasă acum. Se răsuci din nou spre el și îl măsură din priviri. Credeam că mă răpești.

El zâmbi, un zâmbet despre care ea bănuia că îl folosise de o sută de ori pentru a înspăimânta hoarde de inamici. Kate strânse din buze, refuzând să cedeze atât de ușor. Până la urmă, ești un MacGregor. Ridică din umeri, și expresia ei se relaxă. Dar m-ai salvat, și nu vreau să crezi că...

– Nu m-am deranjat să mă gândesc la tine deloc.

Insulta lui directă o călcă pe nervi.

– Desigur. Își schimbă din nou poziția și își puse picioarele ferm pe coapsa lui rănită. Trupul lui deveni rigid, dar nu o mută.

– Ce intenționezi să faci cu mine?

– Un bun început ar fi să-ți tai capul, mormăi el printre dinți.

– Oh, dar apoi pe cine ți-ai exersa încruntările înspăimântătoare?

Curajul ei de a-l lua peste picior drept în față îi încinse sângele.

– Pe neamurile tale.

O, ce n-ar fi dat Kate să aibă sabia la ea în clipa aceea.

– Dar, vai, atunci n-ai mai speria pe nimeni.

Ca să dovedească asta, nu se întoarse în timp ce el îi cercetă chipul cu privirea. Ar fi trebuit, totuși, pentru că zâmbetul care se așternu pe buzele lui îi făcu inima să bată mai repede.

– Ce planuri ai cu mine? întrebă Kate din nou, întorcându-se.

– Nu m-am hotărât încă.

Kate se ruga să nu-l fi auzit bine. Nu se hotărâse încă? Ce însemna asta? Urma s-o înapoieze fratelui ei, teafără și nevătămată? Sau s-o ucidă?

– Ei bine, aș prefera să mă duc acasă, nu la Skye, îl informă ea, hotărând că el pur și simplu încerca s-o sperie. Așa că am decis eu pentru tine.

Dumnezeule, cum putea să considere un MacGregor atât de periculos de atrăgător? La naiba cu ea, dar i se înmuiară genunchii când văzu înclinarea indulgentă a gurii lui.

– Mulțumesc. Exact asta o să și fac.

Ea făcu ochii mari.

– Ce?

– Te voi duce acasă la fratele tău.

– La Inverary?

– Acolo locuiește.

Ea coborî privirea, ca el să nu-i vadă neliniștea din ochi. Nu voia să trăiască alături de unchiul ei. O, de ce plecase Robert din Glen Orchy?

Bărbatul se aplecă în față, iar respirația lui îi mângâie tâmpla când vorbi:

– Ai fost sinceră când ai spus că nu-ți pasă de unchiul tău. De ce?

Ea ridică privirea, incapabilă să considere îngrijorarea subită din vocea lui mai puțin nobilă decât pe cea a celui mai galant cavaler. Clătină din cap ușor. Era netoată? Acesta nu era un cavaler, ci un haiduc sălbatic.

Rudă cu bestia care îi omorâse tatăl. Ar putea fi închisă pentru că îl considera altfel decât josnic. Dar el se avântase cu capul înainte într-o încăierare de săbii și o salvase de la moarte sigură. Nu o răpise. O purtase tocmai până la casa familiei Stewart ca să-i fie scoasă săgeata, când ar fi putut foarte bine s-o abandoneze. O ținuse în brațe și o alinase când durerea rănii devenise de nesuportat. Și, cel mai important, intenționa s-o ducă în siguranță la fratele ei. Desigur, ea nu uitase cum aproape o lăsase să cadă de pe cal când îi ceruse să-i dea drumul. Sau felul în care își pusese mâna puternică peste gura ei la familia Stewart. Era o brută arogantă, în mod sigur, dar nu îi făcuse rău.

– Unchiul meu nu înseamnă mare lucru pentru mine. Îl bătu ușor pe braț ca să-i aline grija evidentă. Dar mă tem că l-ar pedepsi pe Robert pentru că s-a împrietenit cu tine.

El își smulse privirea și se îndreptă de spate, mutându-și trupul mai departe de al ei.

– Gata cu vorbitul!

Kate pufni în timp ce se certa în sinea ei pentru că i se părea că era mai mult decât un vierme nevrednic. Se ruga ca el să nu aibă o soție care să-l aștepte în Skye. Biată făptură trebuie să fi fost dacă avea.

– Deși îți datorez viața, îmi pari groaznic de dezagreabil.

El arcui o sprânceană spre ea și o măsură din priviri.

– Haide, Campbell, o provocă el cu un zâmbet lent. Fii prima din neamul tău care să-mi spună ce am făcut ca să-ți provoc disprețul.

– Neamul tău, acuză ea fără ezitare, mi-a ucis tatăl și ne-a lăsat pe mine și pe fratele meu orfani, în grija unui om care nu ne-a vrut.

Expresia lui șovăi, dar vocea îi rămase fermă, iar privirea – neclintită.

– Nu eu l-am ucis.

Kate încuviință.

– Sunt recunoscătoare pentru asta.

Jamie îi privi curios de la câțiva metri, distras momentan de la admiratul unui anumit petic de boboci albaștri. Fata era frumoasă, într-adevăr. Pentru o Campbell, adică. Dar credea ea că îl putea face pe moșierul lord să o placă privindu-l cu acea încredere în ochi? Se apropie puțin mai mult.

– N-o să-l faci să te placă. S-a hotărât. Te urăște, spuse el.

Callum l-ar fi doborât pe tânărul războinic de pe cal, dar nu-și putea lua ochii de la Katherine Campbell – o ipostază stânjenitoare în care se aflase mai mult de o singură dată de când pusese prima oară ochii pe ea. Își trecu privirea de la ochii ei mari și negri, ca de cărbune, la contururile pline ale gurii strânse. La naiba, nu știa ce anume la ea era mai periculos. Din fericire pentru el, ea se întoarse, cu spinarea țeapănă.

– Atunci , eu și dușmanul meu avem ceva în comun, răspunse ea rece.

Callum se foi neliniștit, voind să spună ceva. Dar ce? Oare putea el să nege acuzația lui Jamie – sau pe a ei?

Erau dușmani, iar numele ei, la fel de detestat ca al lui, era fără valoare.

Se aplecă scurt în față și inspiră parfumul părului ei. N-ar trebui s-o dorească. Dar asta simțea. Și, de fiecare dată când se uita la ea, de fiecare dată când trupul ei se sprijinea de al lui, o dorea și mai mult.

Spiritul ei curajos îl tenta cu imagini spontane cu ea în patul lui, la fel de înflăcărată. Putea să mânuiască o sabie, lucru evident după durerea din coapsa lui, dar, la naiba, limba ei era și mai ascuțită. Fu din nou în cumpănă, ezitând între a zâmbi spre gura ei iute și a sorbi de pe buze beligeranța.

Era prost. Ea era o Campbell, și el de-abia aștepta să scape de ea.

Capitolul 6

Călăriră toată noaptea fără oprire și umblară de-a lungul apelor liniștite ale Loch Leven în după-amiaza următoare. Treceră pe lângă lanțuri muntoase lungi ale căror vârfuri erau ascunse în nori învolburați și prin câmpuri vaste, verzi, unde potârnichile stăteau la soare. Kate admiră fiecare detaliu al noului peisaj din jurul ei. Fiind înconjurați de atâta splendoare pură, prezența bărbatului din spatele ei se simțea tot mai acut. Puterea subtilă a brațelor lui în jurul taliei ei. Oțelul înnodat al coapselor lui sub ea. Oare acești MacGregori îl convinseseră cumva pe Robert să nu-i omoare? Pur și simplu, nu-i venea sa creadă că fratele ei s-ar însoți cu MacGregorii. Oare veniseră la Glen Orchy să îi ucidă unchiul? De ce o protejaseră? Robert le ceruse să facă asta? Descoperise cumva adevăratele intenții ale unchiului ei în ceea ce o privea? Și de ce și-ar risca viața având încredere în MacGregori?

Dumnezeule sfinte, oare fratele ei îi trădase? Nu! Nu ar putea crede așa ceva vreodată. Alungă gândul din minte și îl înlocui cu zeci de alte gânduri. Erau atât de multe întrebări, și era prea somnoroasă să se gândească la toate acum. Se sprijini de pieptul căpeteniei, atentă la umărul ei rănit, căscă și își propuse să îl întrebe mai târziu mai multe despre asta.

Mușchii lui Callum se încordară involuntar când trupul ei se lipi de al lui. Fata era foarte slăbită, și nu-i plăcea ideea ca ea să doarmă din nou pe el. Trebuiau să se oprească. A dormi în aer liber în orice alt loc decât în Skye nu era înțelept, dar ar fi preferat să ajungă mai spre nord, până la un teritoriu mai prietenos. Erau oameni care îl știau din vedere și care ar risca totul pentru șansa de a-i lua capul. Nu era sigur să se oprească, dar era și mai riscantă plăcerea pe care o simțea când ea se lăsa pe el, când simțea moliciunea curbelor ei, mirosul de turbă care i se prindea în buclele moi când îi atingeau fața. Se dădu înapoi, depărtându-se de ea.

Opri calul la marginea unei creste bătute de vânturi și cercetă peticele dese de pini cuibărite în vâlceaua de mai jos.

– Ne vom opri acolo să înnoptăm.

Venind lângă el, Graham îi studie chipul cu îngrijorare în ochi.

– Pari suferind. Rana ta trebuie închisă.

Singurul semn cum că îl auzise era faptul că strângea din fălci. Comandantul lui avea dreptate. Avea piciorul înțepenit, și, de fiecare dată când fata din poala lui trăgea aer în piept, simțea de parcă îi împlânta un pumnal în carne. Tăietura trebuia închisă înainte să îl ia febra. Avusese multe răni arse în trecut, dar mintea lui pur și simplu nu se putea pregăti pentru fierul încins.

Când ajunseră la copaci, Callum o lăsă pe Kate jos și apoi o țintui cu privirea după o descălecare dureroasă.

– Ți-am cerut scuze că te-am rănit! atacă ea, deși el nu rostise un cuvânt. Sprâncenele lui se ridicară, dar ea nu se dădu înapoi în fața încruntării lui întunecate. Ar fi trebuit să strigi! Nu știam că veniseși să mă ajuți.

Privi în jos, spre ea, pentru o clipă, arătând de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar apoi se întoarse fără un cuvânt și smulse plosca lui Angus de la buzele războinicului.

– Ne trebuie un foc, strigă spre Jamie și șchiopătă mai departe.

Callum se opri când ajunse la un pin înalt, se sprijini cu spatele de el și duse plosca la gură. Când văzu cum fata se repede spre el, ridică ochii spre ceruri.

– De ce nu ai pus-o pe soția prietenului tău să-ți îngrijească piciorul?

Întinse mâna spre tivul tartanului, să se uite la coapsa lui. El îi împinse mâna.

– Odihnește-te, Katherine! Nu vreau să...

– Este Kate.

Se uită la ea cu ochi într-o nuanță de albastru furtunos care o țintuiau locului, apoi luă încă o dușcă de whisky.

– Nu vreau să dormi pe mine, *Kate*. Închise ochii, lăsând zeama puternică să-i încălzească mușchii. Când îi deschise iar, ea nu mai era. Privirea lui cercetă locul de campare fără voia lui, până când o găsi iar, stând pe jos la câțiva metri distanță, cu genunchii strânși la piept. Îl privea pe Jamie cum pornește focul și clătină din cap când Angus îi oferi niște pâine neagră de la Mae Stewart.

Callum îi studie forma feței, luminiscența frumoasă a ochilor ei profunzi, negri, plinătatea senzuală a gurii. Prin vene îi curgea foc. Nenorocitul de whisky. Își trecu mâna peste falca bărboasă. Nu și-ar compromite niciodată convingerile culcându-se cu unul dintre dușmanii săi. Indiferent de cât de incitantă era, așa cuibărită între coapsele lui cum merseseră. Când îi atinse brațul, simți o înțepătură iute de milă față de ea. Nu se plânsese niciodată de rană, deși știa că o durea. Luă o altă înghițitură lungă din ploscă, determinat să stingă cărbunii dorinței și ai milei pe care ea îi stârnea în el. Dacă ar avea ceva minte, ar lăsa-o aici dimineață.

Ochii ei străluciră ca bazaltul din Cuillins când flăcările lui Jamie prinseră viață în sfârșit. Ca și când ar fi simțit veghea lui tăcută, ea își mută privirea spre a lui. Genunchii lui Callum se moleșiră sub el. Desigur, starea lui slăbită putea fi pusă pe seama whisky-ului pe care îl băuse, nu pe seama privirii ei tandre ațintite spre el. Blestemată să fie, unde era disprețul arzător din ochii ei? Era o Campbell, la naiba! De ce se uita la el de parcă era orice, numai nu cel mai mare dușman al ei? Dacă i-ar fi adresat câteva înjurături și i-ar fi blestemat clanul, poate că nu ar fi considerat-o atât de atrăgătoare. Spatele lui alunecă de-a lungul trunchiului, și el ateriză cu o bufnitură grea, care îi făcu dinții să clănțăne. Dumnezeu îi era martor, voia să îi zâmbească.

– Mai ia câteva înghițituri din băutura mea și nu o să mai simți nimic, chicoti Angus.

Callum lăsă capul pe spate, preferând să nu privească sabia lui Graham cum se încinge și devine portocalie.

– Doar n-o să...

Callum auzi vocea lui Kate și închise iar ochii. Îi plăcea s-o audă, vocea aspră și dulce care purta o notă de putere atât de adânc înrădăcinată, încât nu se temea nici măcar de Diavol.

– Doar nu vrei să-i arzi carnea cu *aia*! țipă ea, iar Callum ridică umerii ca să-și acopere urechile.

– Stai jos, fătuco, spuse Graham încet. Nu mai e altceva de făcut.

Callum se uită la ea și clipi spre cele trei săbii fierbinți din mâinile lui Graham. Una. Își puse mâna la ochi. Prietenul lui avea doar o singură sabie. Un fier strălucitor, arzător, care în curând... Mai bău din licoare și se pregăti pentru ce urma.

– Ei bine? Ce mai aștepți? întrebă el un moment mai târziu, când Graham nu făcea decât să stea acolo, holbându-se la el.

– Mă gândesc că ar fi mai bine să-ți leg mâinile mai întâi, recunoscu Graham.

– Fă-o!

Dar Graham tot ezita. Callum MacGregor era, într-adevăr, puternic. Dacă ar lovi cu pumnul și ar nimeri chipul lui Graham, comandantul era sigur că nu s-ar mai trezi timp de două zile. Ani de muncă grea și de tortură îl făcuseră pe Callum mai puternic decât orice bărbat pe care îl cunoștea Graham, dar tortura pe care o îndurase și cicatricile care încă i se vedeau pe corp erau cele care îl făceau pe Graham să deteste sarcina pe care o avea de îndeplinit acum.

– Graham, îl avertiză Callum nerăbdător.

Lama coborî. Pentru o clipă, toată lumea se întunecă. Callum strânse din dinți și își lăsă capul pe spate, dar nu scoase nici un sunet.

Kate rămase cu gura deschisă, neputându-se mișca, în timp ce în nări îi pătrundea mirosul bolnăvicios de carne arsă.

Graham lăsă sabia și plecă, înjurând. În clipa în care el se depărtă, Kate se năpusti înainte.

Când Callum deschise ochii, nu era sigur dacă nu putea forma un gând rațional din cauza durerii care îi străbătea tot trupul sau din cauza frumoasei zeițe care stătea în genunchi în fața lui, arătând de parcă urma să plângă peste el.

Fără nici o avertizare, ea îi luă plosca din mână și vărsă mult peste piciorul său.

Callum reacționă instantaneu. Făcu ochii mari, aprinși atât de furie, cât și de agonie, și începu să se zvârcolească. O prinse de umeri și se luptă cu dorința de a o azvârli cât colo în locul de tabără.

– Dumnezeule! strigă el cu răsuflarea întretăiată. Ce dracului mi-ai făcut?

– Whisky-ul va curăța rana, explică ea, dar Brodie o smulse din brațele lui Callum și o ridică în picioare.

– Tu să stai departe de el! Părul lui negru era eclipsat de ochii și mai negri care o străpunseră în timp ce el scoase un pumnal de la curea. Nu i-ai făcut destul rău? Nu vei fi mulțumită până când nu îl vei vedea mort?

– Nu! Kate făcu un pas înapoi, simțind cum curajul începea s-o părăsească pentru prima oară. Acești bărbați care o înconjurau erau războinici dintre cei mai sălbatici. Căpetenia lor voia ca ea să fie dusă într-un loc sigur, dar ei păreau mult prea dornici s-o spânzure

de cel mai apropiat copac. N-am vrut să-i fac rău. L-am văzut venind spre mine și am crezut că vine să lupte de partea clanului McColl.

– De ce dracului am lupta de partea nenorociților ălora? ridică Brodie vocea la ea. Ești proastă?

Căpetenia cea mare sughiță.

– Este de înțeles. Este o Campbell.

– Da, este o Campbell. Angus aprobă și scuipă dezgustat. Înfige un cuțit în măruntaiele lui MacGregor la fel de iute ca bărbații din neamul ei.

– Trădătoare, asta e.

Această insultă fu de ajuns ca să-i întărească din nou curajul lui Kate.

– Nu i-am înfipt un cuțit în măruntaie, ci în coapsă. Cât îi privește pe bărbații din neamul meu, cel puțin ei nu sunt lași care sfârtecă oameni pe la spate, așa cum au făcut ai voștri cu tatăl meu. Nu atacă, nu violează, nu jefuiesc oameni nevinovați și nu încep războaie care durează secole.

– N-am violat pe nimeni nevinovat, ripostă Angus.

– Taci, Angus! Callum mormăi lângă copac. Își frecă fruntea. Și ce naiba este în licoarea asta? Simt cum îmi plutește capul de pe umeri.

Încercă să se ridice și se ținu de copac pentru o clipă, până când nu se mai mișca pământul cu el, apoi încercă iar. Aproape căzu peste Kate. Apucând-o de talie ca să se îndrepte, trupul lui greu aproape că o făcu să cadă cu el. Gemu când un junghi de durere îi străbătu piciorul.

– Și n-am ucide un Campbell de la spate. Brodie se apropie de ei, cu vocea precum oțelul. L-am privi în ochi și...

– Brodie, dă-te înapoi înainte să scot sabia la tine, îl avertiză Callum, încercând să se lupte cu efectele whisky-ului lui Angus.

Angus își prinse lordul când Kate făcu un pas spre Brodie și Callum se clătină pe picioare.

– L-ai privi în ochi, zici? întrebă ea încet, cu emoția clocotindu-i în voce. Îți place atât de mult să ucizi, încât vrei să vezi ultima răsuflare a victimei tale?

– Dacă e un Campbell, da.

Kate clătină din cap cu dezgust.

– Acum, înțeleg de ce ura unchiului meu pentru clanul vostru este atât de profundă. De ce ne-a avertizat mereu despre

MacGregori. Sfidați regii și ucideți conții pentru nici un alt motiv decât că vă place.

– Nici un alt motiv?

Se întoarseră cu toții spre Callum, care atârna de umărul lui Angus și părea mai lucid decât adineauri. Ochii îi licăreau în lumina focului când se uita la Kate. Nările i se lărgeau de furie. Nu clipea. Părea să nu respire.

– Te-am auzit bine?

Pădurea încremeni toată, până și greierii păreau să tacă, așteptând răspunsul lui Kate. Se uită la ceilalți bărbați din jurul ei. Fiecare dintre ei avea aceeași expresie de dispreț rece, dur. Inima îi tresăltă de frică.

În acel moment, fără îndoială că, dacă ar spune ceva greșit, până la urmă ar putea s-o ucidă.

– N-am vrut să spun că... Îmi imaginez că trebuie să fie greu să pierzi dreptul de a-ți purta numele, dar trebuie să înțelegeți că...

– Nu, nu știi nimic despre cum e să-ți pierzi numele, o întrerupse Callum. Se desprinse de Angus și din doi pași parcurse distanța dintre ei. Despre noi nu știi decât frânturi de adevăruri care au avut loc acum o jumătate de secol. Nu ți-ai pierdut pământul sau...

– Mi-am pierdut familia.

El își încleștă fălcile și se abținu să mai spună altceva. Furia din ochii lui păli, lăsându-l cu o privire resemnată, în timp ce ochii îi coborâră spre pulsul de la gâtul ei. Kate avu impulsul de a ridica mâna ca să se protejeze de el. Pentru că arăta ca și când i-ar putea opri bătăile inimii fie și numai doar se gândea la asta.

– Atunci, ai un motiv întemeiat să ne urăști, Katherine Campbell. Dădu să se întoarcă. Încearcă să nu-l uiți.

– Îmi faci misiunea ușoară, MacGregor, se repezi ea spre spatele lui. Dacă aș avea sabia, ți-aș arăta.

– Ești o Campbell. Callum îi aruncă un zâmbet peste umăr. Nu m-aș aștepta la nimic altceva de la tine. Angus, se răsti el. Vino aici!

Cel mai mare dintre oamenii lui Callum făcu un pas înainte chiar când genunchii lordului său cedară sub el.

– L-ai otrăvit, la naiba, îl acuză Brodie pe războinicul corpolent în timp ce Angus îl târa pe lordul acum inconștient înapoi la copac.

– Este whisky-ul, se apără Angus. Bătrânul Gillis a spus că e mai puternic decât orice om. Bănuiesc că a avut dreptate.

Kate privi cum Callum se lasă la pământ și începe să sforăie. Chiar și în starea lui moleșită, părea să fie supărat. Pe sfinți, convingerea lui de a o urî era chiar mai puternică decât înverșunarea unchiului ei de a-i urî pe MacGregori. Voia să-l urască și ea. Îl ura! Dar, când el gemu încet, se trezi că se îndreaptă în direcția lui. Aproape că ajunse lângă el, când Brodie păși în fața ei, blocându-i calea.

– Lasă-l în pace acum!

Vocea lui era joasă, avertizând-o să nu se opună.

– Dar eu...

– Dormi acolo, îi zise și îi făcu semn, apoi o apucă de cot ca s-o dea la o parte.

– Las-o în pace, Brodie! N-o să-l înjunghie în somn, nu-i așa, domniță?

Kate ridică privirea spre ochii calzi ai lui Graham și clătină din cap. El zâmbi, revelând o gropiță la fel de devastatoare precum sabia lui Callum.

– Lui Callum i-ar prinde bine atingerea blândă a unei femei în timpul nopții, îl auzi spunându-i lui Brodie, în timp ce îl conducea pe scoțianul morocănos spre foc.

Kate se întoarse înapoi spre căpetenia lor. Nu intenționa să-l atingă. Pur și simplu, voia să se asigure că rana i se închisese cum trebuia. „Sălbatici", se gândi ea, tresărind din nou la amintirea cărnii lui arse. Stând lângă el, îi săltă cu grijă marginea tartanului de pe coapsă, apoi aproape că vomită. Pielea îi era neagră și bășicată, dar rana era închisă. Privirea ei trecu apoi peste restul trupului. Doamne, era mare, cu picioare musculoase și lungi. Clipi, acoperindu-i coapsa, și îi privi mâinile. Își aminti cât de iscusite se dovediseră la mânuirea sabiei împotriva McCollilor, însă, și, își dădu seama acum, a oamenilor unchiului său. Fusese atât de ocupată rugându-se pentru propria viață, încât nici nu se uitase să vadă pe cine ucisese el. Erau dușmani înnăscuți, dar nu putea să uite forța brațului său ori sclipirea criminală din ochi când împiedicase tăișul unei săbii McColl să o despice. Avea aspectul unui sălbatic, purtând acel tartan și manșetele de piele de la încheieturi, în loc să aibă pantaloni curați și cizme lustruite, ca unchiul ei. Dar nu încercase s-o necinstească. De fapt, atingerea lui fusese atât de blândă când o ținea în șa, încât simplul gând îi aduse un suspin pe buze. Închise ochii și se sprijini de copac, lângă el, mulțumindu-i lui Dumnezeu că o găsise Callum MacGregor, nu monstrul care îi ucisese tatăl.

Capitolul 7

Duncan Campbell își încetini armăsarul când se apropie de castelul Kildun. Ceva nu era cum trebuia. Peste ținut se așternuse tăcerea, precum mâzga pe un iaz. Sub norii învolburați, crenelurile erau goale. Privi în jur și își șterse sudoarea de pe frunte. Era singur. Își înjurase oamenii tot drumul înapoi până la Inverary pentru că cedaseră atât de ușor în fața săbiilor celor din clanul McColl. Nu fusese acolo ca să vadă cum se întâmplase. De ce ar fi riscat să-și piardă viața? Dar acum, când măruntaiele îi erau răscolite de un sentiment crescând de panică, conștientiză cu cine ar fi putut să se lupte oamenii lui. Se temuse că MacGregorii s-ar putea duce la Glen Orchy pentru a se răzbuna pe nepoata lui pentru ce îi făcuse el uneia dintre femeile lor cu două săptămâni în urmă. Voise s-o ia de acolo pe Kate înainte ca ei s-o găsească, crezând că în Kildun avea să fie în siguranță. Căpetenia rebelilor nu s-ar fi întors niciodată aici. Fusese atât de sigur de asta.

Când ajunse la podul mobil coborât, descălecă și își scoase sabia. Vântul urla prin intrarea părăsită, trimițându-i un fior pe piele și un miros usturător de sânge în nări. În memorie îi apărură imaginile unei alte zile foarte asemănătoare acesteia. Temându-se de ce avea să găsească odată ajuns în curtea interioară și luptându-se cu dorința de a fugi în direcția opusă, păși cu grijă pe poartă.

Peste o sută de oameni de-ai lui erau împrăștiați pe pământul pătat de sânge, muștele roind în jurul trupurilor lor ciopârțite. Moartea și furia îl făcură pe Duncan să scoată un geamăt slab din gât. Văzuse un astfel de dezastru cu șase ani în urmă – când Diavolul plecase din Kildun. Duncan nu uitase niciodată acea zi. Îi era înfierată în memorie, întipărită în visele sale.

Alertat de țipetele camarazilor săi, el și douăzeci de oameni coborâseră în grabă scările înguste de piatră care duceau în temniță. Când ajunsese acolo, voise să fugă înapoi sus pe unde venise. Își acoperise gura cu mâna ca să nu vomite. Pe podeaua de piatră

zăceau cadavre dezmembrate, toate răvășite de o singură sabie. Ochii lui Duncan urmăriră acea sabie, care strălucea roșie în lumina torțelor și se lăsă asupra lui Donald Stuart, primul în comanda tatălui său, și aproape îl despică în două.

La început, Duncan se temuse că Dumnezeu adusese în sfârșit răzbunarea împotriva păcatelor tatălui său și îl trimisese pe Satana la Kildun. Sângele picura din părul lung și moale care încadra chipul creaturii. Ochii lui străluceau ca pucioasa în lumina torțelor, trezind groază în inimile oamenilor din jurul său. Umerii bestiei erau ușor aplecați în față și masivi, oferindu-i o putere nepământeană.

Chiar lângă el, unul dintre oamenii lui Duncan țipă și căzu pe podea. Trupul lui Duncan tremură când își apucă plăseaua cu ambele mâini. Reuși să fluture tăișul, dar șuieră prin aer. Ceva fluieră chiar în fața lui o clipă mai târziu, și încă un paznic se prăbuși în genunchi, ținându-se cu mâinile de tăietura fatală de pe burtă.

Preț de zece răsuflări, Duncan stătu singur în tăcerea paralizantă a temniței tatălui său.

Cineva scânci. Vocea unei fete. Ochii lui Duncan țâșniră spre peretele estic, știind cine trebuia să fie.

Totuși, se dădu înapoi, clătinându-se când văzu că MacGregor plecase, cu tot cu lanțurile care îl ținuseră.

Legăturile tinerei Margaret MacGregor zăceau strivite pe jos, într-o grămadă de oțel răsucit.

„Imposibil", își aminti Duncan că se gândise – până când se trezise față în față cu criminalul.

– Momentan, tu vei trăi ca să spui mai departe că mă voi întoarce pentru el.

Duncan se mai repezi o dată spre el, hotărât să nu moară ghemuit la picioarele unui prizonier. Tăișul sabiei fu parat de o lovitură zdrobitoare care îi trimise foc prin tot brațul. Sabia lui MacGregor se apăsă pe a lui până când vârful se apropie la doar câțiva centimetri de ochiul lui.

Întinsă peste umărul fratelui său, Margaret MacGregor strigase, oprind traseul mortal al sabiei.

– Nu-ți forța moartea! Va veni suficient de repede, îi promisese MacGregor înainte să fugă, luând-o cu el pe sora lui și dispărând în neguri.

Duncan își dorise ca ticălosul să-l fi ucis, în loc să-l fi lăsat să dea ochii cu tatăl său. Fusese prima oară când Liam Campbell își lovise

fiul. Își dorea să nu se fi oprit niciodată. Ar fi fost mai milostiv decât privirea disprețuitoare din ochii duri ai tatălui său care îl urmărise începând cu acea zi. Duncan privea acum scena macabră din jurul său. Diavolul revenise în sfârșit la Inverary – și cu aceeași furie. Tresări la auzul unui sunet din spatele draperiei dinspre peretele spre vest. Făcu stânga împrejur, cu sabia gata să-l trimită pe MacGregor înapoi în iad de data asta.

Așteptă, neauzind decât vântul. Înaintă spre hersa grea care dădea spre curtea interioară, făcându-și curaj să înfrunte din nou cel mai groaznic dușman.

În schimb, dădu peste nepotul său, legat bine cu funie de poarta de fier groasă, ridicată pe jumătate.

Robert Campbell își privea unchiul de sus și simți cum i se pune un nod în gât. Marea ușurare de a fi salvat îi dispăru din ochi când observă că, în afară de unchiul său, nu mai era nici un om călare. Nodul crescu, amenințând să-l sufoce dacă bucata de material legată peste gură nu era îndepărtată iute!

Dură mult prea mult până când contele coborî poarta și îi îndepărtă pânza de pe față.

– Unde este Kate? izbucni Robert.

Duncan nu îi răspunse imediat, dar privi împrejurimile părăsite, apoi continuă să taie restul funiilor pentru a-l elibera.

– I-a omorât pe toți, deci?

– Nu, toți cei neînarmați au fost puși în temniță, îi spuse Robert repede. Trebuie să fie eliberați. Dar, unchiule, mai întâi, unde este sora mea? De ce nu a venit cu tine? Devenea iute cuprins de panică și de greață. Robert le refuză pe ambele. În clipa în care își eliberă o mână, se folosi de ea să apuce jiletca unchiului său. Răspunde-mi!

În cele din urmă, ochii de oțel îi țintuiră pe ai lui, mijindu-se ușor și oprind orice altă mișcare din partea lui Robert, în ciuda libertății sale.

– De ce te temi atât de mult pentru ea, Robert? Nici măcar nu iei în calcul faptul că e posibil să o fi lăsat teafără, în grija paznicilor mei din Glen Orchy?

Robert petrecuse zile întregi neajutorat, legat de o poartă de fier forjat, rugându-se ca un act divin să-l elibereze, ca să își poată salva sora. Acum, se ruga din nou să nu fie prea târziu.

– Pentru că oamenii pe care i-ai luat cu tine la Glen Orchy sunt cu toții morți, la fel ca aceștia. Te implor să îmi spui că sora mea nu se află printre ei.

Acum, Duncan îl apucă pe nepotul său de tunică și îl trase mai aproape.

– De unde știi că ceilalți sunt morți? A fost MacGregor, nu-i așa? Și tu i-ai spus unde să mă găsească. Îl privi arzător pe Robert direct în ochi. Ai ales să le dai viața mea la schimb pentru a ta, îl acuză el, apoi își împinse nepotul la o parte. Iată-te aici, viu și nevătămat, în timp ce sora ta este prizoniera lor. Ești un laș, Robert. Dădu aprobator din cap la propriile sale cuvinte, și Robert se albi la față. Bunicul tău te-ar alunga din Kildun.

– Nu eu i-am spus unde să te găsească, se repezi Robert la el înainte să se întoarcă spre grajduri. Ci tu.

– Eu? Duncan se repezi spre el și îl opri, încleștându-și degetele în jurul încheieturii lui Robert. Nu am spus nimănui unde mă duceam, doar ție!

– Și lui Graham Campbell, îl informă nepotul său. Sau, mai degrabă, lui Graham Grant, comandantul oamenilor lui MacGregor. Da, s-au asigurat că știu în ochii cui mă uitam la zece secunde după ce am fost conduși dincolo de porți de trădătorul pe care *tu* l-ai luat ca pe ruda ta, după ce am ajuns eu aici.

– Nu. Duncan se retrase, uluit. Clătină din cap, refuzând să creadă că fusese păcălit atât de ușor. Graham Campbell a băut cu mine, a stat la masa mea.

– Și cu mine, aprobă Robert, vocea tremurându-i de furie pentru omul pe care ajunsese să-l considere prietenul său. Ne-a înșelat pe toți. Ne-a condus în afara siguranței castelului, sub pretextul că o bandă de MacGregori, condusă de Diavol însuși, te-a luat prizonier și te ține captiv dincolo de Loch Awe. Ne-a condus direct în sabiile dușmanilor noștri, cel puțin două sute la număr. Privirea lui Robert trecu peste trupurile din jurul său. Cadavre la care fusese lăsat să se holbeze zile întregi. N-am avut nici o șansă împotriva valului de distrugere care ne-a lovit. Oamenii noștri au fost nimiciți rapid. Trupurile le-au fost spintecate și călcate în picioare fără milă sau ezitare. Întoarse privirea spre unchiul său, reprimându-și emoția din voce. Diavolul și oamenii lui au venit aici să te ucidă, dar tu nu mai erai. Grant le-a spus că ești în Glen Orchy. Când au plecat, se îndreptau într-acolo.

– Și pe tine te-au lăsat în viață.

În tonul lui Duncan se simțea acuzația de trădare.

– Lupta se terminase. Sabia mi-a fost luată din mână. După ce MacGregor i-a instruit pe majoritatea oamenilor săi să îți ia vitele, i-a ordonat lui Grant să mă spânzure, spunând că i-ai face același lucru neamurilor sale.

– Și te-a spânzurat. Duncan zâmbi sec. Dar MacGregor te-a lăsat să trăiești. Ai avut noroc. Când lovește Diavolul, nu lasă nici un Campbell viu.

Robert mijì ochii spre unchiul său.

– Atunci, cum ai scăpat de el?

Duncan ridică din umeri cu o mișcare ezitantă, dar mută privirea dinspre nepotul lui când vorbi.

– Plecasem călare de dimineață după ce am ajutat-o pe sora ta să exerseze lupta cu sabia. Când m-am întors, ținutul tatălui tău semăna cu ce e aici. Katherine nu mai era.

– Și Amish, și John? întrebă Robert, trecându-și ambele mâini pe față, în încercarea de a-și calma inima înnebunită. Au fost și ei uciși?

– Nu știu ce s-a ales de ei. Nu erau printre cei morți.

– Trebuie să trimitem vorbă lordului protector.

Duncan clătină din cap.

– Cromwell nu o să facă nimic. A trimis peste patru sute de oameni să-l vâneze pe Diavol după ce l-a ucis pe tatăl meu. Majoritatea dintre acei oameni au fost uciși de scoțienii care le țin partea MacGregorilor. Nu-și va mai supune armata la așa ceva. De aceea lasă datoria uciderii haiducilor în seama nobililor Scoției.

– Dar, unchiule, tu ești vasalul lui. Întreaga ta garnizoană a fost ucisă. Mai mult ca sigur va trimite întăriri.

– Va dura.

– Atunci, o voi găsi chiar eu, jură Robert.

– Unde propui să căutăm mai întâi? Duncan nu făcu nimic să-și ascundă zâmbetul zeflemitor. Omul acesta nu deține nici un petic de pământ în Glen Orchy, Glenstrae sau Rannoch. A lăsat de mult în urmă malurile Lammondului și a dispărut în nord. De atunci, a fost la fel de greu de capturat precum negurile care îl ascund. Dacă armata lui Cromwell nu l-a putut găsi, în mod sigur nu o vei face tu.

Expresia lui Robert deveni dură, amintindu-i lui Duncan de tatăl băiatului, când Colin plecase să îl găsească pe MacGregor după

ce evadase. Liam Campbell fusese încântat. Cel puțin, unul dintre fiii lui nu făcuse în pantaloni în fața unui haiduc oarecare. Dar Duncan știa adevărul, chiar dacă tatăl său fusese prea orb să vadă.

Colin fusese foarte iubit de către tatăl lor. Era înalt și musculos în comparație cu fizicul sfrijit al lui Duncan. Frumusețea lui întunecată îi câștigase și favorurile femeilor castelului de la Glen Orchy. Asemănarea dintre Robert și tatăl lui era puțin neliniștitoare. Ochii lor erau la fel, de un căprui-deschis, pătați cu cenușiu și verde și licărind de hotărâre. Robert Campbell nu era un laș.

– Știu în ce direcție să plec, spuse Robert bățos.

– Și, când îl vei întâlni, îl provocă Duncan, cum vei reuși s-o recapeți pe sora ta, când nu ai putut nici măcar să ții sabia în mâini prima oară când ai dat ochii cu el? Mă tem că a doua oară nu vei mai scăpa de mânia lui.

– Nu-mi pasă dacă mor. Mai întâi, o voi elibera pe sora mea.

– Curajoase cuvinte. Duncan căută privirea nepotului său și fu încântat să vadă hotărârea crudă care îi lumina ochii. Diavolul trebuia oprit, dar Duncan decisese cu multă vreme în urmă că nu avea să își dea viața pentru a-i răzbuna pe cei care au murit de mâna dușmanului. Poate că tatăl său îl considera un prost, dar nu era destul de prost încât să creadă că ar supraviețui unei întâlniri cu Callum MacGregor. Nu, dar se bucura să tachineze bestia. Legea era de partea lui când venea vorba despre spânzurarea scoțienilor rebeli și înfierarea femeilor lor. Dar nu se gândise că Diavolul s-ar întoarce aici vreodată. MacGregor trebuia să fie complet nebun să măcelărească a doua oară garnizoana de la Kildun.

– Callum MacGregor trebuie să moară.

– Dacă mi-a rănit sora, așa va fi.

– Dacă? Duncan își îmblânzi întrebarea cu un oftat stins. Nu ar face niciodată aceeași greșeală pe care o făcuse tatăl său, permițând îndoielii să crească în inima neamurilor sale. Robert trebuia să știe și să înțeleagă bine că MacGregorii erau dușmanii lor. Îndoindu-se de asta lăsa loc de milă, și mila ducea la compasiune. Nu, Duncan avea să nutrească furia lui Robert și poate că băiatul avea să reușească să-i scape de Diavol o dată pentru totdeauna.

– Băiete, nu am nici o îndoială că o va viola. Să ne rugăm să n-o ucidă. Zâmbi încordat când Robert se năpusti iar spre grajduri. Ne trebuie mai mulți oameni! strigă el.

Nepotul său se opri locului și privi spre el, peste umăr.

– Ai spus că va dura mult.

– Nu și dacă vin din Scoția, zise Duncan. Pot să adun cel puțin o sută în câteva zile. Dar, Robert, adăugă unchiul său când băiatul se întoarse complet spre el. Când îl vom găsi pe ticălos, ne vom folosi de o strategie mai eficientă decât să-i atacăm proprietatea.

– La ce te referi?

Duncan privi spre ușile castelului, revenind iar la acea zi – și la singurul lucru care îl oprise pe MacGregor să îl omoare.

– Are o slăbiciune. Și eu știu care e.

Capitolul 8

– Să te blesteme Dumnezeu!

Kate privi spre dreapta, să vadă cine rostise ofensa, dar zecile de chipuri care se uitau la ea arătau la fel de vinovate.

Lângă ea, Callum își coborî privirea, evitând acuzația și furia care se simțeau în aer. Știa că nu era bine-venit în satul lui Roderick Cameron. Se temeau de el. De aceea descălecă înainte să intre în sat și le ordonă oamenilor săi să facă la fel. Era o apariție mai puțin intimidantă dacă își conducea calul de război de căpăstru.

– Întoarce-te în iadul din care ai ieșit!

Acești oameni voiau pace, indiferent de preț.

– De ce te urăsc? Kate trase de tartanul lui. Credeam că ai spus că lordul lor este prietenul tău.

Când Callum ridică privirea și îi întâlni ochii aprinși, fu aproape copleșit de dorința bruscă de a-i zâmbi. Îl ului că, în timp ce i se amintea atât de dureros ce anume devenise, indignarea pe care o simțea Kate față de primirea de care avea el parte îi putea alina inima împietrită.

– Nu mă urăsc toți. Doar MacGregorii mă blestemă.

Ea se opri din mers, oprindu-l și pe el, cu mâna încă pe tartan. Ea făcu ochii și mai mari, și Callum își permise un moment să se bucure știind că într-adevăr nu știa cine era el. În ceea ce o privea, era pur și simplu un lord MacGregor, vinovat de asta ca oricare altul. Și o parte trădătoare din el se bucura. Nu știa despre sângele care îi mânjea mâinile. Care îl acoperea cu totul. Ar trebui să îi spună adevărul, dar adevărul era prea dur și urât și ar schimba felul în care ea îl privea.

– Propriile tale neamuri te urăsc? De ce? voi ea să știe.

O șuviță lucioasă îi acoperea curba atractivă a obrazului. Bărbia ei înclinată îl tenta să se aplece și să o sărute până când i s-ar fi lăsat moale în brațe.

– Mulți dintre acești oameni și-au schimbat numele și acum locuiesc aici, sub numele de Cameron. Vor ca lumea să ne uite. Eu continui să amintesc lumii că încă existăm.

– Cum le amintești?

– Păstrând numele nostru viu și răzbunând relele făcute neamului meu.

La naiba, îl tenta cum nimeni nu o mai făcuse înainte să dea socoteală despre ce însemna numele lui pentru el.

Expresia de pe chipul ei se îndulci puțin, și el se simțea cel slab.

– Pari mai mult eroul lor decât dușmanul.

Pentru o clipă, își dori să rămână în acel moment pentru totdeauna. Dar viețile pe care le luase de dragul numelui său și în numele răzbunării erau o prea mare nedreptate pentru a fi iertată. Strânse din dinți și se grăbi mai departe. Era un haiduc, un criminal, cel mai de temut MacGregor din Scoția și cel pe capul căruia fusese pus cel mai mare preț. Nu era un erou.

– Vino, spuse el, luând-o de mână când se repezi spre turnul de piatră care dădea spre sat. Trebuie să primesc permisiune înainte să mergem mai departe.

Chiar în fața fortăreței fură întâmpinați de Roderick Cameron. Era un bărbat impunător, cu păr alb, gros, împletit de o parte și de alta a feței sale tăbăcite. Tartanul care îi drapa umerii lați și fusese prins pe talie cu o centură era alcătuit din multe culori. Avea ochii de culoarea unei mări pe timp de furtună, dar, când se opriră asupra lui Callum, se înmuiară de afecțiune.

– Cum ai călătorit, MacGregor? Își trecu privirea spre Kate și zâmbi într-un fel în care dădea de înțeles că era de părere că drumul lui Callum fusese destul de bun. Întinse brațul peste prag ca să-i invite în turn. Bucurați-vă de confortul casei mele!

Callum puse o mână pe umărul căpeteniei.

– Trebuie să refuz oferta ta generoasă. Nu vreau să aduc un pericol în plus pentru oamenii tăi. Vreau doar s-o văd pe femeie.

– Prea bine. Apoi Cameron ridică palma ca să-i oprească pe doi dintre oamenii lui când înaintară pentru a-l însoți. Pe aici!

Îi conduse pe Callum și mica lui trupă spre o colibă din capătul îndepărtat al satului.

Kate rămase în urma celor doi și merse la pas cu Graham. Peste tot în jurul ei, locuitorii apărură pe la uși, atrași de prezența lordului înalt și îmbrăcat în negru care îl însoțea pe al lor.

Kate nu se uită la nici unul, pentru că privirile lor erau dure, temătoare și neîncrezătoare.

Știa că atât clanul Campbell, cât și clanul MacGregor aveau dușmani, dar nu era sigură care dintre aceștia erau priviți cu mai mult dispreț – ea sau Callum.

– Ce rău li s-a făcut și cum i-a răzbunat? îl întrebă încet pe Graham, deși privirea ei rămase țintuită la spatele lui Callum.

– Mă tem că urmează să afli, domniță.

Ridică chipul să îl privească chiar când ajunseră la colibă. Graham își scoase chipiul de pe cap și se dădu într-o parte a intrării după ce Callum și Roderick dispărură înăuntru. Mâna lui o căută pe Kate când aceasta dădu să-i urmeze.

– Poate că ar fi mai bine pentru tine să aștepți aici cu mine.

Vorbele lui fură ferme, la fel ca mâna lui pe brațul ei, dar rugămintea blândă din ochii lui verzi îi spunea că solicitarea era pentru binele ei.

Kate îi dădu mâna la o parte și păși înăuntru. În centrul camerei exterioare ardea un foc mic sub pirostrii. Lumina focului se amesteca blând cu cea a razelor de soare care se revărsau peste marginea ferestrei.

Callum stătea cu Cameron și cu alt bărbat, puțin mai mic de statură, iar palmele sale se odihneau pe umerii unui băiat cu ochi mari și blânzi și fața plină de murdărie.

– Acesta este lordul tău, băiete, spuse bărbatul, cu ochii la fel de mari ca ai fiului. Kate nu își putea da seama la care din căpetenii se referea bărbatul. Oferă-i omagiul pe care îl merită. Împinse copilul într-o poziție îngenuncheată în fața lui Callum, dar acesta ridică palma să-l oprească.

– Povestește-mi despre atac!

Bărbatul își împinse fiul la o parte cu un ordin tăcut să iasă din colibă. Așteptă până când băiatul plecă înainte să vorbească:

– O bandă de Menzie i-a făcut asta Rhonei mele.

Callum strânse din fălci și înjură încet printre dinți.

– N-am avut nici o ceartă cu Menzie timp de ani în șir, îl asigură Cameron. Acești oameni au acționat singuri. Nu sub vreo comandă de-a stăpânului lor.

– Au marcat chipul soției mele potrivit legii! Bărbatul se apropie de Callum, ochii strălucindu-i de sfidare și furie. Sunt câinii lui

Argyll, pentru că au vorbit despre recompensa lor în timp ce i-au ars ochiul.

Se auzi un răsuflat iute care atrase atenția bărbaților spre locul în care stătea Kate, la ușă, cu chipul alb și mâinile tremurânde în timp ce răsuceau pliurile de lână ale fustelor sale.

– Ce legătură are unchiul meu cu asta?

– Unchiul tău? întrebă bărbatul, părând la fel de îngrozit precum arăta Kate. Expresia lui se schimbă repede în ură, și scoase un mic pumnal dintre cutele tartanului său. Atunci, ai venit să termini ce a început ruda ta?

Înainte să facă un pas în direcția ei, Callum îl opri și îi luă pumnalul din mână.

– Îmi voi răzbuna soția, insistă bărbatul.

Privirea neclintită a lui Callum îi liniști restul protestelor.

– Nu pe ea. Nota de avertizare din cuvintele rostite încet era de neconfundat. Du-mă la soția ta! Am zăbovit destul aici.

Bărbatul făcu așa cum i se ceru, fără să o privească din nou pe Kate.

– Rhona mea este aici, spuse el, trăgând de o perdea care separa camera exterioară de zona de dormit. Sora ei îi schimbă bandajul la rană.

Kate îl privi cum îl conduse pe Callum înăuntru. Cameron nu îi urmă. Când rămaseră singuri, bătrânul se întoarse spre ea, cu o încruntătură profundă deasupra ochilor.

– Un Campbell, șopti el.

Kate se întoarse spre el, încă îngrozit că unchiul ei era responsabil pentru marcarea unei femei.

– Nu trebuie să-ți faci griji că îi voi spune unchiului meu că ești prieten cu Callum.

Se holbă la ea, părând cumva încurcat de lejeritatea cu care folosea numele lordului. Apoi ridică din umerii săi masivi.

– Nu-mi pasă ce-i vei spune, domniță. MacGregor mi-a salvat viața.

Kate zâmbi, bucurându-se să audă asta.

– A salvat-o și pe a mea.

Acum, Cameron se uita direct la ea, lăsând ușor falca moale o clipă, înainte să se încrunte la loc.

– Diavolul nu a cruțat niciodată viața unui Campbell, cu atât mai puțin să salveze una... Sigur te-a speriat mult prea tare ca să spui adevărul.

Kate încremeni locului. *„Diavolul?* Nu. O, Doamne, nu!" Teama și furia se luptau înăuntrul ei, oprind-o să fugă afară sau să atace prin perdea. Callum era cel care îi ucisese tatăl! Bunicul ei! O minți se. Era Diavolul MacGregor! „Nu a cruțat niciodată viața unui Campbell." Doamne, oare Robert era și el mort? Se clătină pe picioarele-i grele, simțindu-se rău, cu respirația întretăiată. Îi zâmbise criminalului, îl comparase cu un cavaler de pe vremuri! Acum, privirea lui rece avea sens. Era lipsit de inimă.

Perdeaua se dădu la o parte. Callum stătea în prag. Expresia lui exprima groază, dar se întărea cu fiecare respirație într-o mască de control de-abia stăpânit. Ochii îi scânteiau de furie, ură, răzbunare. Kate făcu un pas înapoi fără să vrea când el înaintă iute prin cameră. Era ușor de înțeles cum de căpătase un asemenea titlu demn.

– Diavolul, șopti când el trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă.

Privirea lui arzătoare se îndreptă spre ea, oprindu-i inima care îi bătea iute. Se apropie înainte ca ea să poată fugi și o apucă de braț. Fără un cuvânt, o târî înapoi spre perdea și o lăsă acolo, cu gura căscată la ce se vedea înăuntru. Îi auzi pașii hotărâți când ieși din colibă. Comanda lui aspră către oamenii lui de a-i aștepta întoarcerea la două leghe în afara satului păli pe fundalul șuieratului respirației unei femei și al plânsetelor jeluitoare ale surorii ei care aplica mai mult unguent pe carnea arsă de sub degetele ei.

Capitolul 9

Kate se uita în tăcere la flăcările care creșteau, hrănite de grija atentă a lui Brodie. Era vag conștientă că Jamie îi acoperă umerii cu o pătură groasă de lână aspră. Stând lângă ea, cu ochii negri licărind în lumina focului, Angus îi întinse plosca de băutură. Când o refuză, o bătu pe braț.

– Bea. În noaptea asta, aerul se simte rece. Whisky-ul îți va ține cald.

Într-adevăr, frigul îi pătrundea până în măduvă, dar nu vremea era de vină. Callum era acolo, undeva, singur. Roderick Cameron îi spusese unde plecase Callum. Ce intenționa să facă. Nu se temea pentru viața lui Callum sau pentru viața oamenilor care îi marcaseră fața frumoasei Rhona MacGregor. Nu, dacă judecata urma să vină după ei, avea să fie una dreaptă. Fiorul care îi înghețа sângele era dat de amintirea de a privi în ochii călăilor lor. El avea să îi vâneze. Avea să nu le arate milă, pentru că nu avea milă în el de arătat.

„Nu a cruțat niciodată viața unui Campbell." Bunicul ei. Toți oamenii garnizoanei de la Kildun.

Tatăl ei.

Ridică privirea spre Graham când acesta se așeză turcește în fața ei.

– Fratele meu este mort?

Vocea ei tremurătoare sparse tăcerea din jurul lor.

Graham își scoase chipiul, îl împături în tartanul lui și își dădu la o parte din ochi o șuviță aurie de păr.

– Nu.

Clătină din cap când Angus îi oferi plosca. Cu excepția pocnetului unei crengi subțiri care ardea în foc, tăcerea se lăsă din nou peste locul de popas.

Dumnezeule, Kate voia să îl creadă. Dacă Diavolul îl ucisese și pe Robert, avea să-i taie gâtul în timp ce dormea.

– El ucide doar Campbelli? întrebă ea cu răceală.

Jamie se apropie de foc. Brodie scuipă în el și apoi se întinse, închizând ochii. Totuși, privirea lui Graham nu se desprinse niciodată din a ei.

– Nu, fătuco. Ucide și prieteni de-ai Campbellilor.

Kate se albi auzind indiferența din vocea comandantului. Unchiul ei merita să fie biciuit pentru rolul său în marcarea Rhonei MacGregor, dar cum era posibil ca viața să însemne atât de puțin pentru acești oameni? Știa că nu avea să poată înțelege niciodată, pentru că ei îi păsa până și de viața vitelor.

– De ce? De ce atâtea omoruri? Clanurile noastre se luptă de secole, știu, dar ce este în spatele a toate astea? O femeie? Ce ofensă a comis clanul meu cu atâta vreme în urmă, încât l-a costat pe tatăl meu viața și încă aduce atâta dispreț pe chipurile voastre?

Nimeni nu îi răspunse imediat. Brodie deschise ochii și îi aruncă o privire cu ochii mijiți înainte să îi închidă la loc și să clatine din cap. Graham împunse cărbunii aprinși cu un băț lung, chipul său frumos devenind gânditor.

– Ar fi fost bine ca acest război să fie din cauza unei femei, spuse el. Pentru că, oricât de frumoasă ar fi fost, s-ar fi terminat înainte să se ajungă vreodată la Callum și Maggie. Prinse o bucată mică de carne uscată pe care i-o aruncă Angus și mușcă. Mestecă o clipă, apoi continuă: Acest război a început în urmă cu trei secole. Callum s-a născut cu scopul clar deja curgându-i prin vene.

– Da, știu despre bătălii, zise Kate. Dar nu înțeleg ce fel de oameni le-ar purta pentru atâta vreme...

Ochii lui Graham străluciră către ai ei peste lumina focului.

– Oameni care sunt fii de regi, spuse el, cuvintele sale fiind încărcate de respectul și afecțiunea pe care le simțea pentru cei despre care vorbea. Vrei toată povestea, atunci? Când ea încuviință, el trase adânc aer în piept și aruncă restul de carne în foc, de parcă ar fi vrut să spună că nu mai avea poftă de mâncare. MacGregorii sunt o rasă regală, se trag din regele MacAlpine. Teritoriile lor au fost odată vaste și ținute ca în vremuri străvechi – cu dreptul sabiei. Formând un clan feroce și măreț, au luptat alături de Robert I al Scoției. Dar au fost trădați, iar ținutul lor din Glen Orchy le-a fost cedat Campbellilor, care au căpătat influență la curtea regală. Vocea lui era moale și profundă, impunându-i până și lui Brodie să se ridice din nou și să asculte. MacGregorii s-au trezit reduși la poziția de arendași pe ținuturile care fuseseră cândva ale lor.

– Ne-au fost luate prin scheme viclene și înșelătoare care au continuat până când strămoșii tăi le-au câștigat pe toate, adăugă Angus solemn și scoase încă o ploscă dintr-un fald al tartanului.

– MacGregorii au ripostat, desigur, spuse Graham. Normal, și-au direcționat atacurile împotriva celor care le-au smuls terenul și vitele. Erau brutali și temuți de toți. Au ucis și au măcelărit mulți până când opresorii lor au fost forțați să obțină asistență regală pentru oprirea tribului cauzator de probleme. După ce au primit titluri nobiliare și dreptul de a-și vâna dușmanii cu câini, Campbellii și alții i-au provocat pe MacGregori să comită alte acte de violență, și formidabilul clan a fost mai mult decât fericit să se conformeze.

– Alungați de la Glen Orchy, lorzii MacGregor au locuit la Stronmelochan, la poalele Glenstrae, adăugă Brodie. În acest timp, Campbellii s-au extins spre est, în Breadalbane.

– Da, aprobă Graham. A rămas ca MacGregorii din Glenstrae să continue rezistența, dar lorzii lor au fost vânați și uciși, împreună cu fiii lor, și le-au fost luate și terenurile. Când parlamentul protestant, alcătuit în mare parte din Campbelli, a declarat catolicismul o ilegalitate, mulți scoțieni s-au alăturat șefului de clan Gordon în lupta lui împotriva ținutului. Dar căpetenia a fost decapitată, și clanurile care l-au susținut au fost trecute prin foc și sabie.

– Până în ziua de azi, suntem considerați eretici papiștași, murmură Jamie.

– După o bătălie deosebit de sângeroasă la Glen Fruin, cu o jumătate de secol în urmă, clanul a fost proscris, continuă Graham. Numele de MacGregor a fost abolit. Nu mai au voie să-l poarte.

Kate încuviință, știind puțin despre proscrierea lor și ce însemna asta.

– Tuturor vasalilor li s-a interzis să îi ajute, spuse ea, repetând crezul pe care îl auzise de multe ori de la unchiul ei.

– Da, confirmă Graham și apoi adăugă: Li s-a luat orice nevoie umană de bază, inclusiv dreptul de a purta arme și dreptul de a se reuni. Sunt vânați, bărbați, femei și copii deopotrivă, și capetele lor sunt folosite drept scuză pentru cele mai grave crime. Îngrijirea celor bătrâni și bolnavi încă le este refuzată. Până și ritualul botezului, al căsătoriei și cel al înmormântării le sunt negate. Și, cu toate astea, în ciuda a toate, MacGregorii există.

„Trebuie uitați."

Jamie rupse o bucată de pâine din pâinea lui și i-o oferi lui Kate, întrerupându-i gândurile. Știuse că MacGregorii nu aveau voie să poarte acest nume, dar crezuse că cedaseră acel drept sfidând fiecare decret înaintat de către tinut. Nu știa că proscrierea lor le luase, de fapt, mult mai multe. Oare rudele ei aveau atât de mult de-a face cu anihilarea unui clan întreg? Era greu de crezut. De ce nu îi spuseseră Amish sau John nimic din toate astea? Poate că se temeau să îi contrazică unchiul. Nu-i judecau niciodată pe MacGregori, chiar dacă știau că ei îi uciseseră tatăl. Închise ochii și trase aer în piept, adunându-și puterile pentru a pune următoarea întrebare și curajul de a auzi răspunsul:

– De aceea l-a ucis Callum pe bunicul meu? Dar tatăl meu ce a făcut ca să merite mânia lui?

– Domniță, nu știu nimic despre tatăl tău, îi răspunse Graham și își desfăcu apoi centura, așezându-se mai comod pe tartanul lui. Dar nu Callum l-a ucis pe bunicul tău.

– Dar toată lumea știe că Diavolul...

– Știe numai ceea ce unchiul tău crede că este adevărat. Se poate ca tatăl și bunicul tău să se fi certat. Noi, scoțienii din Ținuturile Înalte, știm despre Colin Campbell că nu era de acord cu tacticile tatălui său împotriva MacGregorilor. Se poate că...

Kate sări în picioare și ridică palma să-l oprească. Nu avea de gând să asculte o asemenea trădare la adresa tatălui ei.

– Diavolul te-a convins de asta?

– Nu, spuse el, fără să reacționeze la provocarea ei. Callum nu pretinde că știe ce s-a întâmplat. Dar nu el l-a ucis pe Liam Campbell.

– De unde știi? întrebă Kate.

– Știu, pentru că eram cu Callum în Skye când a aflat despre moartea bunicului tău. Aproape că a înnebunit iar.

– Iar? întrebă Kate, de-abia putând să respire.

– Da. Răzbunarea trebuia să fie a lui. O câștigase. Graham nu lăsă ca sensul complet al cuvintelor sale să se așeze și continuă: Când Callum era copil, bunicul tău și armata lui au venit în satul lui și i-au omorât pe toți, inclusiv pe lordul Dougal MacGregor și pe soția lui. Căpetenia, se zvonea, începuse o nouă rebeliune, și se știa că își spunea numele deschis. Bunicul tău a pus să fie măcelăriți toți, cu excepția tânărului fiu și a fiicei lui Dougal. Lor le-a dat o pedeapsă mai dură decât moartea. Callum și sora lui au crescut

în pântecele castelului Kildun, unde au plătit pentru păcatele tatălui lor.

– Maggie avea doar cinci veri când au luat-o.

Vocea lui Jamie era joasă și plină de o furie pe care Kate nu o mai auzise înainte.

Se uită la el printr-o ceață deasă de lacrimi. Voia să strige la ei că toate astea erau minciuni. Bunicul lor nu ar fi făcut niciodată un asemenea lucru cumplit. Dumnezeule, oare *făcuse* așa ceva? Oare Colin Campbell își ucisese propriul tată, poate în toiul unei certe? Nu! Niciodată! Refuza să creadă ceva din toate astea. Nu provenea dintr-un neam atât de nemilos. Voia să îi spună lui Graham, dar plânsul pe care și-l reținea în spatele buzelor o oprea să deschidă gura. Își forță picioarele să se miște. Trebuia să se distanțeze de ei, departe de disprețul pe care îl vedea în ochii lor când o priveau. Acum, îl înțelegea mai bine. Se întoarse, gata să se îndrepte spre un copac ascuns în umbre. Dar se opri, nedorind să fugă de ei, așa cum o făcuse unchiul ei. Ce le putea spune? Dacă toate astea erau adevărate, ce ar putea spune?

– Îmi pare rău pentru ce a făcut neamul meu. Știu că nu este de ajuns, dar vreau să știți asta, oricum.

Graham zâmbi, întorcându-se să o privească în timp ce se pregătea de culcare la câțiva metri de ei.

– Iată primul Campbell care și-a cerut vreodată scuze în fața unui MacGregor.

– Da.

Brodie încuviință, apoi zâmbi și el. Angus chicoti, gândindu-se că scuza era mai mulțumitoare decât băutura lui.

– E în regulă dacă o plac? întrebă Jamie cu toată seriozitatea și știu că era în regulă când ceilalți izbucniră într-un râs pe cinste.

Capitolul 10

Kate era trează când Callum se întoarse, în dimineața următoare. Cum să poată ea dormi când imagini cu fețele marcate cu fierul ale femeilor și ale copiilor care își trăiesc viața într-o temniță o invadau la fiecare gând? În tăcere, ea îl urmări cum descalecă și privește în jur, asigurându-se că toți erau acolo, în siguranță. Oamenii lui încă dormeau, foindu-se pe tartanele lor, împrăștiați în jurul tăciunilor aproape stinși ai focului de tabără. Când o văzu, lăsă privirea în pământ, apoi se întoarse să-și lege frâiele de un copac din apropiere.

– Mi-ai ucis tatăl? îl întrebă ea, trebuind să afle adevărul. Poate că bunicul ei meritase mânia lui Callum, dar tatăl ei, nu.

– Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău.

Doamne, avea nevoie să-l creadă.

– Ești rănit? întrebă ea, ridicându-se să meargă la el.

Avea tartanul și falca pătate de sânge, dar în mod clar nu era sângele lui. Pentru că, în timp ce vocea lui răsuna puternic în urechile ei, emoțiile lui rămaseră la fel de oțelite ca oricând.

– Nu-ți face griji pentru mine, Kate, răspunse el înainte să se întoarcă să plece, de data asta pe jos, printre copaci.

Ea îl privi depărtându-se; deși era clar că fusese victorios în întreprinderile sale din noaptea trecută, mergea cu slăbiciunea unui om înfrânt. Era pur și simplu un rebel fără inimă, decis să ucidă Campbelli pentru că simțea că îi trataseră clanul nedrept? Sau Diavolul era un bărbat cu o cauză mai mare? „Să mențin numele nostru viu și să răzbun nedreptățile făcute neamului meu." Ea își aminti cuvintele lui de la reședința Cameron. Dumnezeule, se lupta să răzbune prea multe. Grăbi pasul și îl urmă, dorind, simțind nevoia să știe dacă bunicul ei îl ținuse cu adevărat captiv într-o temniță pe când era copil. Și, dacă da, până unde ar merge el ca să îndrepte *acea* nedreptate?

Ajungându-l din urmă câteva clipe mai târziu, îl observă printre ramurile încurcate care îi despărțeau. Stătea dezbrăcat și singur la marginea unui lac ce lucea în soarele dimineții. Tartanul și tunica lui, împreună cu o cizmă mototolită, zăceau grămadă la picioarele lui. Cizma stângă îi zbură peste umăr și fu cât pe ce să o nimerească pe Kate în cap când părăsi adăpostul copacilor, cu privirea fixată pe spatele lui gol. Deși fiecare mușchi de pe el fusese perfecționat și definit de anii de trudă și luptă, era atrasă nu de frumusețea lui pură, ci de urâțenia cicatricilor lungi și zimțate care îi acopereau umerii de la un capăt la celălalt.

Erau imperfecțiuni adânci, furioase, sculptate în piatră. Când le văzu, lui Kate îi dădură lacrimile. Câți ani avea când le căpătase? Să fi fost făcute chiar de mâinile bunicului ei? În acel moment, pentru ea, Callum MacGregor deveni mai mult decât un războinic răzbunător. Era un bărbat care supraviețuise torturii nemiloase a unui barbar. Scopul lui devenise și mai puternic datorită durerii.

Paralizată de puterea pătrunzătoare din fața ei, îl privea cum se afundă în curentul scăldat de soare, ca Poseidon întorcându-se acasă de la război. Îi simțise trupul lipit de al ei, tare ca granitul. Dar nu mai văzuse un bărbat gol vreodată și nicidecum unul atât de bine făcut. Nu clipea în timp ce apa îi mângâia gambele bine conturate, apoi se ridica spre coapse în timp ce el înainta din ce în ce mai mult în lac. Fermecată de forța lui masculină pură, privirea ei continuă spre rotunjimea perfectă a feselor sale. I se uscă gura, iar inima îi bătea atât de tare în piept, încât se temea că el ar putea-o auzi.

El își îndreptă fața spre soare. Mușchii de pe partea superioară a brațelor erau bine conturați în timp ce întindea brațele în laturi, trecându-și palmele peste suprafața rece, ca de satin. Atunci, în timp ce ea se uita aproape cu jind la lungimea degetelor sale, observă că își scosese manșetele de piele care îi acopereau, de obicei, încheieturile. Ea își duse mâinile la gură pentru a-și înăbuși un suspin. Pielea roasă aproape până la os, purta dovada fiarelor care îl ținuseră captiv.

– Ai ceva despre care voiai să-mi vorbești? Sau plănuiai doar să te holbezi la mine în timp ce mă îmbăiam?

Atunci, Kate se gândi serios să fugă. Dar era prea târziu, căci el deja se întorcea cu fața spre ea. Era recunoscătoare că măcar jumătate din trupul lui era acoperit de apă. Asta până când ochii lui îi găsiră pe ai ei. Cum de puteau să-i răcească sângele și să-i ardă carnea

în același timp? O atrăgeau, invitând-o pe un câmp de luptă pentru care nu exersase niciodată. Privind în ei, se întreba ce victorie i-ar aduce dacă ar fi suficient de curajoasă pentru a continua.

– Ți-ar plăcea să mi te alături?

Când se gândi la asta, inima aproape că îi sări din piept. Simți cum îi arde fața și mai că se întoarse cu spatele, dar el părea a savura starea ei de tulburare. Ea bănuia că el era obișnuit ca toți cei din jurul lui să fie îngroziți de el. Dar ea nu era ca toți ceilalți.

Își încrucișă brațele la piept și se forță să îl privească direct în ochi.

– Nu, nu aș vrea. Dar apreciez oferta. Ar fi mai bine să vorbim când nu ești mânjit de sânge.

El nu spuse nimic, ci continuă să îi urmărească curbele trupului cu privirea uimită. Kate se gândi că el ar putea să încerce să-i provoace mânia.

Era sigură că el nu știa că o făcea să tremure pe dinăuntru.

– Ei bine? întrebă el după ce mai trecu un moment în care ea se holbă la el.

Ea clipi.

– Ei bine ce?

– Ce vrei, în afară de faptul ca eu să arăt mai bine pentru tine?

– Te asigur că nu îmi pasă de cum arăți, MacGregor, ripostă Kate, iritată de felul cum el îi transformase sensul cuvintelor.

– Ai fost bătut pentru mândria ta?

El încuviință, și, deși amuzamentul care îi plutea în jurul buzelor era într-adevăr arogant, lui Kate îi păru cu adevărat rău pentru acele cuvinte încă din clipa în care le rostise.

În cele din urmă, ea coborî privirea.

– N-am vrut să spun că...

– Spune ce gândești, Kate Campbell, o îndemnă el și se întinse în apă, expunându-și pieptul sculptat spre soare. Dacă cicatricile mele te încântă, atunci, spune-o și hai să fim dușmani cinstiți!

Kate mai făcu un pas înainte.

– Să mă încânte?

El înălță capul și privi cu ochii mijiți spre ea.

– Da.

– Mă îngrozesc! Îl privi cum înoată mai departe pe spate și fu tentată să întindă mâna și să-l aducă înapoi. De ce nu mi-ai spus că tu ești Diavolul MacGregor?

– N-ai întrebat, strigă el înapoi.

Oh, omul ăsta era complet nesuferit. Kate căută în jur o piatră să arunce spre el în timp ce el se îndepărta înot.

– MacGregor, strigă ea. Bunicul meu chiar a... Dumnezeule, nici nu putea să își adune curajul să îl întrebe – sau măcar să se gândească la asta. Nu conta. El nu avea nici o intenție să-i răspundă. Se apropie mai mult de marginea lacului.

– L-ai ucis pentru ce ți-a făcut? Scrâșni din dinți când el continuă să înoate mai departe. Încerc să vorbesc cu tine! strigă ea. Tot nimic. Dacă ai... MacGregor! strigă ea mai tare în timp ce el plutea. Cred că nu l-ai ucis pe tatăl meu. Vom rămâne dușmani doar din cauza numelor noastre?

– Este singurul motiv de care avem nevoie, strigă el, stând la soare.

Lui Kate îi clocotea sângele. Obosise să îl urască. Sau să încerce. Și, în plus, dacă ceea ce îi spusese Graham era adevărat, motivele ei de a-l urî erau complet nejustificate. Dar ale lui Callum nu erau. Ea mai făcu un pas înainte. Nu voia ca el s-o urască, indiferent de ce i se întâmplase. Înota din ce în ce mai departe de ea, și, cu cât înota mai departe, cu atât ea devenea mai furioasă. Refuza să se mai certe cu el vreodată, fiind hotărâtă să i-o dovedească, chiar dacă asta ar ucide-o. Înainte să poată gândi suficient de limpede cât să se oprească, își desfăcu iute caftanul și-l aruncă cât colo. Intră în lac și înotă spre căpetenia beligerantă în cămășuță și lenjerie.

El o auzi înotând în spatele lui, dar nu se deranjă să se întoarcă, ceea ce o înfurie pe Kate și mai tare.

Când se apropie suficient cât să întindă mâna și să-l atingă, fu cuprinsă de un calm straniu. Călătorise în îmbrățișarea lui din clipa în care se cunoscuseră. Apropierea lui îi devenea familiară, plăcută, sigură.

– De ce fugi de mine? întrebă ea, încruntată spre el și din cauza durerii care îi pulsa în umăr.

El se întoarse și deschise ochii să o privească. Părul lui lung îi venea peste frunte, strălucind, negru, pe umerii săi. De genele lungi îi atârnau picături de apă, accentuând privirea lui dură, albăstrui-verzuie.

– Nu fug, domniță. Plutesc.

– Te-am speriat, atunci? atacă ea, stârnită de nonșalanța lui.

Pentru că, de fapt, știa că ea era cea care se temea. Nu de forța lui care ar putea s-o domine cu ușurință, ci de atracția ei înnebunitoare față de el.

– Cum ar putea ceva atât de firav ca tine să mă sperie?

Se întoarse și porni din nou înot. Kate bătu suprafața apei și scrâșni din dinți.

– Te temi de Campbelli, atunci!

Fu clar o greșeală să spună asta, își dădu ea seama când el se întoarse și o țintui cu privirea mânioasă. Se ridică din apă, aplecat asupra ei și blocând soarele. Ea trebui să facă un efort să nu se cufunde pe loc.

– Femeie, spuse el foarte încet, cu acea voce ca de urs. Am strivit mai mulți Campbelli decât vei ști vreodată și voi ajunge în mormânt strângând între degete inima unui Campbell.

Kate își lăsă capul pe spate. Intensitatea din privirea lui o ținea locului, dar inima îi vuia în piept.

Chipul lui era atât de dur, atât de neiertător. Voia să privească în altă parte, pentru că acum știa pasiunea care o ardea pe dinăuntru. Cât de profundă îi era ura imprimată în inimă? El avusese o viață întreagă să o hrănească. Ar vrea să moară urând-o. Nu. Nu voia să fie așa. Ridică privirea spre șuvițele întunecate și umede de păr care îi cădeau pe umeri, spre urmele slabe de sânge care nu fuseseră complet îndepărtate de apă. Ar fi trebuit să se teamă de el, dar simțea la el mai mult decât furie și răutate. Ea îi înjunghiase piciorul, însă el nu-i tăiase capul. Nici măcar când ea îi alimenta furia, el nu pusese mâinile pe ea. Avea ochii iuți și duri, dar, uneori, când o privea, privirea lui devenea mai tandră, ca și când nu-și putea menține determinarea de a o urî.

– Inima aceea va fi a mea, domnul meu? întrebă ea încet.

– S-ar putea, răspunse el, atrăgându-i privirea înapoi spre a lui.

– Nu. Ea clătină din cap. Dacă mă urăști atât de mult, de ce m-ai salvat? Nu cred că mi-ai face rău.

Callum voia să ia în râs această încredere pe care ea i-o acorda cu atâta libertate. Încredere care se revărsa printre buzele ei și din ochii ei de fiecare dată când îl privea. Încredere pe care el nu o merita. Dar, în schimb, se trezi captivat de aceasta.

– Nu ai vrut să știi nimic despre mine.

Vocea lui vui ca un tunet, un mârâit jos de avertizare și încă ceva...

– Știu cum îți spune lumea, zise ea. Dar poate se înșală. Poate că ești mai mult ca Sir Gawain decât ca Satana.

Callum se întinse spre ea și își petrecu un braț în jurul taliei sale.

Trăgând jumătatea inferioară a trupului său iute spre al ei, se aplecă spre ea, cu genele sale lungi, nisipii orientate în jos.

– N-ai vrut să mă cunoști, Kate.

Baritonul lui de catifea era o mângâiere erotică, la fel de seducătoare ca zâmbetul care i se așternu pe buze când ea se strădui să se elibereze. Sau să afli ce sunt capabil să fac. Carnea ei era caldă și moale pe sub cămașă, aprinzând un foc ce îi ardea venele. O ținu pe loc în timp ce își întinse palma peste abdomenul ei, apoi în sus, încet, intenționat, între sânii ei și peste claviculă. Buzele ei se despărțiră într-un oftat care le amestecă respirația chiar în timp ce ea i se opunea.

La naiba, cât de ușor ar fi să o posede. El lăsă capul în jos și îi acoperi gura cu a lui. Protestele ei încetară instantaneu, provocându-l să o guste mai adânc. El își strecură limba înăuntrul ei, apoi o retrase pentru a-și înclina capul pentru a pătrunde apoi și mai adânc. Sărutul lui era feroce, posesiv, iar limba lui – căutătoare, mângâind-o cu o dorință dulce, fierbinte, moleșitoare, până când ea gemu și se prinse cu brațele de gâtul lui.

Când Callum îi simți limba atingând-o pe a lui, se întări lângă ea. Putea să rupă bariera subțire dintre ei și, cu o mișcare forțată, să o pătrundă până în plăsele. Voia să îi arate că nu era bărbatul blând la care sperau ochii ei. Nu era un cavaler într-o misiune de salvare a domnițelor frumoase, deși, Dumnezeule, ea era cea mai frumoasă dintre toate. O putea poseda acum, spulberându-i părerile fanteziste despre el. Dumnezeu știe că putea s-o facă, pentru că îl tenta dincolo de rațiune. Dar el știa realitatea crudă a lumii și ce s-ar alege de ea dacă ar poseda-o. Pentru binele ei, trebuia să îi țină inima departe de mâinile lui.

El întrerupse sărutul, lăsându-și gura să plutească deasupra ei.

– Eu sunt MacGregor, șopti el, cu un murmur care sună dur chiar și în urechile sale. Cel mai de temut dușman al clanului tău. Nu uita asta, Kate! Cu fiecare dram de control pe care îl avea, îi dădu drumul și se lăsă înapoi în apă. Era un criminal, da, nu un violator de femei. Vrei să știi de ce te-am salvat?

Ea clătină din cap. Dar el văzu o nouă scânteie de teamă în ochii ei înainte să îi dezvăluie motivul și forță un zâmbet subțire.

Ea merita să știe ce ticălos nemilos era el, deși în prezent se ura mai mult decât atunci când fusese prizonierul lui Liam Campbell. Pentru mine, ești mai valoroasă vie decât moartă.

Kate simți cum o înțepă brațul – și inima. Simți cum lacrimile îi urcă încet spre marginile genelor și deveni mânioasă pe ea însăși pentru că îl lăsase să vadă efectul cuvintelor sale.

– Vreau capul unchiului tău, continuă el, și, când va veni după tine, îl voi lua fără milă – pe al lui și pe ale celor care vor veni cu el.

Inima lui Kate se strânse. Fu copleșită de teroare, la fel de rece ca apa care începea să-i amorțească membrele. Unchiul ei îi dovedise deja cât valora pentru el când fugise de McColli. N-ar veni pentru ea. Dar fratele ei, da. Robert avea s-o caute.

– Ai spus că Robert este prietenul tău.

– Nu, nu am zis niciodată că sunt prieten cu vreun Campbell.

Avea să-i omoare fratele! Trebuia să facă ceva. Nu putea să-i permită lui Robert să moară pentru ea.

– Mă tem că ai făcut o greșeală teribilă, spuse ea, făcând tot posibilul să nu plângă. Nu ar avea nici un efect în fața inimii sale împietrite. Unchiul meu nu va veni după mine.

– Ba da, o va face. Încet, Callum veni din nou spre ea. Când ajunse la ea, își ridică degetele spre o lacrimă care curgea pe obrazul ei. Știu că o va face, pentru că eu aș veni după tine.

Ea se desprinse de atingerea lui și înotă înapoi spre țărm. El o urmări cum își ia caftanul de pe jos și fuge, mulțumit că strivise orice speranță își pusese în el.

– Da, Kate, dacă ai fi a mea și te-ar lua cineva, l-aș urmări până la capătul Pământului, până când te-aș recupera.

Capitolul 11

Kate o luă la goană spre locul de campare, strângând caftanul la piept. Se opri o clipă să se uite la cele patru chipuri care se holbau la ea, ridicând privirile din traistele lor cu carne uscată de oaie și pâine, apoi se grăbi spre calul lui Callum. Trebuia să-l găsească pe Robert înainte s-o găsească el pe ea. Pieptul o ardea. Își simțea mușchii înghețați, cu excepția trepidațiilor din braț. Încercă să se ridice pe șa, dar o străbătu un junghi de durere care aproape că o făcu să vomite.

O pereche de mâini mari o prinse de talie și o țintui locului.

– Hei, unde crezi că te duci, fătuco? Când Graham o întoarse pe Kate să se uite la ea, expresia lui se preschimbă în îngrijorare. La naiba, rana îți sângerează. Ce ai făcut?

– Se pare că a făcut o baie, spuse Angus, venind din spatele lui Graham, să vadă ce era cu toată agitația.

– Callum te-a aruncat în apă, deci?

Jamie trecu pe lângă ceilalți și veni iute lângă ea.

– Jamie, de ce dracului ar arunca-o în apă, prostule?

Brodie îl lovi pe războinicul mai tânăr peste cap, sperând să îl trezească la realitate. Jamie îl privi fix.

– Pentru că este o Campbell, de ce altceva?

Kate îl scutură pe Graham ca să-i atragă atenția de la ceilalți.

– Știai că eram momeală pentru a-l aduce pe unchiul meu la Callum. Trebuie să mă duc la Kildun!

Începură să-i clănțăne dinții, iar Jamie aproape că se rostogoli peste Brodie ca să ia o pătură de pe jos cu care s-o acopere.

– Nu te putem lăsa să faci asta, domniță, spuse Graham cu blândețe.

– Dar este un laș detestabil, zise ea, încercând cu disperare să îi facă să înțeleagă. Fratele meu va fi cel care va muri! Se sprijini de calul lui Callum când o copleși alt val de durere.

– Cine este un laș detestabil? întrebă Jamie nelămurit.

– Callum, răspunse Brodie.

Jamie se îndreptă de umeri.

– Mi se pare o ofensă.

Angus chicoti, apoi dădu pe gât niște băutură din plosca pe care o ascunsese sub tartan.

– Kate. Ea îl auzi pe Graham rostindu-i numele. Își atinse capul cu dosul palmei, întrebându-se când devenise aerul atât de fierbinte.

Ți s-a deschis rana, domniță.

– La naiba, sângerează peste tartanul meu, se plânse Brodie, sincer supărat.

Angus râgâi, apoi se șterse la gură.

– De când te deranjează sângele altcuiva pe tartanul tău?

– Vă rog! strigă Kate la bărbați. Nu înțelegeți. Fratele meu... mă va căuta. Trebuie să mă lăsați să plec! Nu-l voi lăsa să moară din cauza mea!

Callum își prindea tartanul peste umăr când se ivi din spatele copacilor. Se opri când auzi ruga ei, care îl străpunse ca o săgeată. Voise s-o sperie, să-i deschidă ochii în fața adevărului, dar disperarea ei de a-i salva viața fratelui său îi era prea familiară. În ciuda negurii care îl consuma, se agăța de o dragoste. Cea pentru sora lui. Sfida legea în onoarea numelui său, dar renunțase la sufletul lui în schimbul vieții lui Maggie. Nu avea s-o forțeze pe Kate să facă același lucru. Era bucuros că îl ascultase pe Graham și nu îl ucisese pe Robert Campbell.

Callum o strigă pe nume. Se întoarse, împreună cu ceilalți, iar el porni din nou și se îndreptă încet spre ea.

– Nu-i voi face nici un rău fratelui tău. Da, aceasta era vocea pe care o auzise promițând să cruțe încă o dată viața tânărului Campbell. Vocea lui îi suna neobișnuit de blândă. Nu-l voi ucide, jur, repetă el, întinzând mâna spre ea.

– Chiar dacă vine să se lupte cu tine? întrebă Kate, având nevoie să se asigure.

– Jur că va pleca teafăr! Privirea lui coborî spre sângele care îi îmbiba caftanul. Vino! Își apăsă mâna pe a ei, recunoscător că ea nu se retrase. Încrederea ei în cuvântul lui îi aduse pe buze un zâmbet cald la care nu putu rezista. Rana ta are nevoie de îngrijire.

Expresia ei trecu de la apreciere la groază într-o clipă.

– Nu vei încerca s-o arzi, nu-i așa?

Callum își înghiți cuvintele. Nu ar minți-o. În schimb, își strânse degetele în jurul degetelor ei.

– Nu aș face nimic care să te doară prea tare. Se întoarse spre Angus. Dă-mi băutura ta!

Războinicul masiv rămase cu gura căscată spre el.

– Toată?

O privire aprigă din partea lordului său calmă restul protestelor lui Angus, și acesta îi dădu plosca.

Callum privi iute spre Graham. Comandantul încuviință, știind ce trebuia făcut. Scoase un pumnal mic din centură și se îndreptă spre focul de tabără aproape stins, făcându-i semn lui Jamie să adune mai multe frunze.

– Trebuie să-și dea jos hainele. O să facă o febră groaznică dacă stă așa udă, mormăi Brodie cu un zâmbet încordat când Callum trecu pe lângă el.

Vărul său avea dreptate. Ea trebuia să se schimbe înainte să nu o mai poată face singură. Desigur, Callum nu avea nimic împotrivă să o dezbrace. Dar de-abia se putea controla privind-o în cămașa udă, cu șuvițele negre care i se lipeau de curbele fluide.

– Aș vrea să știu ce intenționezi să faci, zise Kate cu glas slab, în timp ce el o conducea spre copaci.

El știa exact la ce se referea. Era îngrijorată de cum avea de gând să-i îngrijească brațul. Nu credea că era înțelept să-i spună momentan. Cel mai bine ar fi să nu se gândească la lamă, poate chiar să o necăjească puțin.

– Vreau să-ți ofer intimitatea pe care mie mi-ai refuzat-o când te dezbraci de caftanul acela.

– Nu ai părut prea deranjat că te priveam, nu se putu abține Kate să pareze, chiar dacă se simțea rău.

– Da, aprobă el cu un oftat lung și plin de regret, în timp ce o duse în spatele celui mai apropiat copac. Diavolii nu au onoare.

– Dar cavalerii care oferă intimitate unei doamne au.

Se uită la ea, incapabil să nu privească, așa cum promisese. Cavaleri. Aproape că râse. Ce știa ea despre ei? Acești eroi nobili care își flutură săbiile împotriva nedreptăților. Lama lui era pătată doar de răzbunare. Fătuca asta era o netoată. Dar, la naiba, el se simțea mai uman în preajma ei. Mai mult ca un om decât ca un monstru.

– Te uiți! strigă Kate spre el din ascunzătoare.

Scrâșnind din dinți, se întoarse iute cu spatele. Se bucura de gânduri foarte masculine când ea apăru în spatele lui, câteva momente mai târziu, și îl bătu pe umăr. Se întoarse și îi privi chipul palid, cu urmele dorinței încă în ochi.

– Bea asta! O să te încălzească.

Întinse plosca lui Angus între ei înainte să fie tentat să o atragă în îmbrățișarea lui și să facă și el același lucru.

Ea acceptă whisky-ul și bău. Pe obraji îi apăru imediat o nuanță stacojie, chiar înainte să devină ușor verzuie.

– Ai uitat să îți dai cu unguent, spuse el ferm, apucând-o de umăr.

– Am... of, la naiba... Închise ochii și tremură până în vârful degetelor. Nu am putut să mă dau pe spate.

Se clătină pe picioare, dar Callum o prinse și o așeză ușor jos. Îi îndepărtă caftanul de pe umeri cu atingeri ușoare.

– Nu e așa grav, spuse el, aplecându-se deasupra ei și examinând rana.

Când ea încercă să se uite, el îi prinse mâna într-a lui și îi aduse plosca la buze pentru o altă înghițitură. Când reveni la oblojirea rănii, îi tremurau mâinile și se blestemă singur. Îngrijise sute de răni ca să-și țină oamenii în viață. Acum, nu era diferit. Dar era. Pielea lui Kate era rece ca mătasea și albă ca laptele, și, oricât de tare ar fi încercat, cu degetul mic tot îi atingea curba sânului când încerca să îndepărteze cât de ușor putea bandajul pus de Mae Stewart.

Kate rămase nemișcată până când îl văzu pe Graham apropiindu-se cu un pumnal încins îndreptat direct spre ea.

– Nu!

Se strădui să se ridice, dar Callum o ținu strâns. Își apropie buzele de urechea ei, închizând ochii când mirosul ei îmbătător îi intră în nări.

– Vino, Katie, fătuco, șopti el. L-ai înfruntat pe Diavol. Vrei să devii doar o Campbell față de mine acum?

Ea strânse tartanul cu pumnii și își îngropă fața în pieptul lui când Graham se apropie și mai mult.

– Nu mă arde!

Oprindu-l momentan pe Graham, Callum o ținu, știind, din experiență, cât de mult urma să doară.

– Încă o înghițitură, Kate. Trebuie să facem asta. Nu accept să-mi mori aici.

– Da, sunt mai valoroasă pentru tine vie.

Îl împinse deoparte, îl privi pe Graham, apoi închise ochii strâns.

Nu-și amintea când plecase Graham sau dacă ea țipase. Doar brațul lui Callum în jurul ei, ținând-o în timp ce el îi închidea rana cu lama lui Graham. Era sigură că el îi ceruse iertare o dată sau de două ori când metalul fierbinte îi arsese carnea. Era și profund conștientă de căldura mușchilor lui și de forța controlată pe care o folosea ca s-o țină locului. Atât de aproape, încât văzu cum strânge din dinți sub o umbră de barbă nerasă. Gura lui, atât de fermă și de o formă atât de decadentă.

– M-ai sărutat în apă.

– Da.

– Crezi că ai mai face-o o dată?

Se opri din a-i îngriji brațul și îi susținu privirea amețită, dorind s-o sărute chiar în clipa aceea.

– Mă tem că da.

– O să te asiguri ca data viitoare să fii îmbrăcat?

Cuvintele ei erau suficient de nedeslușite încât să-l facă pe Callum să zâmbească în timp ce continua să termine ce avea de făcut.

– Dacă trebuie.

– Chiar ar trebui să zâmbești mai mult.

Când ochii lui albaștri strălucitori priviră în ai ei din nou, ea încercă să îi arate cum se făcea, mișcându-și buzele chiar înainte să râgâie suficient de zgomotos cât să rivalizeze cu Angus în zilele lui de beție cele mai bune.

– Gata, vezi? Uite așa! Închise pleoapele încet, dar se strădui să rămână trează. Da, ești un bărbat foarte chipeș când zâmbești. Deși ești chipeș și când ești încruntat, Clalum MacKreglor. La naiba, ce doare! strigă când el turnă din băutura lui Angus peste umărul ei, la fel cum făcuse ea cu piciorul lui.

– Am terminat, Kate.

Îi aranjă caftanul având grijă ca țesătura să nu-i atingă pielea. Degetele lui îi mângâiară fața și apoi se opriră când ea veni mai aproape de atingerea lui.

– Îți mulțumesc că nu mi-ai ucis fratele.

Callum nu își retrase mâna, ci îi mângâie tâmpla cu dosul degetelor. Ea deschise ochii, înnebunindu-l complet.

– Văd doi de tine. Ea zâmbi din nou, dar apoi deveni serioasă. Callum?

– Da, fătuco?

– Dacă nu tu l-ai omorât pe tata, atunci, cine a făcut-o?

Capitolul 12

Kate se trezi multe ore mai târziu, sprijinită de pieptul lui Callum în timp ce el ținea calul într-un ritm lent și brațele strânse ușor în jurul ei. O durea capul dinspre frunte spre ceafă. Faptul că sălta pe cal nu o ajuta și îi înjură încet calul și toți caii de pe lume când traversară o pantă pietroasă. Încerca să găsească o poziție mai comodă când își aminti că, de fapt, cavalerul ei era cel care o ținea prizonieră și ea nu însemna pentru el mai mult decât momeală pentru prins un șacal. Încercă să se ridice, dar simțea ca și cum capul urma să i se desprindă de pe umeri și să cadă.

– Cum te simți, Kate?

Vocea profundă din spatele urechilor ei îi bubui prin cap și o făcu să tresară.

– Chiar trebuia să țipi?

– Șoptesc.

– Atunci, nu șopti atât de tare, mormăi ea. Simt că mor.

În spatele ei, Callum încuviință cu compasiune, fiindu-i cunoscute efectele secundare agonizante ale licorii lui Gillis. Își puse mâna pe capul ei și îi sprijini spatele de pieptul lui.

– Stai nemișcată.

Kate știa că el nu o plăcea, dar, încă o dată, o alina. Mâna lui, care ucisese mai mulți Campbelli decât putea ea să numere, era atât de dureros de blândă când o atinse, încât aproape că o făcu să se îndoiască de autenticitatea urii lui. Făcu așa cum îi ordonă răpitorul ei și se sprijini de el, mijind ochii în lumina zilei, spre ținutul din jurul ei.

Pantele deveneau iute munți care se ridicau precum cortine mari de granit în jurul lor. Când trase aer în piept, o gâdilară nările. Aerul devenea mai subțire. Nu mai călătorise dincolo de Glen Orchy până atunci, și începu să înțeleagă cât de multe ratase. Scoția era un loc neexplorat, întins și sălbatic, cu păduri neatinse și oameni care se ascundeau printre stânci zimțate, nevăzuți în ceață.

Era un ținut neîmblânzit, plin de culori vii. Iarba-neagră creștea aici într-o splendoare abundentă, decorând dealurile cu maiestuozitatea sa bogată, purpurie. Dar mai era ceva. Cenușiul. Culoarea puterii. O linie infinită de munți se ridica semeață spre un cer vast, albastru, care plutea atât de aproape, încât ai fi putut să pariezi pe cel mai bun cal că trebuia doar să ridici mâna spre cer pentru a-l atinge. Era ca și când raiul se pogorâse peste acest ținut. Kate decise că Scoția era cel mai răpitor și tulburător loc din lume.

Undeva, deasupra, un șoim scoase un strigăt care se auzi în ecouri la mare distanță prin văi adânci și peste mlaștini. Kate închise ochii și se cuibări mai strâns în brațele lui Callum.

Mușchii lui tari și încordați îi mângâiau spatele. Greutatea umerilor săi se relaxă încet peste ai ei, cuprinzând-o. Coapsele o țineau și o mângâiau acum, în loc să le simtă precum pietrele pe șoldurile ei.

Callum oftă când Kate se auzi sforăind sub bărbia lui. Mereu se considerase un dur, nu moale ca perna sau precum norii. Dar, la naiba, se transforma în patul acestei femei! Ea era o Campbell. Și o pacoste. Își strânse brațul în jurul ei și îi mângâie burta cu vârful degetului mare. Gesturi atât de protecție, cât și de posesie, își dădu el seama, rugându-se la Dumnezeu să îi dea putere să nu-și piardă cumpătul. A o proteja era una, dar a o poseda ar fi fost mortal. Mortal pentru amândoi. Totuși, când vântul îi suflă buclele spre chipul lui, închise ochii și trase aer în piept. Mereu crezuse că nimic pe lume nu putea să miroasă mai bine decât Scoția. Se înșelase.

El acceptă o felie de cașcaval de la Brodie, care veni călare lângă el. Mestecară în tăcere câteva momente, apoi Callum se întoarse spre el.

– Brodie, nu te mai holba la mine și spune ce ai pe suflet.

Brodie ridică din umeri și dădu la o parte șuvițele de păr negru care îi cădeau pe ochi.

– Doar mă gândeam cât de calm ai devenit de când am luat fata. Își lăsă privirea să cadă peste silueta ei. Se vede cu ochiul liber că îți place, continuă el, sub privirea sfredelitoare a lui Callum. Voiam să știu dacă te gândești s-o faci a ta.

– Nu voi face a mea nici o Campbell, îi răspunse Callum printre dinți.

– Te place, continuă Brodie. Ascultă cum toarce ca o pisicuță ghemuită în brațele tale. Felul în care Callum o strânse mai tare

nu trecu neobservat pentru Brodie. Nu te-ai gândit la o cale de a-l tortura pe contele de Argyll înainte să-l ucizi?

– Nu, dar sunt sigur că tu nu te-ai gândit la altceva, răspunse Callum.

Brodie era un războinic nemilos, loial în bătălie, dar puțin prea însetat de sânge.

– Fata.

Brodie zâmbi, arătând spre ea cu bărbia.

– Ce e cu ea?

– Culcă-te cu ea – și culcă-te pe deplin. Ce ar putea fi mai rău pentru Campbell decât să aibă un MacGregor care crește în burta nepoatei sale?

Callum încremeni pe cal. De o noapte încoace nu se mai gândise la altceva decât să se culce cu ea. Era adevărat, ar putea fi satisfăcător să îi spună lui Argyll că în nepoata lui creștea sămânța MacGregor înainte să-l ucidă.

Și, dacă ar lua-o în patul lui, nu ar exista căsătorie între ea și acel Lord Newbury. Da, acest gând îl încânta destul de tare. Dar mai era ceva de luat în calcul.

– Și ce s-ar alege de ea când s-ar întoarce la fratele ei cu fiul meu în pântece? Ai văzut ce a pățit Rhona MacGregor doar pentru că poartă numele nostru.

– Da, nu există milă pentru simpatizanți, aprobă Brodie încet, apoi o privi pe Kate, aflată atât de intim de aproape de lordul său. Atunci, poate ar fi mai bine să nu o duci înapoi. Pentru că mă tem că ar putea fi prea târziu.

Pentru că dormise mare parte din zi, Kate era trează când Callum și oamenii săi se cuibăreau în tartanele lor în noaptea aceea. Stătea în zadar întinsă. Dădea vina pe stele pentru că îi țineau ochii deschiși, pe foșnetul frunzelor pentru că îi țineau urechile treze. Dar bărbatul care dormea dincolo de focul de tabără era cel care îi neliniștea inima. Oricât încerca, nu se putea opri să nu se gândească la sărutul său. Doamne, dar era periculos. Nu se putuse mișca în îmbrățișarea lui de fier în timp ce o atingea atât de intim, ca și când ar fi fost proprietatea lui. Și apoi, nici nu voise ca el să îi dea drumul. O sedusese, într-adevăr, dar ea nu putea să nutrească nici cel mai mic sentiment de mânie pentru asta. Gura lui o posedase cu o măiestrie nemiloasă. Limba lui fierbinte trecând peste a ei o făcuse

să se simtă atât de slabă și de dornică, încât o speriase cât de departe l-ar fi lăsat să meargă dacă nu s-ar fi oprit singur.

Pe mila Domnului, o avertizase de două ori să își aducă aminte cine era, iar ea trebuia să facă exact asta. Una era să îl considere pe Callum un salvator – pentru că o salvase de la moarte –, dar a ține la orice MacGregor era considerat un act de trădare. Și Diavolul era cel mai interzis dintre toți. Se ridică, înjurându-și slăbiciunea în șoaptă, și se întoarse spre lordul adormit.

Callum nu dormea, ci stătea sprijinit de un copac, cu picioarele întinse în fața lui și încrucișate la glezne, cu ochii pe ea.

Kate îi zâmbi sfidător.

– Nu am somn.

El nu se mișcă, dar expresia lui părea să se înmoaie în lumina flăcărilor.

Era un străin pentru ea, și, cu toate astea, răcoarea nopții o tenta pe Kate să se apropie de căldura familiară a trupului său. În schimb, inspiră profund, întretăiat.

– Mă tem că nu voi mai dormi niciodată noaptea dacă voi continua să dorm în timpul zilei.

– O povară, în mod sigur, aprobă el, cu o voce ușoară care o tachina. Dar, dacă scânteia îndărătnică din ochii tăi spune adevărul, aceasta este o problemă mai mică decât cea de care voi suferi eu mâine-dimineață.

Ochii lui Kate scânteiară spre el, și o urmă de zâmbet se așternu pe buzele amândurora.

– Suferință, într-adevăr. Dacă ar trebui să înduri plictiseala de a călători cu un căpcăun zi după zi, fii sigur că și tu ai binecuvânta lipsa de conștiență când ar veni să pună stăpânire pe tine.

Sprâncenele sale se ridicară a mirare, dar, în loc să se încrunte la ea, așa cum ea se aștepta, zâmbi, iar asta făcu inima ei să bată mai repede.

– Mereu ai fost atât de curajoasă, Kate Campbell?

– Nu, îl asigură ea.

Se lăsă pe vine și își îndreptă privirea spre flăcări.

– Când eram copil, mă temeam foarte tare de tunete. Pământul vuia cam ca atunci când dădeau năvală scoțienii din Ținuturile Înalte. Dar Robert mereu a promis să mă protejeze. Era destul de galant, chiar și când era doar un copil. Ea zâmbi, amintindu-și. Tatăl meu spunea adesea că mama ar fi trebuit să-și boteze fiul Galahad.

– Unul dintre cavalerii regelui Arthur care a luptat împotriva picților.

Kate îl privi.

– Știi despre ei?

Callum încuviință.

– Graham a pomenit despre ei o dată. Bărbați a căror armură strălucea cu puterea dreptății.

– Da. Kate îi întâlni privirea. Credeau în lucrurile pentru care luptau. Robert îmi spunea că un bărbat nu devine erou pentru victorie, ci pentru motivul care îl aruncă în bătălie.

Callum o privi în tăcere. În ochii ei nu văzu un joc de lumini, ci se văzu, în reflexia lor strălucitoare, pe sine însuși și cine ar fi putut fi.

– Nu am nimic în comun cu astfel de oameni. E târziu. Își încrucișă brațele peste piept și închise ochii. Unul din noi trebuie să doarmă, altfel o să nimerim cu calul într-un copac.

Kate se întinse la loc pe spate și se uită spre coroanele copacilor. După un moment de tăcere, zise:

– Robert îmi spunea povești când nu puteam să adorm.

– Eu nu sunt fratele tău.

Ea oftă și se întoarse pe o parte, încercând să găsească o poziție mai comodă, apoi...

– Tatăl meu a fost un erou. I-a condus pe *Griogaraich* împotriva dușmanilor săi, cu Hamish Grant la dreapta lui, timp de mulți ani înainte să fie ucis. Când eram copii, eu și Graham...

Kate închise ochii și lăsă vocea lui bogată și melodioasă să o poarte departe, în vise.

Capitolul 13

Două nopți mai târziu, când s-au oprit la un han, Kate era atât de fericită la gândul că avea să doarmă într-un pat, încât nu observă felul posesiv în care Callum își ținu degetele strâns în jurul taliei ei după ce descălecară.

Callum fusese de acord să oprească aici pentru că erau la marginea ținutului MacDonnell, și, deși nu aveau voie să îi ajute pe MacGregori, majoritatea scoțienilor din Ținuturile Înalte o făceau. Oamenilor săi le-ar prinde bine o masă caldă, și poate că, dacă Kate avea să doarmă într-un pat în noaptea asta, nu avea să mai adoarmă ziua în brațele lui. De fiecare dată când își lipea obrazul de pieptul lui – ca și când acolo era locul ei – sau când îl privea în ochi ca pe campionul ei, îl tenta să uite tot ce pierduse în temnița bunicului ei și să își imagineze că ceva nou și minunat încă era posibil în viața lui. La naiba, devenea neghiob, și de vină erau sunetul melodios al respirației ei, alinarea dureros de dulce pe care ea o găsea în îmbrățișarea lui. Trebuia să găsească un cal pe care ea să călărească, pentru a nu o mai avea mereu în brațele lui. Și asta repede.

Dar, în noaptea aceasta, o ținu aproape de el pentru că, deși hangiul, Ferguson MacDonnell, era prietenul său, prețul pe capul unui MacGregor era prea mare pentru ca unii să poată rezista. Și, de vreme ce Kate călătorea cu el, era considerată a lui. Viața ei, cedată.

Ar fi putut să intre în han cu precauție, dar, dacă erau dușmani înăuntru, teama lor de el ar ține-o pe Kate în viață. Așa că, alimentând ce se știa despre Diavol, scoase sabia și deschise ușa cu piciorul. Stătu în pragul ușii ca un strigoi eliberat în ceturile învolburate. Hanul deveni tăcut în timp ce el își trecea privirea fermă peste fiecare chip, amenințând cu o moarte iute, dar dureroasă pe oricine i s-ar împotrivi.

Angus râgâi zgomotos, păși pe după stăpânul său și intră primul în han. Merse spre o masă mare unde stăteau mai mulți bandiți,

cu paharele oprite în loc, în drum spre buze. Îi țintui cu o privire întunecată, cu ochii injectați.

– Ce vă deranjează, grămadă de pungași? N-ați mai văzut un MacGregor până acum?

– Ba da, am văzut, spuse căpetenia grupului. Dar nici unul la fel de urât ca tine, Angus MacGregor.

– Archie MacPherson, am crezut că ești mort. Angus râse și îl apucă de braț pe bărbat ca să-l ridice de pe scaun și să-l îmbrățișeze. Îmi pare bine să te văd, prietene vechi.

Flancată din toate părțile de Callum și de restul oamenilor săi, Kate privi ușurată că oamenii nu erau dușmani, căci ar trebui să fie nebuni să supere brutele vânjoase din jurul ei. De asemenea, fu surprinsă să vadă mai mulți prieteni ai clanului MacGregor. O încântă și o alină faptul că nu erau vânați peste tot.

Acum, că amenințarea vărsării de sânge se sfârșise, se relaxă și privi cu atenție în jur. Hanul era mai degrabă ca o tavernă, cu încăperi în susul scărilor pentru a-i găzdui pe clienți și pe fetele care îi serveau chicotind sfioase. Mirosul de bere și vin dulce inundă plămânii lui Kate și îi provocă greață la început, dar apoi, în mod straniu, locul începu să miroasă chiar plăcut.

– Stăpâne, bine ai venit, îi întâmpină un bărbat mărunt, cu un nas bulbos și păr gros și ciufulit, când ajunse la ei. Își îndreptă ochii verzi spre Kate, cu o privire hulpavă care o făcu pe fată să se dea cu un pas mai aproape de Callum.

Reacția lui fu să își treacă un braț în jurul ei și să o tragă mai aproape.

– MacDonnell. Vocea lui Callum era cu o octavă mai sus decât un mormăit. Dacă nu vei înceta să te mai holbezi la ea, voi fi forțat să te opresc chiar eu.

Ochii hangiului se îndreptară iute înapoi la Callum.

– Scuzele mele, spuse el, cu un zâmbet plin de căință. N-am vrut să... O pun imediat pe Robena să vă pregătească o cameră.

– Două camere, hangiule, îl corectă Kate când el se întoarse să își găsească soția.

– Scuzele mele din nou, zise MacDonnell, apoi îl privi din nou pe Callum. Credeam că e a ta.

– Nu, spuse Callum, apoi o trase din nou mai aproape de el când încercă să se îndepărteze. Dar o cameră ne va fi de ajuns.

– Nu stau în...

Refuzul vehement îi dispăru lui Kate de pe buze când Callum îndreptă spre ea privirea sa de cobalt rece. Se simți ca și când ar fi fost lovită cu o piatră imensă. Se blestemă singură și lăsă umerii în jos. O uimi că se putea lupta cu o legiune întreagă de McColli cu săbiile scoase, dar o privire din partea acestui bărbat îi putea face inima să îi bată atât de tare.

– Atunci, este sub protecția ta? întrebă MacDonnell, neștiind ce să facă.

Callum încuviință.

– Da, este.

„Pentru a fi folosită drept momeală", îl corectă Kate în tăcere. Recompensa lui până când reușea să-l aibă pe unchiul ei. Ea nu spuse nimic în fața hangiului, dar plănuia să i-o spună lui Callum MacGregor în clipa în care aveau să fie singuri.

Ceea ce urma să se întâmple din clipă în clipă. Kate înghiți în sec când Callum o prinse de mână și o trase în sus, spre scări.

– Asigură-te că ceri un așternut în plus de la prietenul tău, hangiul, îi spuse ea urcând. Vreau să știe că tu vei dormi pe podea, nu în același pat cu mine. Nu sunt o stricată.

Callum o ignoră. Când ajunse în cameră, deschise ușa și păși înăuntru, lăsând-o să-l urmeze.

Kate se încruntă văzând lipsa lui de cavalerism și trecu pe lângă el să examineze camera mică. După cum bănuise, era un singur pat. Callum știa să se orienteze prin han, asta era evident. Ea văzu pătura veche de blană pe pat și se întrebă de câte ori tăvălise el o servitoare pe ea. Gândul acesta îi încinse fața, și simți o împunsătură iute de mânie în inimă.

– O s-o pun pe soția lui Ferguson să îți aducă aici ceva de mâncare.

– Și tu unde vei fi? întrebă Kate, întorcându-se spre el.

– Jos, la un pahar cu oamenii mei.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Desigur, nu o voia în preajmă în timp ce el dădea pe gât băutură și trăgea orice fete doritoare în poala lui. Ei bine, în mod sigur nu avea de gând să îi strice seara. N-avea decât să se culce cu toate, ce îi păsa ei?

– N-am vrut ca tu să...

– Oh, știu foarte bine ce vrei, îl acuză ea. Doar să nu-ți aduci femeile aici cu tine. Ușa o să fie încuiată.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet lent care o provocă s-o facă.

– Să nu pleci din camera asta, o avertiză el, apoi ieși, închizând ușa în urma lui.

Kate se uită la ușă, după care închise gura. El chiar credea că putea să îi dea ordine doar pentru că era prizoniera lui? Era un prost în acest caz. Și un prost și mai mare dacă își imagina că avea să i se supună.

O oră mai târziu, așezat la o masă lungă cu oamenii săi, Callum ridică spre buze o halbă mare de bere. Mulți dintre clienții hanului se retrăseseră sus, dar taverna era încă destul de aglomerată, încât Callum aproape să nu o observe pe Kate intrând. Graham stătea lângă el, povestindu-i despre o femeie pe care își propusese să o vadă mai târziu în seara aceea, dar Callum nu auzi nici un cuvânt, așa captivat fu de Kate, care se afla în pragul ușii. În păr avea o panglică vopsită în roșu, legată deasupra într-o fundă. Pe spate îi cădeau bucle negre-albăstrui lungi, lucioase, aproape până la talie. Purta un caftan de lână indigo, care îi fusese dat, fără îndoială, de soția lui Ferguson. Peste umeri avea un șal rubiniu. Nu faptul că o văzu cum își mușcă buza de jos când nu își observă răpitorii făcu inima lui să stea pentru o clipă, nici măcar ochii mari, căutători, ci înclinarea ușoară a bărbiei când privirea ei o găsi, în sfârșit, pe a lui. Ea știa că el avea să fie mânios că îl sfidase, dar nu se temea. La naiba cu el, dar neînfricarea ei îl încânta.

– Pe sfinți, e răpitoare, îl auzi Callum pe Graham spunând.

Callum încuviință și se uită la ea cu o admirație neajutorată. Era frumusețea dârză a unei nopți de iarnă învesmântată în stacojiul blând al apusului de soare.

Înghiți în sec, și apoi expresia întipărită pe chip îi deveni dură. La naiba! Nici unul dintre acești clienți rebeli nu s-ar da în lături de la a-i face vreun rău. Oare ea nu înțelegea că clanul lui era interzis, că MacGregorii erau considerați de mulți scoțieni ca fiind mai jos chiar decât sclavii? Nu conta că ea arăta mai frumoasă ca oricând, era o neghioabă din cauza căreia riscau toți să fie uciși.

Când se ridică, aproape că dărâmă scaunul, în vreme ce ea înainta spre masa lui. Se opri o clipă văzându-l că se încruntă, dar apoi

își îndreptă umerii și continuă. Jamie fu lângă Kate înainte ca ea să ajungă la masă și o apucă de braț ca s-o însoțească în siguranță până la bancă.

Kate se așeză în fața lordului încruntat, care bombăni din nou. O tenta gândul de a comenta despre dispoziția lui constant morocănoasă, dar el părea aproape gata să sară peste masă și s-o zgâlțâie, așa că pur și simplu îi zâmbi în schimb, deși era un efort enorm.

– Bună seara, domnul meu.

– Întoarce-te în camera ta, Kate, o avertiză el pe un ton liniștit, amenințător.

– Nu pot, răspunse ea dulceag. Îmi este foame. Draga de Robena s-a străduit atât de mult să mă îmbăieze și să mă îmbrace, încât mi s-a părut nedrept să îi cer să mă și hrănească. Aș prefera să cinez aici, cu voi.

Callum se gândi s-o târască înapoi sus pe scări, dar, dacă ar face asta, cel mai probabil s-ar isca o încăierare. Se uită în jur, la clienți, strângând din dinți. Mulți dintre bărbați deja se holbau la ea. Când dădură peste privirea lui criminală, se uitară în altă parte.

– Prea bine, cedă el, făcându-i semn unei servitoare înainte să își întoarcă privirea spre Kate. Mănâncă – repede.

– Sper că nu ți-am stricat distracția serii.

Kate îi oferi un zâmbet nerușinat care spunea fix opusul, apoi ridică privirea spre blonda pieptoasă care îi puse în față un platou cu o tocană de oaie aburindă. Când fata se aruncă în poala lui Graham, nu a lui Callum, Kate nu știu dacă să se simtă ușurată sau furioasă pe sine pentru că era atât de posesivă. De aceea îl sfidase și coborâse aici, nu? Ura gândul ca el să se bucure de acea seară cu o fată frumoasă. Dar era limpede că Callum MacGregor nu își permitea prea multe bucurii.

– Mănâncă și nu-ți face griji în privința mea.

Callum rupse din pâine și o bagă în gură, părând să uite de ea.

– Prea bine. Kate se luptă cu impulsul de a arunca cu platoul spre el. Se decise să nu se mai gândească la el. Doamne, era lihnită! Lăsă capul în jos ca să miroasă aromele delicioase ale cinei.

Când de pe buzele lui Angus explodă un râgâit puternic, ea ridică genele groase dinspre mâncarea ei.

– Ce tribut perfect pentru o masă atât de gustoasă, Angus.

Bruta corpolentă vui de râs, dar sunetul glumei lui Kate îl făcu pe Callum să ridice din nou privirea spre ea. Se holbă la curba ușoară a maxilarului ei, la încrețitura moale a nasului când râdea. Se simțea captivat de felul în care dansau ochii ei. Pentru o clipă, se bucură de sunetul veseliei ei. Îl făcea să se gândească la speranță. Îl făcea să își dorească lucruri la care înainte nu se gândise. Îi luase ani buni să construiască Camlochlin. Era fortăreața lui, sanctuarul lui, pe locul doi în inima lui după propriul nume. Era tot ce avea și tot ce își dorise vreodată, nesperând la mai mult, pentru că probabil în câțiva ani avea să moară. Și nu îl deranja moartea, atâta vreme cât se întâmpla în termenii lui, nu ai clanului Campbell – și dovedind curaj în luptă. Nu se gândise niciodată să aibă o familie, deși i-ar fi plăcut să aibă fii care să ducă mai departe numele MacGregor. Nu sperase niciodată să asculte muzica râsului gâdilător al unei femei care răsună între pereții abrupți ai munților, mulțumit să știe că el era cel care îi oferea bucuria. Nu spera la asta momentan.

– Pentru Brodie! Angus ridică halba, întrerupând gândurile lui Callum. Fie ca fiul pe care frumoasa lui soție, Netta, îl poartă pentru el să arate ca mama lui, nu ca Graham.

Graham îi făcu încrezut cu ochiul lui Brodie, la care acesta răspunse lovindu-l în braț. În curând, veselia din jurul lor crescu. Bărbații rostiră înjurături care ar fi făcut orice altă femeie de la masă să roșească și să îi mustre. Dar, la naiba, ea continuă să râdă, zăpăcind complet creierul lui Callum. Callum nu se alătură cântecelor și nici râsetelor zgomotoase care urmară. Era, momentan, mulțumit să stea și să o studieze pe Kate – când ea nu se uita la el.

O privea cu atâta atenție, încât nu îl observă pe bărbatul care se apropie de masa lor din spatele ei. Nimeni nu îl observă până când nu trânti o monedă direct în fața ei. Râsul se opri brusc, și toți ochii se ridicară pentru a-i privi pe ai străinului – inclusiv ai lui Callum.

– Ai ținut-o destul, îl anunță pungașul pe Callum. Și nu ai făcut decât să te uiți la ea ca un cățelandru prost. Acum, o vreau eu.

Singurul semn de furie al lui Callum fu că strânse ușor din dinți. În rest, rămase aproape neclintit.

– Ia-ți moneda și pleacă, până nu e prea târziu.

Vocea lui nu fu mai mult decât un mormăit. Kate se trezi că nu-și poate dezlipi privirea de la el.

– În seara asta, o să am o cățea MacGregor în patul meu, comentă în batjocură bărbatul din spatele ei.

În clipa următoare, totul se întâmplă atât de repede, încât Kate nu avu timp să reacționeze. Mâna străinului se strânse pe umărul ei rănit, făcând-o să țipe când o trase în picioare. Callum se ridică în același timp, părând să sfideze timpul când își scoase sabia uriașă. O roti peste cap și lovi cu ea cu atâta forță, încât sparse în așchii masa groasă de lemn care îl despărțea de străin, doborând mâncarea și băuturile. Callum sări peste lemnul spart și lipi vârful lamei de gâtul bărbatului. Expresia lui de calm se preschimbase într-o furtună de furie întunecată.

– Gândește-te bine la următoarea ta răsuflare! Va fi ultima.

În tavernă se lăsă liniștea, toți ochii fiind ațintiți asupra bărbatului care încă o ținea pe Kate. Toți ochii cu excepția ochilor lui Kate. Deși încerca, nu își putea muta privirea de la Callum MacGregor. Părea să fi crescut încă zece centimetri în înălțime. Umerii săi lați proiectau umbre întunecate asupra ei și a atacatorului ei. Când ridică privirea spre el, respirația i se opri ca rezultat al puterii și al forței de neclintit a brațului său, al promisiunii de distrugere din privirea lui pătrunzătoare. Știa de ce acest bărbat nu fusese prins niciodată.

– Lasă jos sabia, MacGregor! Lasă jos sabia!

Străinul îi dădu drumul lui Kate și făcu un pas înapoi. Era cu trei nuanțe mai palid decât atunci când se apropiase de masă. Mărul lui Adam dansa, bărbatul înghițind în sec zgomotos când sabia lui Callum se îndepărtă de gâtul lui. Brodie mușcă dintr-o pară zemoasă. Sunetul îl făcu pe bărbat să se întoarcă și să fugă. Callum nu apucă să-și bage sabia la loc în teacă, că străinul deja plecase.

Kate clipi. O mână o apucă strâns de încheietură. Dură un moment până să își dea seama cine era cel care o ținea și, văzându-l pe Callum, deschise gura să vorbească.

– Urează-le seară bună oamenilor mei, ordonă el, întrerupând-o.

Apoi, înainte ca ea să apuce să se conformeze, o târî spre scări.

– Dă-mi drumul! Încercă să-și elibereze mâna, dar nici măcar nu îl făcu să încetinească.

– E a doua oară când îți salvez viața, spuse Callum încordat, fără să se întoarcă pentru a o privi. Nu face pe neobrăzata cu mine.

Când ajunseră în cameră, el deschise ușa și o împinse înăuntru, apoi trânti ușa în urma lor. Kate se întoarse spre el, cu ochii scânteind de furie.

– Tu să-mi spui ce am făcut de ești furios pe mine! Și nu-mi spune că din cauză că sunt o Campbell. Nu ți-am făcut nimic!

Callum se holbă la ea când o auzi țipând la el. Pe trăsăturile lui se vedea o adevărată bătălie. Nu știa dacă voia s-o zdruncine sau s-o tragă în brațele lui, recunoscător că fusese aici în seara aceasta pentru a o salva. Ochii i se aprinseră de mânie precum fulgerele și strânse din dinți de furie, dar, când deschise gura să îi spună, se trezi că nu își găsea cuvintele. Se întoarse și se repezi spre fereastră. Când ajunse acolo, făcu stânga împrejur iar și o străfulgeră cu privirea cu îndrăzneală.

Kate încremeni. O atingea. Dorința din ochii lui o șocă și o făcu să tremure. Niciodată în viața ei nu mai simțise un asemenea labirint de emoții. Era furioasă pe el, dar totuși își dorea atât de tare să alerge în brațele lui, încât aproape că o dureau picioarele de dorință. Știa că el nu ar mai refuza-o. Pentru că, deși avea o expresie dură, ochii îi străluceau cu căldură și cu promisiunea posesiunii complete. O dorea. La acest gând, undeva în pântecele ei se aprinse o flacără. Dumnezeule, dar era atât de teribil de chipeș cum stătea acolo, gâfâind ca un dragon întunecat pe punctul de a prăda un sat.

– Callum. Îi șopti numele, întrerupând tăcerea care părea să se întindă la nesfârșit. Nu vreau să mai fiu inamica ta. Eu...

Dacă rugămintea ei îl îmbună câtuși de puțin, el nu o arătă. Expresia lui nu era mai iertătoare decât fusese cu o clipă în urmă.

– Nu înțelegi că *al meu clan a fost proscris*?

– Credeam că suntem în siguranță aici, încercă ea să explice, dar cuvintele ei păliră când el făcu încă un pas mai aproape de ea.

– Noi? Nu ești o MacGregor. Nu știi ce înseamnă să fii unul dintre noi sau care sunt pericolele de a fi prietenă cu unul.

– Ba da, știu, îl asigură ea, înțelegând acum de ce îi ceruse să stea în cameră. Încercase să o protejeze. Nimeni nu are voie să te ajute...

– Până la moarte sau marcare cu fierul! erupse vocea lui Callum.

Kate se întoarse. Trebuia. El îi spunea că nu puteau fi nici măcar prieteni, însă doar simplul fapt de a-l privi o făcea să vrea mai mult decât atât. Dumnezeu să-i apere gâtul de spânzurătoare, voia mult mai multe.

– Am fost declarați fără valoare, neumani. Pe capetele bărbaților, ale femeilor și ale copiilor noștri a fost pus un preț! Ținuturile noastre sunt libere să fie luate de oricine.

În ochii lui Kate se adunară lacrimi când înțelese profunzimea mândriei lui și motivul acesteia.

– Este ca și când nu mai exiști. Ea îl privi din nou în ochi. Te simți părăsit, chiar și de Dumnezeu. Callum, înțeleg. Și îmi pare atât de rău.

– Nu vreau mila ta, spuse el, blestemându-se în sinea lui. Ar trebui s-o mustre, s-o scuture, să o împingă la o parte până când s-ar teme atât de tare, încât teama și ura ei ar distruge orice altceva ar simți. Nu-ți voi permite să verși lacrimi pentru clanul meu. Nu înțelegi pericolul din asta.

Ea înțelegea, dar, în acel moment, nu îi păsa. Pe mila Domnului, se îndoia până și că Robert avea să o ierte pentru că se dăduse de partea Diavolului, dar voia să fie sărutată iar de Callum. Nu voia ca numele lor să mai conteze. Voia să-l atingă și să uite de legi și de proscrieri. Dar oare el ar putea vreodată să uite de trecutul lui și de ceea ce îi făcuse familia ei?

Era sigură că el îi putea auzi inima bătând cu putere. Voia să îi spună ce simțea, dar mintea ei nu se mai putea gândi decât la dimensiunea lui, la mirosul de sudoare și furie care îi zăbovea pe piele și la dorința din ochii lui pentru ceva de neobținut.

Înaintă spre ea, dar o bătaie în ușă îl făcu să se oprească și să scoată un sunet gutural.

Kate nu se întoarse după el spre ușă, ci închise ochii și își mușcă buza de jos. Ascultă în timp ce el se certa cu Ferguson MacDonnell în legătură cu plata mesei pe care o distrusese. Apoi aproape tresări când ușa se trânti la loc.

Îi simțea privirea asupra ei. Ochii duri, periculoși care juraseră răzbunare împotriva întregului ei clan. Ochi fierbinți, arzători, care o priveau cu foame.

– Dormi tu în pat, se răsti el.

Kate se întoarse spre el, încruntată, frustrată de încăpățânarea lui de a o disprețui indiferent de cât de tare încercase ea să îl facă să o placă.

– Faci greu de ignorat adevăratul motiv pentru care mi-ai salvat viața.

Expresia lui se înăspri, ca și când l-ar fi insultat.

– Nu te-aș fi lăsat să mori, chiar dacă ți-aș fi ucis unchiul.

Kate fu ușurată să îl audă spunând asta. Avusese dreptate în privința lui tot timpul. Dar...

– Uneori, este greu să cred că îți pasă de siguranța mea când continui să te uiți la mine ca și când aș fi cel mai mare dușman al tău.

– Fătuco, spuse el, iar profunzimea de mătase a dorinței pure din vocea lui o făcu să se clatine. Dacă nu mi-ar fi păsat deloc de siguranța ta, nu ai mai fi aici.

Lui Kate i se umflară nările, și strânse pumnii.

– Atunci, unde aș fi?

– Ai sta întinsă pe patul acela, sub mine.

Chipul lui Kate se înroși la acest gând. De fapt, se simțea de parcă tot trupul ei urma să ia foc.

– Amenințările tale sunt goale, îl provocă ea, refuzând să creadă că ar lua-o cu forța. La fel cum ar ajunge și orbitele tale dacă ai îndrăzni să mă atingi neinvitat.

El chiar chicoti, batjocorindu-i amenințarea în vreme ce traversă camera.

Ea se dădu înapoi când distanța dintre ei se micșoră.

– În plus, spuse ea, folosindu-se în grabă de o tactică diferită pentru a se asigura că el continua să se poarte cavalerește, ai face *dragoste* cu o *Campbell*.

El trecu pe lângă ea, mușcându-și ușor buzele, gest care îi umezi palmele și îi înmuie genunchii lui Kate.

– Nu, doar mi-aș face de cap cu una, ceea ce, în cazul nostru, ar fi la fel de periculos.

Kate nu mai spuse altceva, ci se urcă în pat, complet îmbrăcată. Trase pătura peste ea, până la bărbie, și îl privi cum se așază lângă vatră să se culce.

Lumina slabă a focului dansa pe pereți. În cameră era liniște, cu excepția trosnetelor lemnului care era devorat de flăcări, împreună cu promisiunea crudă a lui Callum care îi răsuna în minte. Soarta era crudă pentru că o făcuse să ajungă în grija unui om atât de rece și chiar mai crudă pentru că ei îi plăcea de brută. Iar el o disprețuia, spunând foarte clar că dorința lui pentru ea nu era nimic mai mult decât poftă în forma sa cea mai de bază.

– Nu trebuie să mă tratezi cu cruzime, MacGregor, spuse ea încet în întuneric. De acum încolo, mă voi strădui să îmi aduc aminte cine ești.

Se auzi o mișcare dinspre Callum, iar apoi, ca un zeu înnebunit al războiului care se ridică din măruntaiele pământului, el sări în picioare și ieși furtunos pe ușă.

Capitolul 14

Kate cutreieră holurile întunecate ale hanului, rugându-se să nu pândească nici un client de sex masculin în căutarea unei femei care să îi încălzească patul. Ținea o lumânare mică pentru a-i lumina calea pe lângă șiruri infinite de uși în spatele cărora se auzeau râsete și gemete aspre care îi făceau obrajii să ardă.

Logica îi spunea să îl lase pe Callum în pace. Avea tot dreptul să vrea să fie cât de departe de ea se putea. Și, dacă i-ar mai fi rămas ceva minte, ea ar fi fost bucuroasă că el stătea departe de ea. Dar, după ce momentele petrecute așteptându-l să se întoarcă se transformaseră într-o oră, știuse că adevărata vinovată era inima ei, cel mai mare pericol pentru bunăstarea ei. Oftă, încercând să accepte faptul simplu că era obsedată de bărbatul care era acuzat că îi ucisese tatăl. „Oprește-te, Kate", se mustră singură, ținând lumânarea în față pentru a lumina calea spre scări. „Nu ți-a ucis tatăl. Dar îți va ucide unchiul. Și apoi va fi ucis. Scoateți-l din minte!"

Din spatele unei uși de la stânga ei se auzi râsul unei femei, oprind pașii lui Kate. Dacă el era într-una dintre aceste camere în pat cu vreo ușuratică? Fu asaltată de viziuni cu trupul lui gol, peste un zâmbet încins. Dacă el șoptea cuvinte tandre de iubire în urechea cuiva în timp ce el...

Se deschise o ușă, și Kate aproape fugi, nedorind să îl vadă cum iese din cameră. Femeia care apăru era o frumoasă cu păr blond care îi cădea în bucle moi în jurul feței rotunde și peste rotunjimile sânilor mari, pe care nu se obosea să îi ascundă. Îi oferi un zâmbet plăcut lui Kate când își legă șireturile rochiei, apoi trecu în grabă pe lângă ea, dispărând în jos, pe scări. Kate aproape că leșină de ușurare când Graham apăru în pragul ușii apoi, potrivindu-și tartanul. Ea roși când îi zâmbi, cu obrajii cu două gropițe, în privirea lui cețoasă de smarald fiind vizibilă starea de mulțumire.

– Bună seara, domniță, spuse el și își sprijini umărul de cadrul ușii. Nu aș fi crezut vreodată că te-a dat afară.

– Nu m-a dat afară, îi zise Kate scoțianului chipeș cu un zâmbet curios. Îi plăcea de acest om. Bucuria lui era spontană și stilul său îndrăzneț era, în mod straniu, atractiv. Graham, este o coadă de femei care așteaptă să intre în camera asta? continuă ea când ochii lui se aprinseră, amuzați. De compania câtor femei ușoare ai avut parte în seara asta?

– Oh, dar ai o limbă ascuțită, domniță.

Râse, ceea ce o făcu pe Kate să-și dea seama că îi era teribil de dor de acest sunet.

Îl studie o clipă, înțelegând de ce femeile din tavernă îi căutau compania: avea chipul luminos, părul blond și trupul suplu. Da, era destul de chipeș într-un fel ștrengăresc, decise ea.

Zâmbetul lui nu era la fel de devastator ca al lui Callum, dar în mod sigur era suficient de fermecător.

– Ce faci străbătând holurile la această oră târzie? Băgă o rămurică între dinți și roase din ea. Nu este sigur pentru o fată ca tine.

Ea ridică din umeri.

– Callum a plecat din cameră mai devreme, și eu... Își mușcă buza și privi la ușile aflate de o parte și de alta.

Graham ridică dintr-o sprânceană spre ea când înțelese la ce se referea.

– O noapte de plăcere i-ar prinde bine. Dar nu te teme, nu este în nici una dintre aceste camere. Pentru că, atunci când va veni dimineață, nimic nu se va schimba pentru el.

Flacăra lumânării tremură când mâna lui Kate se scutură ușor. Ar fi trebuit să fie ușurată de cuvintele lui Graham, dar se simțea mai prost ca înainte.

– Ce i-a făcut bunicul meu? Spune-mi! Te rog, Graham!

Graham o studie o clipă, apoi oftă prelung.

– A stat legat cu cătușe de un perete timp de nouă ani, uneori timp de săptămâni întregi fără pauză, fără o zi în care să vadă soarele.

Kate făcu un pas înapoi și duse mâna la gură.

– Dumnezeule! Își înghiți un scâncet dureros. Era un copil. Cicatricile lui... încheieturile lui...

Graham încuviință.

– S-a luptat să se elibereze. A reușit în cele din urmă, când...

Dar Kate nu mai putu să audă nici un cuvânt. Fugi în jos pe scări, căci trebuia să-l găsească pe Callum. Trecu de un colț ascuțit

și aproape că se lovi de un perete care i se afla în cale. Lumânarea se stinse, și pentru o clipă fu învăluită de întuneric. Apoi auzi trosnetul focului și se întoarse încet. Se afla în secțiunea de tavernă a hanului. Lumina focului din vatra mare care se afla în spatele altui perete pătrundea vag prin arcadă, luminând slab altă cale. O urmă, deși o voce din capul ei îi spunea să fugă înapoi pe scări.

Callum dormea pe un scaun greu de lemn în fața vetrei, cu o halbă goală răsturnată sub mâna lui atârnândă. Kate făcu un pas mai aproape de el, până când îi putu vedea trăsăturile perfecte în lumina arămie. Era un războinic, acum adormit, iar înclinarea vulnerabilă a buzelor sale o atrase mai aproape. I se tăie răsuflarea. Își lăsă ochii să cerceteze întinderea lată a pieptului său, a mușchilor netezi care îi conturau brațele. Privirea ei călători în jos, pe lungimea trupului său, zăbovind pentru o secundă pe șoldurile lui suple și apoi continuând, cu un geamăt sugrumat, spre picioarele lungi și musculoase, întinse în față. Dumnezeule, era atât de mult de cuprins cu privirea.

Brusc, el strigă.

– Nu!

Își smuci mâinile înainte, iar ochii lui Kate zăboviră asupra încheieturilor lui legate în piele. Oare visa la temnița bunicului ei? Teroarea și groaza din vocea lui aproape că o făcură să cadă în genunchi. Fără să se gândească, se întinse spre el, dorind să îi aline durerea și să-l trezească din coșmar. Când vârfurile degetelor sale îi atinseră încheietura, el deschise iute ochii. Mâna lui tresări și o prinse de braț cu o asemenea forță, încât ea își mușcă buza ca să nu strige. O trase în jos, aproape peste el, și se uită fix în ochii ei cu un amestec de angoasă și frică tulburătoare, cum ea nu mai văzuse niciodată înainte și pe care nu avea cum să le uite prea curând.

– Callum, răsuflă ea, fiindu-i prea teamă să mai spună ceva.

Zidul îi căzu din fața ochilor. Visul lui se terminase. Îi slăbi strânsoarea brațului la fel de iute precum îl apucase. Dar nu îi dădu drumul. Fața ei era aproape de a lui, atât de aproape, încât putea să simtă căldura respirației lui întretăiate pe buzele ei. Dar ochii lui erau cei care o paralizară. Nu mai erau întunecați, hotărâți să urască, nu mai erau globuri albastre, arzătoare de dorință interzisă. Inima lui Kate se strânse văzând amărăciunea desăvârșită care o privea înapoi, consumându-i sufletul, așa cum îl consuma pe al lui.

Îi șopti din nou numele, pe măsură ce privirea lui fără stavilă o nimeri drept în inimă. Înainte să se poată opri, se repezi spre pieptul lui și îl îmbrățișă.

– Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut.

El nu-i răspunse imediat. Mai întâi, o cuprinse cu brațele încet, ca și când s-ar fi temut că ar putea s-o fărâme. Își trecu palma peste lungimea părului ei, pe spatele ei, ținându-i capul mai aproape. Cu urechea atât de aproape de el, îi auzi cu ușurință bătăile puternice ale inimii.

– Ce faci aici, fătuco? întrebă el.

Apoi, ca și când tocmai își dădu seama de ceea ce făcea, o împinse ușor înapoi.

Acum, ea se lăsă în genunchi lângă scaunul său. Umbrele reveniră, plutind peste suprafața ochilor lui când o privea fix. Ea se chinui să rețină urmele blândeții și ale vulnerabilității pe care tocmai le văzuse la el înainte să dispară complet. Putea să-l ajungă, poate chiar să-l atingă, dacă, numai pentru o clipă, el ar renunța la mânie și la ură.

– Te căutam, îi spuse ea încet, agățându-se de urma de tandrețe din tonul lui.

Trăsăturile lui se îmbunară iar, dar el își mută privirea de la ea, spre flăcările din vatră.

– Întoarce-te în pat, Kate!

Chiar și în nuanța aurie a luminii focului, profilul lui era dur, aspru. Nici măcar ochii lui nu spuneau nimic acum despre chinul prin care trecuse. Oricum, Kate simțea nevoia să-l țină în brațe. O parte din ea știa că ar fi ca și cum ar întinde mâna spre un leu flămând. Degetele ei ar putea fi mușcate cu ușurință. O, dar să atingă o asemenea fiară magnifică, să o atingă și să nu fie devorată de vie...

Încet, alungându-și frica, ridică degetele spre încheietura lui și atinse manșeta de piele care acoperea cicatrici prea oribile pentru a fi privite. El se întoarse, o privi, iar inima ei se opri, gata să fie devorată. Trase adânc aer în piept, tremurat, și îndreptă degetele ca să-i mângâie încheietura.

– Le porți ca să îți aduci aminte?

– Nu, le port ca să uit.

Kate închise ochii strâns, sperând să prindă lacrimile pe care le-ar fi vărsat atât de nestăvilit pentru el. Dar ele veniră oricum. Se așteptă ca el să se retragă, dar el își întoarse mâna în a ei până când

palmele li se uniră. Apoi își strânse degetele în jurul alor ei. Atingerea lui era blândă, moale ca o șoaptă.

– Nu mai plânge pentru mine. Nu va schimba nimic din trecut.

Dar ea își dorea să poată schimba trecutul. Mai mult decât atât, voia să îi schimbe viitorul. Voia ca el să dea drumul urii sale și... Și ce? Kate își mușcă buza de jos, păstrându-și privirea ațintită la degetele lui.

Ce voia? Pe furia Domnului, ce conta? Era un MacGregor, iar ea, o Campbell. Destinul lor era deja scris de lege, scrijelit în carnea lui. Nu putea face nimic pentru a schimba asta.

– Nu am vrut compasiunea ta.

Duritatea vocii lui doar intensifică rugămintea din fundal.

– Dar eu o am de dăruit, domnul meu.

Deasupra ei, Callum închise ochii. Degetele sale se mutară peste ale ei, mângâind, atingând. Mâna ei era atât de mică, de moale. Ar trebui să o trimită înapoi în cameră înainte ca înfățișarea și mirosul ei să îl înnebunească de tot.

Dar apoi, poate că nebunia ar fi un răgaz bine-venit de la întunericul constant dinăuntrul lui.

Inima lui se înmuie când privi în jos, spre capul ei plecat. Arăta ca un înger care îngenunchează lângă el, atât de pregătită să îi ofere ispășire pentru ceea ce nu știa.

– Poate că, murmură el, ar trebui să accept ce îmi oferi.

Kate nu înțelese ce voia el să spună, dar își aminti de emoția încinsă din ochii lui înainte ca hangiul să îi întrerupă, mai devreme în seara aceea. Încercă să își retragă mâna, dar degetele lui se strânseră în jurul alor ei. Kate clătină din cap. Avea senzația că se prăbușea în gol de pe una dintre stâncile uriașe din Scoția, și mâna lui, atât de puternică și de fermă, era singurul lucru care o putea salva.

– Mă sperii, îi spuse ea, încă neîndrăznind să îl privească în ochi. Cu toate astea, mă simt mai în siguranță cu tine decât cu oricine din viața mea. Cum se poate asta?

– Nu ți-aș face rău, Kate.

Timbrul aspru din vocea lui ei îi păru atât de tandru. Ținându-și răsuflarea, își menținu capul sus și îl privi în ochi. El îi susținu privirea căutătoare pentru o clipă, înainte să găsească forța de a vorbi din nou.

– Mă placi, atunci?

Înainte să aibă ocazia să își păzească inima, surâsul lui Callum o cuprinse. O lovi cu toată forța, și se simți amețită, cu mintea încețoșată. Era aproape bucuroasă că el zâmbea atât de rar, pentru că în mod sigur avea să îi dăruiască inima, ținută strâns între degetele lui răzbunătoare.

– Da, te plac, Kate Campbell. Pesemne sunt neghiob, dar, da.

– Cu adevărat? Și apoi îi zâmbi larg și privi, încântată și înfrigurată până la glezne, cum surâsul lui se lărgește într-un zâmbet chinuitor de strălucitor. În ochii lui Kate se aprinse o nouă scânteie de speranță. Asta înseamnă că vei da uitării dorința de a-l ucide pe unchiul meu? Când zâmbetul lui dispăru, și el se întoarse, ea îl trase de mână. Nu se vor opri să te vâneze.

– Este târziu, spuse el și se ridică. Plecăm în zori, așa că ai face bine să dormi puțin.

O ridică și pe ea și merse în urma ei spre scări. Nu-și putea lua ochii de la ea. Legănatul ușor al șoldurilor ei când urca scările îl distrăgea.

Era nepoata bărbatului care distrusese tot ce fusese Callum. Nu ar fi trebuit să simtă decât ură pentru ea. În schimb, simți cum arde de dorința de a o strânge din nou în brațe. De a-i spune despre visele la care renunțase cu ani în urmă. Kate Campbell își croia calea prin carnea lui la fel de adânc precum urmele din jurul încheieturilor sale – și trebuia să oprească asta. Nu i-ar permite vreodată să îi atingă inima în felul în care o făcuse metalul rece al cătușelor lui Liam Campbell. Și totuși, când ea se întoarse să îl privească peste umăr, el simți cum inima îi bate mai tare.

Intră prima în camera slab luminată și apoi se întoarse spre el în timp ce zăvorî ușa.

– Callum, eu...

– Ce? O privi, observând scânteia de neliniște pe care încerca să o ascundă sub vălul de gene negre. Trebui să se folosească de toată forța voinței sale să nu o strângă în brațe și să nu o sărute până la epuizare. Când ea făcu un pas spre el, el scrâșni din dinți și ridică palma.

– Ți-ai ruina viața, Kate?

Ea clătină din cap, ignorând încercarea lui de a o ține la distanță.

– Aș vorbi cu tine, ți-aș alina amintirile.

Zâmbetul lui o luă în zeflemea, dar amărăciunea care îl bântuia era evidentă în vocea lui răgușită.

– Mă tem că nimeni nu poate face asta. Nici măcar tu.

Dar ea putea. Făcea asta, chiar și acum.

– Când eram copilă, mi s-a spus că ura este pură otravă. Se apropie și mai mult, până când mirosul ei îmbătător umplu plămânii lui Callum, iar el își încleștă pumnii în încercarea de a se împiedica să o strângă în brațe. Înțeleg acum că este adevărat. Degetele ei tremurau când le apropie de fața lui, atingându-l, mângâindu-l ca și când ar fi fost o fiară pe care voia s-o aline. Aș opri-o până nu te-ar omorî.

– Kate. Îi șopti numele ca și când rostirea lui îi provoca durere. La fel cum sabia ei îi pătrunsese carnea, ochii ei încrezători, veneratori îl făcură să își piardă simțurile. Fusese un bandit atâta vreme, încât nu mai știa cum era să fie orice altceva. Asta până când ea se uită la el. Nu ar trebui să îți pese de astfel de lucruri.

Ea încuviință și începu să se îndepărteze de el.

– Dar îmi pasă.

Degetele lui le cuprinseră pe ale ei, și Callum o trase înapoi, prinzând-o de talie cu celălalt braț. O luă în brațe înainte să o sărute. Acoperindu-i mâna cu a lui, îi aduse degetele înapoi pe chipul său în vreme ce își coborî gura pe a ei.

Capitolul 15

Sărutul lui fu fierbinte și pasional, cu limba ca un tăciune aprins care explora cele mai adânci cotloane ale gurii ei. Era înfometat și excitat, iar Kate simți cum o străbate un fior de frică. Când mâna lui îi cuprinse fesele și o trase spre erecția lui, își arcui spatele pentru a opri sărutul. El se aplecă odată cu ea, prinzându-i trupul într-un mod și mai intim. Respirația lui întretăiată pe gâtul ei îi liniști imediat teama. Mâna lui mare și aspră care îi desfăcea legăturile rochiei o făcu să uite totul cu excepția senzației și a mirosului lui. Nu voia să se gândească la consecințe. Nu îi păsa de ele.

Sânul ei se eliberă, iar el gemu, cuprinzându-l cu mâna. Dorința pură din privirea lui tăinuită când întrerupse sărutul pentru a-i cuprinde sfârcul cu gura îi făcu vintrea să tânjească după ceva ce nu înțelegea. Ceva ce doar el putea satisface.

Callum o purtă până în pat, mușcându-i ușor sfârcul până când deveni la fel de tensionat ca restul trupului ei. Se lăsară pe saltea. Trupul lui îl acoperi pe al ei, dar greutatea lui nu o strivi. Ea deschise iar gura spre el și își încleștă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape în timp ce el o săruta. Mâinile lui îi trăgeau rochia, ridicând faldurile groase până deasupra genunchilor. Apoi, degetele lui se strecurară pe dedesubt. Respirația lui era întretăiată, plină de dorință. Kate încremeni când palmele lui îi atinseră interiorul coapsei. Mâna lui zăbovi acolo în timp ce el atingea cu buricul degetului mare mugurul pasiunii ei. Simți cum o străbate o plăcere fierbinte și își strânse picioarele. El o desfăcu iar cu genunchii, își trecu mâna sub fundul ei și se cufundă în ea.

Kate știa că ar trebui să se oprească. Dar senzația mădularului lui între coapsele ei era atât de erotică, atât de nesătul de intimă, încât, în loc să îl oprească, se mișcă spre el. Era lung și gros și atât de tare, încât o făcu să se topească într-un iaz de pasiune lichidă. Gemu ușor în urechea ei și apoi șopti ce urma să îi facă, iar vorbele lui o făcură să roșească.

Cu un ultim efort, Callum îi trase fustele peste talie și se ridică deasupra. Privi în jos, spre ea, dorind cu sălbăticie să o guste, în timp ce mâna lui trecu pe sub tartan și îi cuprinse mădularul. Privirea lui o întâmpină pe a ei la o clipă după ce tartanul lui se ridică peste vârful capului său umflat. Ea făcu ochii mari și se trase sus, spre tăblie, să se depărteze de el.

Îi dădu lui Callum o clipă să se gândească la ce urma să facă și să își aducă aminte ce avea să se aleagă de ea dacă nu se opreau.

El îi trase fustele în jos și se dădu la o parte de pe ea.

Kate nu se mișcă. Nu respiră în timp ce el stătea pe marginea patului și își freca fața cu o mână. Nu încercă să îl oprească atunci când părăsi camera, deși ar fi vrut. Nu mai fusese intimă cu un bărbat până atunci, dar atingerea lui Callum, sărutul său, vocea lui... totul la el o încingea. Fiecare nerv din trupul ei striga după el, dar îl lăsă să plece. Trebuia. Nu din cauza numelui său, ci din cauza numelui ei.

Nu ar considera-o niciodată altceva decât dușmanul său.

Nu era mânioasă că încercase să se culce cu ea. Dumnezeule, l-ar fi lăsat s-o facă dacă nu s-ar fi oprit. Nici nu îl putea învinovăți pentru mânia care îl luase de pe ea. Se întreba, trăgând pătura în jurul gâtului și ștergându-se la ochi, dacă el urma într-adevăr să o elibereze după ce avea să îi ucidă unchiul. Se gândi că, dacă ar arunca-o în temniță, ar fi un schimb bun. Nu ar mai atinge-o vreodată, de asta era sigură. Era mai bine astfel, își spuse în sinea ei, chiar dacă trupul ei îl dorea. Dar, la naiba, mărimea lui o înspăimântase. Cunoștea destule despre împerechere din creșterea vitelor cât să știe că, dacă nu s-ar fi oprit, a doua zi i-ar fi putut purta urmașul în pântece. Cum i-ar putea explica *asta* fratelui său?

Cu ochii în tavan, încercă să își amintească viața ei înainte ca Diavolul MacGregor să dea buzna în ea și să schimbe totul. Fusese fericită pe câmpurile ei, îngrijindu-și oile, ascultând poveștile fratelui ei despre bărbați curajoși și nobili? Da, fusese. Pentru că fusese nepăsătoare față de nevoia arzătoare, dureroasă de a fi sărutată de un astfel de bărbat. Își imagină tortura de a trăi cu Callum în viitor, de a-i vedea chipul în fiecare zi și de a ști că ea nu ar fi niciodată ceva mai mult decât un pion al răzbunării. Ar fi dureros, într-adevăr, dar era dornică să experimenteze. Cel puțin, nu ar fi legată de un perete până când ar deveni atât de insuportabil, încât alegerea mai bună ar fi să-și mutileze propriile mâini.

Dumnezeule, ce știa ea despre amărăciune, despre mânie? Nimic! Se smiorcăi și își șterse nasul, lipindu-și umerii de salteaua moale de sub ea. Bărbații minunați din viața ei o învățaseră cum să lupte. Acum, nu era timpul să se predea. Trebuia să-și înfrângă atracția față de Callum MacGregor. Dar, oricât o disprețuia, nu avea să îl urască din nou. Și urma să îl oprească din a o urî la rândul lui, chiar dacă asta avea să o coste viața.

Capitolul 16

În dimineața următoare, când Kate se trezi, era tot singură în cameră. Pulsul ei se iuți când se ridică în pat și se uită la locul gol de lângă vatră. Callum nu se întorsese. Oare plecase? Ar fi lăsat-o singură aici? Oare îi luase pe Graham și pe ceilalți și plecase spre domeniul său fără ea? Privi în jur, în camera mică, în timp ce inima îi bătea nebunește în piept. Știa că el nu voia compania ei, dar oare ar abandona-o aici, în acest... acest... bordel? Dădu pătura la o parte și sări din pat. Simți înțepături reci în picioare când alergă pe podea și deschise obloanele ferestrei.

Lumina îi străluci în ochi și se revărsă peste față și păr. Auzi strigătele bărbaților imediat dedesubt și se aplecă peste fereastra mică pentru a vedea mai bine. Când îi văzu pe Callum și pe oamenii săi, fu cuprinsă de ușurare. Brodie și Angus împachetau hrană în desagile de piele legate de șei, iar Jamie supraveghea un petic de ciulini mov din apropiere.

Nu putea să nu îl admire pe Callum în timp ce se apleca să încalece. La naiba, cu cât se uita mai mult la el, cu atât i se părea mai chipeș. La ceafă avea prinse două șuvițe din părul său negru, iar restul îi cădea peste tartan. Era un războinic tumultuos, rebel, decise ea privindu-l, și deși ea era obiectul disprețului lui, nu putea să nu admire hotărârea lui de a-și duce mai departe numele.

În mod sigur, până și Robert ar vedea onoarea din lupta lui. Când el se întoarse și o văzu la fereastră, ea îi făcu semn cu mâna.

– Aveai de gând să dormi toată ziua? strigă spre ea cu o încruntare feroce, cu care Kate se obișnuise deja.

Decise să ignore ce se întâmplase între ei în seara anterioară. El nu o posedase, deci nu se întâmplase nimic rău. Era mai bine dacă nu se mai gândeau la asta.

Dispăru de la fereastră, fără să scoată un cuvânt, își trecu degetele prin păr, pieptănându-l, și își luă șalul de unde atârna peste

un scaun. La câteva secunde după ce se uitase pe fereastră, țâșni în jos pe scări și afară pe ușă.

– Bună dimineața, salută ea, făcând ușor semn cu capul spre Callum când ajunse la el și apoi roșind.

Cam atât cu a da uitării ultima lor întâlnire.

O adiere îi suflă o șuviță neagră peste față. Șuvița îi trecu peste obrazul neras, dar el nu făcu nimic să o dea la o parte, ceea ce nu o făcu pe Kate decât să își dorească să o îndepărteze ea. El se uită la ea pentru o clipă, suficient de mult cât să o topească pe dinăuntru. Poseda încrederea de a cuceri, puterea îmbătătoare de a o seduce complet și forța de a rezista să le facă pe ambele.

– Am cumpărat un cal pentru tine. Poți călări? întrebă el.

– Da. Zâmbetul lui Kate se adânci, deja sedusă de farmecul lui aspru și de suplețea plină a buzelor sale. Dar, îți spun, n-o să pot dormi deloc.

Îl privi iute cu ochii săi negri și se întoarse cu spatele înainte să poată răspunde, ceea ce ar fi fost nimic mai mult decât un mormăit, judecând după expresia de pe chipul lui.

Callum stătu lângă calul său și îi urmări legănatul ușor al șoldurilor când se îndreptă spre Jamie și noul ei cal. Peste o clipă, înjură încet și veni după ea.

– Este deja înșeuat, spuse el, venind din spatele ei. M-am ocupat de asta în timp ce dormeai.

– A, mulțumirile mele.

Kate se întoarse și îi oferi încă un zâmbet tandru. Este un cal frumos. Ridică mâinile spre mânerul de șa pentru a încăleca, dar simți cum mâini puternice o apucă de talie și o ridică. Inima îi tresăltă la blândețea atingerii lui.

Odată urcată în șa, se uită spre chipul lui. Ceva se schimbase în expresia lui. Se uita la ea cu o asemenea dorință pură, încât Kate își mușcă buza de aproape îi dădu sângele. Trecură secunde bune, dar el nu se întoarse de la ea. Ochii lui revelau gânduri pe care voia să le rostească, feluri în care dorea să o atingă, nu cu cruzime, ci cu o doză de curiozitate, cu tandrețe. Oare ea s-ar fi putut înșela cu privire la motivul pentru care el se oprise cu o seară în urmă?

– Seara trecută a fost... Scrâșni din dinți și începu iar: Nu gândeam limpede.

Kate clipi, apoi își forță zâmbetul să îi rămână pe buze.

– Desigur, nici eu.

Și apoi, la fel de brusc precum apăruseră emoțiile lui pe chip, dispărură din nou, iar el se îndepărtă de ea călare.

Lângă ei, Jamie privea cu uimire, apoi pe chipul lui se așternu un zâmbet știutor.

Graham ieși în cele din urmă alene din han câteva momente mai târziu, cu o femeie atârnată de braț.

Își luă adio și i se alătură lui Callum, ignorând privirea letală pe care i-o aruncă prietenul său pentru că întârziase.

Trupa călători restul zilei cu cântece vesele care răsunau de-a lungul văilor și al lacurilor. Bărbații erau într-o dispoziție plăcută pe drumul înapoi spre iubita lor casă, iar Kate nu putea să nu se bucure de veselia lor. Ținutul deveni din ce în ce mai frumos. În aer se simțea mirosul de ierburi și semințe de in. Dar priveliștea care îi capta atenția lui Kate era cea a salvatorului ei, spatele lui lat aflat cu câțiva metri în fața ei. Părea că, după fiecare a cincea răsuflare, Callum se întorcea să se uite la ea, ca pentru a se asigura că încă mergea călare cu banda lui. Se gândea să călărească alături de el pentru a-l scuti de acea grijă, dar decise că îi plăcea faptul că el se îngrijora că ea s-ar putea depărta.

Graham merse alături de calul lui Kate și îi explică acesteia cum unii membri ai clanului MacGregor ajunseseră să trăiască pe Insula Cețurilor.

– Am găsit o viață mai pașnică în Skye. Nici măcar Campbellii nu se deranjează să călătorească atât de departe ca să ne vâneze. După ce Callum a evadat din temnița bunicului tău, a fugit pe insulă și a fost primit bine de clanul MacLeod și chiar și de MacKinnon și MacDonald. Mulți dintre ei l-au ajutat să ridice Camlochlin. Când am auzit unde era, unii dintre noi ne-am părăsit casele și am venit să locuim cu el și să luptăm alături de el.

Kate își dădu la o parte o șuviță din ochi și își fixă privirea asupra spatelui lui Callum.

– Crezi că se va opri vreodată din ucis membri ai clanului Campbell?

– Deja a făcut-o, domniță. Când se întoarse spre el, înclină privirea spre ea și îi făcu semn cu ochiul. Este un început, nu-i așa?

În dimineața următoare călătoriră spre Glenelg, spre Skye, traversând strâmtoarea cu barca.

Căpitanul, Seamus MacRae, era un bărbat suplu, de înălțime medie și cu păr la fel de negru și de lung ca al lui Kate, al lui fiind însă legat la ceafă. Râsul lui era iute și robust. Desigur, acest lucru putea fi pus pe seama celor trei înghițituri de whisky pe care le consumase la începutul călătoriei lor.

– MacGregor, de data asta ți-ai adus soția cu tine? strigă căpitanul peste umăr spre locul unde stătea Callum, rezemat de bompres, schimbând o vorbă cu Graham. O să-ți ofere urmași frumoși. Ridică un picior pe o ladă și se sprijini pe genunchiul îndoit ca s-o studieze îndeaproape pe Kate. Da, frumoși, într-adevăr.

Ochii lui Kate țâșniră spre Callum când el se îndreptă de spate și începu să vină spre ei. Oh, cât își dorea ca ei să fi avut alte nume. O fierbințeală ușoară îi atinse obrajii la ideea de a fi căsătorită cu un bărbat atât de bun. Știu în acea clipă că, dacă el ar privi-o în ochi, ar vedea că inima îi bate mai iute.

Privirea ei captă fiecare detaliu splendid al lui, de la gambele prăfuite la lățimea umerilor. Nu un diavol, ci un bărbat în ale cărui brațe găsise căldură și protecție. Un bărbat ale cărui săruturi o făceau să uite cine era el, al cărui zâmbet era mai glorios decât al lui Lucifer și, de asemenea, mai rar.

– Nu este soția mea, MacRae, preciză Callum când ajunse la ei. Am luat-o din casa ei împotriva voinței sale și port dovada capturării ei pe coapsă. Trase marginea tartanului peste genunchi pentru a-și expune rana. Încuviință din cap când căpitanul deveni palid la față și o privi cu gura căscată. Este o vrăjitoare a iadului, și, dacă aș fi în locul tău – privirea lui se întunecă în semn de avertizare –, nu m-aș holba la ea cu atâta îndrăzneală.

– Fie precum zici. Seamus făcu un pas înapoi, încă incapabil să creadă că o biată fată rănise marea căpetenie MacGregor. Am niște funie în cabina mea, dacă ai nevoie.

– Da, îi spuse Kate răpitorului său, cu privirea aprinsă. I se păruse splendid? Ce netoată! Ai putea să te spânzuri cu ea!

Răspunsul ei mânios îi câștigă un zâmbet devastator din partea căpeteniei MacGregor.

– Oh, dar are coaie de mărimea Cuillinilor, zise amuzat Seamus MacRae și se întoarse cu spatele. Îți las ție fata, Diavole. Unii ar putea spune că o meriți.

Când rămaseră singuri, zâmbetul lui Callum se lărgi, făcând-o pe Kate să se încordeze și să strângă din dinți.

– Înveți bine, Kate.

– Ce învăț? Deși întrebarea ei fu scurtă, oftă trist imediat după ce o puse. Că fiecare moment pe care îl petreci cu această vrăjitoare drăcească este un sacrificiu pe care îl suferi pentru numele MacGregor? El deschise gura să vorbească, dar Kate îl întrerupse, ridicând palma. Că intenționezi să îți declari ura față de mine în fața întregii Scoții?

Se întoarse, lăsându-l pe Callum să se holbeze la chipul ei. Vântul îi sufla buclele negre peste față, determinându-l să ridice mâna spre obrazul ei. Când vârfurile degetelor sale îi atinseră carnea, aproape că fu doborât de nevoia de a o atinge mai mult.

– Kate. Ea înclină capul, atingând palma lui cu fața, și închise ochii. Nu există nici o parte din mine care te urăște. Zâmbetul lui o îmbătă când deschise iar ochii, dar privirea lui era sumbră. Dar viața ta depinde de a mă urî *pe mine*. El îi mângâie curba maxilarului cu dosul degetelor. Sau, cel puțin, de a-i convinge pe alții de asta.

Capitolul 17

– De unde știi că fata nu este o simpatizantă?

Robert Campbell încetă să mai umble neliniștit și își privi unchiul cum sare în picioare, se apleacă peste masă și îl prinde de gât pe bărbatul care vorbise.

– Nepoata mea nu este o simpatizantă, se răsti Duncan.

Bărbatul încuviință, apoi își masă gâtul când contele îi dădu drumul.

Robert continuă să umble neliniștit prin marea sală a lui Hugh Menzie. Își trecu degetele prin șuvițele de păr negru care îi cădeau peste frunte. Aruncă o privire frustrată spre unchiul său, care stătea la una dintre cele trei mese lungi de lemn. Nici Duncan, nici grupul vesel care împărțea berea cu el nu îi acordară atenție lui Robert. Trecuseră peste șapte nopți de când MacGregorii îi răpiseră sora, și nu erau mai aproape de a o găsi decât fuseseră în ziua în care fusese răpită. Adunaseră oameni din Breadalbane până în Rannoch. Aveau suficienți cât să-i înfrunte pe MacGregor și pe oamenii săi dacă l-ar prinde din urmă.

Robert îi aminti unchiului său că lordul criminal își trimisese aproape toți oamenii înapoi spre ținutul său. Acum, călătorea doar cu patru. Trebuia să îi prindă din urmă pe MacGregori înainte să se întoarcă în bârlogul Diavolului. Dar Hugh Menzie, căpetenia clanului Menzie, avea vești pentru contele de Argyll, și astfel Robert se trezi, în prezent, mormăind blasfemii menite doar pentru cea mai aprigă limbă. Nu-i păsa.

– Unchiule. Își înțepeni brațele pe lângă corp. Unchiule! strigă el cu mai multă putere când nimeni altcineva nu ridică privirea. Trebuie să insist să plecăm de aici imediat și să ne continuăm căutarea. Aproape că șovăi la scânteierea criminală din ochii unchiului său când Duncan îl privi în cele din urmă. Știm tot ce trebuie știut, continuă Robert, refuzând să fie mișcat. Deja se supusese o dată, când îl înfruntase prima oară pe Callum MacGregor, și asta l-ar putea

costa viața surorii sale. Diavolul a atacat și a ucis șapte membri din familia lordului Menzie acum câteva seri. Să ne grăbim câtă vreme urmele lui sunt încă proaspete.

– Băiatul are dreptate! aprobă un bărbat cu aspect dur și păr de culoarea cărbunelui.

Fu urmat de încă unul, care își trânti cana pe masă și se ridică.

– Să plecăm, deci!

Speranțele lui Robert de a o găsi pe Kate începură să scadă două zile mai târziu, când nu găsiră nici măcar o crenguță ruptă care să îi mențină pe calea cea bună. Cum dispăruseră MacGregorii fără urmă? Nici unul dintre bărbații care călătoreau cu el și cu unchiul său nu știa unde se afla sălașul Diavolului. Ar putea fi la mare depărtare, poate chiar peste dealul următor. Cercetând vârfurile stâncoase și colinele domoale din jurul său, Robert nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva erau urmăriți. Oare puteau el și mica sa armată de patruzeci de oameni să supraviețuiască unei ambuscade de cinci? Acei cinci nu uciseseră cincizeci dintre oamenii lui Duncan la Glen Orchy? Nimeni nu i-ar ajuta dacă ar fi atacați. Scoțienii pe care îi chestionaseră pe drum nu le spuseseră nimic. Chiar și cei pe care contele îi bătuse și îi amenințase cu spânzurătoarea pretinseseră că nu știau nimic despre Callum MacGregor. Dacă nu ar fi fost în joc viața surorii sale, Robert ar fi admirat o asemenea loialitate. Scoțienii nu păreau să se teamă de Diavol, ci de unchiul său. Și, din ce văzuse Robert până acum, aveau motive întemeiate pentru asta.

Când Graham Grant îi spusese prima oară despre încarcerarea căpeteniei MacGregor în temnița bunicului său, Robert refuzase să îl creadă. Nu îl cunoscuse prea bine pe Liam Campbell, pentru că tatăl lor rareori îi ducea la Inverary. Dar Robert era sigur că nici un om din neamul său nu putea fi atât de diabolic. Dar, după ce văzuse cum se purtase unchiul său când îi chestionase pe scoțieni, nu mai era atât de sigur. Da, Robert știa că Duncan Campbell era un războinic. Contele îi amintise de asta suficient de des pe când Robert era copil.

Nu era rușine să verse sânge pentru binele țării. Dar unde era onoarea în a tortura cetățenii unui ținut pentru că nu îi dăduseră răspunsurile dorite de el?

Odată ce Kate avea să se întoarcă la ei în siguranță, trebuia să se gândească serios dacă să rămână în slujba unchiului său. Pe cât de mult ura Robert să recunoască asta, era posibil să nu fi fost făcut pentru misiunea rece, dezonorantă a războiului. În mod sigur fusese înșelat suficient de către trădătorul de Grant. La naiba, de ce nu bănuise că ceva nu era în regulă cu Grant când îl informase că Diavolul îi capturase unchiul?

Ca oricare alt Campbell, Graham știuse multe despre bătălia lungă de secole cu clanul MacGregor.

Robert se întreba acum dacă inflexiunea subtilă de admirație din vocea lui Graham fusese cea care aproape că îl convinsese pe *el* să admire clanul proscris. Bărbatul care pretindea că era ruda lui nu negase că cel pe care scoțienii îl numeau „Stăpânul negurilor" masacrase garnizoana lui Liam Campbell. Dar pretindea că știa că lordul nu îi ucisese bunicul, deși Graham susținuse că ar fi avut acest drept. Lui Robert i se păruse ciudat la momentul respectiv să audă asemenea vorbe fără prejudecată de la un Campbell, dar Graham îl asigurase că neamurile sale Breadalbane nu nutreau același dispreț față de MacGregori. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Graham cum de știa că povestea despre temnița bunicului său era adevărată. În schimb, îi lăsase pe gardienii de la Kildun să nimerească direct în săbiile dușmanilor săi.

Robert simți o amorțeală rece pe șira spinării când își aminti ce se întâmplase mai departe. Fusese cruțat și dus în fața războinicului care condusese bătălia. Uimit și tulburat, se întorsese să vadă că omul care îi lega mâinile era Graham. Robert se luptase până când simțise vârful sabiei lui MacGregor la gât. Dar nu metalul cald și ud lipit de pielea lui fusese cel care îi oprise mișcările – și aproape și inima. Ci înverșunarea cu care MacGregor îl dorea mort. Se văzuse limpede în ochii lui, în rânjetul rece care îi curbase buzele.

„Spune-mi unde se ascunde Argyll înainte să îți tai capul!"

În spatele lui, Graham vorbise repede, atrăgând atenția căpeteniei înapoi la el. Vorbise prima oară în galeză, iar expresia lui MacGregor se întunecase; îl informase că Argyll plecase la Glen Orchy, la casa fratelui său mort.

Robert ar fi preferat să fie omorât pe dată, în loc să fie legat de poartă și lăsat viu pentru a contempla ce aveau să-i facă lui Kate odată ce o găseau.

Era vina lui. El o abandonase. Fusese prea dornic să devină un cavaler al ținutului.

Trebuia s-o găsească. Se ruga ca sora lui să fie încă în viață, în ciuda convingerii contrare a unchiului său. Kate trebuia să fie în viață, altfel nici onoarea, nici Dumnezeu nu aveau să îl împiedice să-l omoare pe Diavol.

Capitolul 18

Kate mergea călare lângă Callum în timp ce călătoreau prin Kylerhea, spre trecătoarea îngustă de la Bealach Udal. Asculta în timp ce Jamie, care era mai în față, arăta creasta sudică abruptă a Beinn na Caillich și ierburile sălbatice și narcisele galbene și portocalii care creșteau în jurul ei.

– Narcisele galbene sunt preferatele lui Maggie, o informase el, apoi o așteptase pe Kate să îi prindă din urmă.

– Am încercat să găsesc o floare la fel de rară ca ea, dar căutarea mea s-a dovedit a fi fără succes.

Inima lui Kate tresăltă la așa o galanterie dulce.

– Margaret MacGregor trebuie să fie o doamnă specială dacă reușește să invoce atâta tandrețe într-un bărbat, îi spuse ea, dorindu-și să știe cum să facă același lucru.

– O doamnă! pufni Brodie la dreapta ei. Dar Maggie este la fel de drăcușor precum al ei frate.

Expresia lui Jamie deveni imediat serioasă. Lovi calul cu putere și ajunse imediat în fața lui Brodie.

– E o jignire! E la fel de inocentă ca un miel!

Brodie se uită ușor în sus, apoi la Kate.

– Micul protector al drăcușorului. Unii cred că este cam simplă, după toți acei ani de durere, dar, îți spun eu, încalcă-i voia, și afli pe propria piele că are o limbă ascuțită ca sabia mea.

– Jos de pe cal! îl auzi Kate pe Jamie ordonând și apoi auzi râsul lui Brodie chiar când ea se întoarse după Callum, care trecu pe lângă ea.

Căpetenia urcase în galop până în vârful dealului și privea peisajul când Kate ajunse la el. Urcă încet, fermecată de imaginea perfectă a unui rege de pe vremuri călit în bătălie care se întoarce acasă, în regatul său.

– Sora ta are un apărător.

Callum zâmbi, amuzat de ideile ei fanteziste, și, hotărât să o scape de ele, se întoarse să privească peste umăr, spre Jamie, și zise:

– Este datoria lui să o păzească, nimic mai mult.

O, dar oare el era atât de concentrat asupra propriului țel, încât nu văzuse ceva atât de important precum faptul că unul dintre oamenii săi era îndrăgostit de sora lui? Sau poate nu mai recunoștea deloc dragostea?

– Unchiul meu știe unde este casa ta? întrebă ea când urcară spre următoarea trecătoare.

– Nu ne ascundem. Dacă Argyll vrea să mă găsească, o poate face destul de ușor.

– Și speri să o facă. Din cauza mea. Când el încuviință, ea oftă profund. Păcat! Ar fi plăcut aici fără el. Ea ridică dintr-o sprânceană spre el când o privi uimit. Ce?

– E ceva la tine care face ca lucrurile importante să pară... deloc importante.

– Te referi la numele noastre? Ea ridică degajat din umeri. Sunt doar la fel de importante pe cât le consideră alții. Refuz să irosesc vreo clipă fiindu-mi frică de consecințele asocierii cu tine. Vei afla că nu mă sperii ușor.

Lângă ea, Callum zâmbi, știind deja că vorbele ei erau adevărate.

– Tu ești un exemplu. Unchiul meu a încercat cu disperare să mă facă să mă tem de Diavolul MacGregor, dar abia dacă m-am gândit la tine.

– Nici un gând?

Îi aruncă un zâmbet fermecător, care îi stârni toate simțurile. Nimic din ce văzuse ea până atunci nu era pe măsura frumuseții lui.

– Rareori. Se strădui din răsputeri să își păstreze calmul și îi oferi un zâmbet care să-l egaleze pe al lui. Desigur, nu știam atunci că tu erai.

– Și acum, că mă cunoști, mă consideri demn de mai mult decât un gând trecător?

Ea roși, urându-se pentru asta.

– Recunosc, mă gândesc la tine din când în când.

Zâmbetul lui se preschimbă într-un surâs atât de intim și de șocant de senzual, încât ei i se uscă gura. Își umezi buzele ca să nu se lipească una de alta. Ochii lui urmăriră traseul limbii ei. Expresia lui se întunecă de dorință. Voia s-o sărute, iar ea voia ca el să facă asta. Dumnezeule, știa că s-ar duce de bunăvoie la el dacă i-ar cere

asta, cu riscul spânzurătorii! Voia să îi guste gura, răsuflarea. Voia să fie din nou în brațele lui, să îi simtă duritatea pe sâni, mâinile lui iscusite ținând-o, explorând-o, mângâind-o în timp ce i-ar spune...

– Sunt mulți oameni în Camlochlin? întrebă ea, alungând din minte prostească idee cum că el ar ține vreodată la ea.

– Sunt destui. O privi cum își ghidează calul în sus, pe altă pantă abruptă, asigurându-se că nu alunecă. Suntem mai mulți în Rannoch.

Dar Kate nu îl auzi. De sus, privirea ei cuprindea panorama răpitoare a unei lumi distanțate de restul. Lanțuri muntoase negre, cu vârfurile lor zimțate ascunse în ceața aurie, tăiau un orizont infinit, ca și când ar fi fost pictat acolo de un artist nebun hotărât să îi intimideze pe vizitatori. Ar fi putut să se uite la insula sacră unde era mormântul lui Arthur Pendragon, pentru că Skye părea etern, antic, neatins.

– Este raiul, spuse ea încet, nedorind să se miște din acel loc, visând să nu plece niciodată de acolo.

– Nu, dar nu voi fi niciodată mai aproape.

Kate se întoarse spre el, ridicând neliniștită dintr-o sprânceană.

– Nici măcar aici nu poți uita ce te bântuie?

El clătină din cap și merse mai departe.

– Aici îmi amintesc.

Restul zilei călătoriră în tăcere, cu excepția vocii aspre a lui Angus care umplea văile cu vechi balade scoțiene și a gemetelor intermitente ale lui Brodie.

Pe măsură ce traversară micul sat Torrin, lanțul de munți negri – sau Cuillins, cum îl numise Jamie – se tot apropia, o forță a naturii la fel de dură și de necruțătoare precum căpetenia războinică aflată în fruntea lor. Ocoliră lacul Slapin și urmară o cărare care îi duse direct la poalele muntelui.

Kate se îndoia că vreo priveliște ar putea fi mai frumoasă decât cea pe care o văzuse la Glen Arroch. Dar se înșela. Drumul pe care mergeau oferea vederii un lac scăldat de soare, ducând spre crestele aurii ale satului Elgol. Fiecare pas era mai periculos ca anteriorul, dar priveliștea merita fiecare curbă care-ți oprea inima în loc.

Mergând la mică distanță în urma lui Callum, ei mai cotiră o dată, iar Kate fu forțată să se oprească. Era sigură că ajunseseră la capătul lumii sau la începutul timpului, căci grandoarea brutală care

se desfășura în fața ei îi tăia răsuflarea. Întregul orizont era o capodoperă șlefuită de vârfuri montane zimțate, umbrite, și ceață albă, învolburată. Inima i se strângea văzând singurătatea intensă a unui peisaj atât de sălbatic. Cine ar putea supraviețui aici și cine ar putea supraviețui fără acest loc, odată ce îl văzuse?

Merseră mai departe, în timp ce sarea îi umplea nările și sunetul valurilor care se spărgeau dedesubt se auzea ca o muzică purtată de briza umedă. Acest ținut era la fel de agitat ca marea și la fel de periculos, cu vârfuri și cotloane pline de mușchi și pante alunecoase care promiteau o moarte sigură la o singură mișcare greșită.

În cele din urmă, stâncile se domoliră, iar trupa cobora pe o creastă ierboasă cu vedere la un refugiu izolat, găzduit sub pantele uriașe ale Sgurr Na Stri, și cu masivul stâncos Bla Bheinn la nord. Direct sub ei erau câmpii domoale pline cu lavandă bogată. Valea luminată era presărată de oi, și vitele pășteau printre colibe mici, cu acoperiș de stuf, presărate prin iarbă. La vest de câmpie, un lac întins împingea mici valuri spumoase pe o plajă cu pietriș unde se jucau mai mulți copii.

– Castelul Camlochlin. Callum veni aproape de ea călare și arătă în jos, spre vâlcea. Fortăreața trebuie să fi fost construită din aceeași piatră precum muntele din spatele ei, pentru că se contopea în peisaj atât de bine, încât ea se îndoia că ar fi observat-o dacă nu i-ar fi arătat-o Callum.

Kate tânjea să înainteze și să intre în acest ținut vast, aparte, pe care Callum îl considera căminul său. Bărbații nu înaintară, și, chiar când ea se pregătea să îi întrebe de ce nu se grăbeau spre casă, soarele își începu lenta coborâre. Raze de lumină aurii erau captate în ceața de deasupra munților. Cerul explodă în flăcări arămii și galbene, în timp ce peretele cortinei din fața ei deveni și mai întunecat, proiectând umbre peste ținut. Stropi aurii căzură peste lac, transformând valurile albe într-un ocru spumos.

– Vreau să merg acolo, spuse Kate oftând, apoi se întoarse spre Callum. Acum.

Callum îi susținu privirea și se minună de felul în care ea îi dobora scuturile.

Nu plănuise să aducă aici vreodată o femeie cu care să-și împartă viața. Nu avusese nici timpul, nici inima pentru asemenea chestiuni siropoase. Dar, dacă urma să ia în calcul să se gândească la o soție, ar trebui să fie o femeie care să iubească acest loc la fel de mult

ca el. O femeie care putea să vadă dincolo de vălul nesupunerii și să aprecieze frumusețea unui ținut care vorbea direct inimii. Și poate că ea ar putea chiar să vadă ceva bun în el, sub bestia care devenise.

Își reprimă dorințele neinvitate pe care Kate Campbell le stârnea în el, dar acestea reveniră în forță când ea îi zâmbi pieziș, apoi lovi calul și porni în galop.

Bărbații o urmară în jos, pe panta abruptă plină de iarbă-neagră, dar, înainte să slăbească frâiele, Callum privi spatele siluetei lui Kate care gonea spre casa lui de parcă ar fi fost a ei.

Cu o inimă ușoară cum nu o mai simțise de mulți ani, își privi castelul și dădu pinteni calului.

În câteva secunde, trecu furtunos pe lângă Kate și oamenii lui, care păreau să se fi oprit pentru a admira peisajul.

Sărbătoarea revenirii lor începu chiar înainte ca ei să ajungă la castel, când Angus scoase dopul unei noi sticle de băutură și, într-un gest de generozitate necaracteristic, o trecu pe la ceilalți.

După o înghițitură zdravănă din licoarea puternică, Kate se cutremură până la genunchi, apoi își ațintì privirea spre lordul de la Camlochlin. Acesta ajunsese chiar la marginea pășunii; își întoarse calul înapoi spre ceilalți, cu zâmbetul larg și frumos întipărit pe chip și părul lung lăsat pe umeri.

În viața lui Callum exista fericire – fix aici. Kate era recunoscătoare pentru asta. Voia să facă parte din ea. Da, Callum era fericit să se întoarcă acasă, dar bucuria din ochii lui Kate și tandrețea zâmbetului ei erau cele care îl entuziasmau.

Își trăia viața cu un singur scop: să răzbune ceea ce li se făcuse – lui, clanului său, surorii sale. Ura ceea ce devenise – până când se văzuse prin ochii lui Kate. Disprețuia amintirile care îl bântuiau, dar simplul fapt de a o privi îl făcea să uite. La început, se luptase cu efectul pe care ea îl avea asupra lui, pentru că era o Campbell. Apoi se luptase pentru că ea nu putea fi niciodată a lui – și să rămână în viață. La naiba, când o abandonase în acel pat la han, aproape că înnebunise. Dar acum erau departe de lume, departe de lege. Cumva, ea ajunsese să însemne pentru el mai mult decât răzbunare, mai mult decât o plăcere iute care să-i potolească dorința. Inima lui tânjea după eliberarea pe care i-o oferea ea. Trupul lui ardea să o țină în brațe. Privi peste umăr spre Camlochlin. Sanctuarul său. Dar din viața lui lipseau atât de multe. Nu știa cum să găsească ceea ce l-ar

face din nou întreg – sau măcar dacă ar fi posibil. Era un proscris, un criminal, un monstru. Dar Kate Campbell văzuse dincolo de astea.

Strânse frâiele.

Când ajunse la ea, se aplecă în față, în șa, își trecu brațul în jurul taliei ei și o trase în poala lui. Nu-i oferi nici o explicație, doar privi adânc în ochii ei întrebători. De-abia putea gândi. În schimb, îi mângâie conturul moale al obrazului, apoi își trecu mâna în spatele cefei ei și își lipi gura de a ei. Ea nu îi rezistă. El știa că ea nu avea să o facă. Buzele ei se despărțiră cu un oftat de dulce predare care îi făcu tot trupul să se încordeze și să se topească în același timp. Limba lui căuta adânc, intim în gura ei, gustând-o și lăsând-o să guste la rândul ei. Își afundă mâna în părul ei, îi dădu ușor capul pe spate și cu cealaltă o trase mai aproape. O sărută cu o rafinată minuțiozitate, devastându-i moliciunea până când ea se lăsă pe spate, abandonându-se în brațele lui.

Callum înălță capul și își trecu privirea peste chipul ei splendid, în timp ce ea sughiță și îi zâmbi. Și, deodată, el știu că nu doar inima ei era cea cu care ar fi trebuit să fie mai atent.

Capitolul 19

Callum nu își putu reține un zâmbet când intră în Camlochlin cu Kate la brațul său. Ar fi trebuit să fie mânios pe Angus pentru că îi dăduse din otrava lui Gillis, dar îi plăcea felul în care stătea lipită de el. Știa că se ținea atât de strâns de el ca să nu se împiedice, pentru că whisky-ul era, într-adevăr, tare. Dar poziția ei mai degrabă supusă avea să ajute în mod sigur și la alinarea parțială a tensiunii când el avea să le spună locuitorilor din Camlochlin cine era ea.

Privi în jur spre pajii și vasalii care se grăbeau să îi ajute pe oamenii lui să se dezarmeze. Deja se pregăteau băile pentru a spăla săptămâni întregi de praf și mizerie, și, undeva în apropiere, Callum îl auzi pe bucătar strigând să fie tăiate șase găini grase pentru sărbătorirea întoarcerii stăpânului. Soția lui Brodie, Netta, însărcinată, veni în grabă în jos pe scara lungă și aproape că sări în brațele soțului ei.

Graham fu copleșit de sărutări de la fetele gemene ale lui Rabbie, tăbăcarul, Glenna și Lizabeth.

Callum absorbi priveliștea și sunetele casei lui ca un om uscat de soare. Știa fața fiecărei persoane – bărbat, femeie și copil – care îl saluta. Mirosuri familiare de turbă afumată și ceară arsă îi gâdilau nările. Trase adânc aer în piept, lăsându-l să-i aline spiritul neliniștit. Da, raiul.

Privirea lui se opri la Kate. Pentru ea nu avea să fie raiul. Când rudele lui aveau să afle că era o Campbell și nimic mai mult decât o captivă pentru el, aveau să o trateze cu răutate. Unii poate chiar aveau să încerce să-i facă rău. Când se gândi la asta, inima îi fu cuprinsă de nevoia de a proteja și a adăposti ce îi aparținea. Dar mintea îi aminti că ea nu era a lui.

– Cine este fătuca, stăpâne? întrebă cineva, ca și când ar fi vrut să scoată la iveală adevărul.

„Cel mai bine ar fi să terminăm odată cu asta", se gândi Callum, trăgând-o involuntar pe Kate mai aproape.

– Aceasta este Katherine Campbell, strigă el, astfel încât să-l poată auzi cu toții.

Oamenii se opriră din ce făceau și se adunară în jurul lui, unii deja șoptind ofense la adresa numelui ei. Expresia lui Callum deveni mai dură.

– Nu i se va provoca nici un rău aici, s-a înțeles?

Mormăielile încetară rapid, dar erau multe întrebări. Callum simți cum Kate se lipește de brațul lui și se întrebă dacă era măcar conștientă de toate chipurile care se uitau la ea.

– Ai luat-o din casa ei, stăpâne?

– Ce plănuiești să faci cu ea?

La naiba, ea nu era complet indiferentă față de ce se spunea, își dădu seama Callum când ea săltă capul de pe brațul lui.

– Arată cam nătângă. E neghioabă?

– Nu. Callum răspunse succint, în timp ce își trecu precaut mâna peste gura lui Kate. Simțise cum i se încordaseră ușor umerii și știa că intenționa să arate clanului său ce drăcușor neînfricat era. Nici un MacGregor nu accepta să fie insultat – și mai ales nu de către un Campbell. E beată.

Brusc, el își smuci mâna și o scutură de parcă fusese ars.

– Doamne, aproape că mi-ai smuls degetul! strigă la ea.

– L-a mușcat! țipă cineva.

Vreo doisprezece bărbați făcură un pas înainte, gata să-și protejeze stăpânul. Restul rămaseră pe loc, cu gura căscată.

– Stați pe loc, îi avertiză Brodie, pășind în fața oamenilor înainte să ajungă la Kate. Nu este prima oară când l-a rănit și pariez că nici ultima.

– Da. Kate își îndreptă privirea sticloasă spre Callum. Și, dacă îmi mai pune botniță – se opri să ridice degetele la buze și să râgâie –, o să fac mai mult decât să-l muște.

– E o târfă focoasă, strigă un bărbat din mulțime.

– Vei lua o Campbell, stăpâne?

– Nu, nu voi face asta, strigă Callum peste vuietul brusc de voci nemulțumite.

– Sigur că nu va face asta, răspunse Kate. Deja sunt promisă unui bărbat adorabil.

Îi aruncă lui Callum un zâmbet neobrăzat când acesta se încruntă spre ea.

– Un bărbat *adorabil*?

Până și Angus trebui să conteste asta.

– Este englez, sublinie Callum.

– Îl iubesc!

Callum nu zâmbi în fața clanului său, dar ochii lui se încălziră la anunțul lui Kate.

– Bun, atunci, vei fi încântată când fratele tău i te va înapoia. Nu îi dădu ocazia să răspundă, dar strigă spre una din fetele de la brațul lui Graham. Glenna, du-o într-o cameră!

Privi cum Kate pleacă ezitant, întorcându-se să-l privească încă o dată peste umăr. La naiba, era furioasă.

Callum zâmbi.

Brodie chicoti, iar Angus își făcu loc prin mulțimea care se dispersa și se îndreptă spre cămară.

Callum privi în jur prin sală, iar oamenii se întoarseră la treburile lor. Nu o văzuse printre cei prezenți, și se întoarse spre uși ca să verifice în hambar.

– Frate?

Îi auzi vocea, subțire și moale, în spatele lui, iar inima lui bătu mai încet când se întoarse.

Margaret MacGregor avea o siluetă mică, aproape fragilă, în comparație cu constituția fratelui ei. Avea spatele ușor cocoșat. Părul ei scurt, negru ca smoala, era orientat în toate direcțiile și plin de paie.

– Salutări, fată frumoasă. Callum făcu o ușoară plecăciune spre sora lui. Un moment mai târziu, când se îndreptă de spate, ochii lui poposiră pe creștetul ei. Văd că iar ai stat în hambar.

Ea nu îi întoarse zâmbetul, dar Callum știu că era fericită să îl vadă după lacrimile care îi străluceau pe vârfurile genelor ei lungi și negre.

– L-ai găsit?

– Nu, îi spuse Callum, știind la cine se referea. A fugit.

Ea încuviință și își scărpină nasul mic și murdar.

– De ce ai adus-o aici?

– Este nepoata lui.

Sora lui privi spre scări, analizându-i cuvintele. După o clipă, reveni cu ochii ei enormi și albaștri spre el, înțelegându-i motivul.

– Ca să vină el la tine.

Callum încuviință și privi în altă parte. Pentru că ea vedea cine era el. Văzuse ce se alesese de el când își dăduse sufletul pentru a o scoate din iad. Ea ura gândul ca el să ucidă pe cineva, chiar și un Campbell.

– Se va termina cu el, Maggie.

Ea îi duse o mână mică spre fața lui și pe cealaltă spre lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

– Nu, se va termina cu tine, spuse ea, ștergându-și fața.

Callum îi luă mâna și i-o sărută. Nu se deranjă să îi spună că la asta se referise. După ce Argyll avea să fie mort, nu intenționa să continue războiul cu clanul Campbell. Avea să îi explice totul mai târziu.

– Jamie a cules iar flori pentru tine, spuse el, dorind să îmbunătățească reîntâlnirea lor. O luă de braț și o conduse spre sala principală. Ultima oară când l-am văzut, se îndrepta spre camerele tale cu un braț de narcise galbene. Sunt preferatele tale, nu-i așa? o tachină el și fu recompensat cu o încruntătură la fel de întunecată ca a lui.

– Callum, știi că nu sunt. De ce nu i-ai spus că preferatele mele sunt orhideele?

– Orhideele nu cresc în nord.

– De aceea îmi plac cel mai mult. Sunt delicate.

– Ca tine, spuse Callum, zâmbindu-i.

Margaret își țuguie buzele, arătând mai mult ca o maimuțică, așa cum o descria mama ei.

– Ce floare ai culege pentru Katherine Campbell?

Callum pufni.

– N-aș culege nici o floare.

– Ai lăsat-o să te muște. Maggie ridică privirea spre el, apoi îl întrerupse când deschise gura să vorbească. O placi. Ce floare ai culege pentru ea?

– Lalele, mormăi el, ignorându-i zâmbetul știutor. Hai să mergem să mâncăm ceva!

Ea clătină din cap.

– Nu mi-e foame. Mergi tu, frate, și apoi te rog spune-i o vorbă sau două bucătarului despre ținutul rațelor departe de bucatele pentru cină.

– Deja a fost de acord să țină oile departe, îi aminti Callum.

– Știu, dar o supără pe Matilda.

Ea zâmbi când, în cele din urmă, el fu de acord să discute cu bucătarul.

Capitolul 20

Kate stătea pe marginea patului și privea în tăcere în timp ce Glenna se agita prin cameră, umflând pernele și deschizând obloanele pentru a aerisi camera. Era destul de inconfortabil că femeia scoțiană nu îi adresă nici un cuvânt în tot acest timp. Dar, și mai rău, de fiecare dată când Glenna o privea, ochii ei se umpleau de mânie.

Kate știa de ce. Era un oaspete la fel de nedorit la Camlochlin precum erau englezii în Scoția. La naiba, se săturase ca oamenii să o dispreţuiască din cauza numelui său.

Începea să îi pulseze capul. Oare nu jurase să nu mai bea vreodată din whisky-ul lui Angus? Oh, nu era bună la respectat promisiuni. Dar Callum sigur era. Din păcate, efectul licorii lui Angus dispăruse suficient cât să își amintească răspunsul încrezut al lui Callum când ea spusese că îl iubea pe Lord Cum-naiba-l-o-chema. Își aminti și felul în care Callum o sărutase înainte să intre în castel. Își atinse buzele cu degetele. Fusese chiar mai bine decât înainte, dacă acest lucru era posibil. Gura lui o mângâiase pe a ei, privirea lui fiind atât de blândă și de grăitoare.

Aproape ca și când el... „Of, oprește-te, Kate! Erai beată, prostănaco!"

Lovi cu palma în saltea, și Glenna ridică privirea în timp ce umplea un vas cu apă proaspătă și se încrunta la ea. Kate oferi un zâmbet plin de căință.

– Mă gândeam la ceva. Nu am vrut să te sperii.

– Nu mă tem de nici un Campbell, se răsti Glenna.

– Sigur că nu. Nu asta am... Kate clătină din capul care îi zvâcnea. Nu se mai certase cu o femeie până acum și nu îi plăcea gândul de a avea ochii scoși din orbite cu unghiile. Îți place de Graham, spuse ea în schimb, sperând s-o atragă pe tânără spre o conversație mai plăcută, de vreme ce, în sfârșit, vorbea. Este destul de chipeș și...

Glenna lăsă vasul pe podea. De fapt, îl azvârli, cu o mișcare viguroasă.

– Ține-ți mâinile departe de el. Nu ar atinge niciodată pe cineva ca tine.

Kate rămase cu gura căscată, dar, înainte să poată formula un răspuns, altcineva vorbi în spatele ei:

– Glenna, du-te și adu niște cârpe ca să cureți unde ai murdărit. Graham e deja ocupat cu Lizbeth, deci nu este nevoie să te grăbești.

Kate se întoarse spre vocea dulce, iar Glenna ieși iute din cameră. Ceea ce văzu aproape că o făcu pe Kate să tresară.

– Crede că Graham este îndrăgostit de ea. Femeia cocoșată din pragul ușii se întoarse s-o privească pe Glenna plecând. Ea oftă și clătină din cap cu milă. Și se mai spune că eu sunt proasta.

Kate încă își revenea din șocul inițial când femeia – sau era oare un copil, căci era în mod sigur suficient de mică încât să fie unul? – se întoarse spre ea. În orice caz, era surprinzător de frumoasă. Kate nu era sigură dacă din cauza urmelor de murdărie care îi acopereau porțiuni ale feței sale rotunde ochii îi păreau că strălucesc asemenea gheții sau erau atât de uluitori datorită mărimii lor.

– Eu sunt Margaret. Dar prefer să mi se spună Maggie. Deja știu cine ești.

Lui Kate i se strânse stomacul de amărăciune și apoi de rușine. Pe mila Domnului, era sora lui Callum. Părul ei era o claie de șuvițe negre, iar spinarea ei – strâmbă și îndoită ca a unei femei bătrâne. Oare bunicul ei era responsabil pentru asta? Kate de-abia putea să-și rețină dezgustul din inimă să nu se reverse. Din păcate, Maggie observă.

Acei ochi strălucitori o priveau atent pe Kate, iar apoi, cu o încruntare la fel de feroce ca a fratelui său, Maggie se întoarse să plece.

– Fratele meu te așteaptă în sala principală după ce te împrospătezi.

Uluită și întristată de aspectul lui Margaret și părându-i rău că biata fată îi interpretase prost expresia, Kate se ridică iute și porni în urma lui Maggie.

– Te rog, așteaptă!

Maggie nu încetini, ci merse mai departe pe hol și intră în altă cameră. Kate o urmă, oprindu-se brusc la ușă.

Camera era mare! Era un pat de lemn lângă peretele sudic, suficient de mare pentru trei oameni, dar, după cum arăta, nu dormea

nimeni în el. Narcise, proaspete și trecute, erau pe fiecare masă, în fiecare nișă de fereastră. Pereții erau pictați cu vițe bogate, verzi, și în colț era un mic cort făcut din piele uscată, bețe lungi și funie groasă.

Maggie dădu la o parte ușa cortului și dispăru înăuntru.

Pentru o clipă, Kate nu știu ce să facă. Încăperea, cortul, aspectul lui Maggie... totul o copleșea. Dar trebuia să își ceară scuze pentru că îi rănise sentimentele lui Maggie. Se duse la cort și îngenunche lângă el.

– Te rog, ieși, spuse ea cu blândețe. Nu am vrut să te insult.

– Callum te așteaptă în sala mare. Acum, pleacă!

Kate își frânse mâinile, încercând să găsească o cale de a o face să iasă ca să poată vorbi cu ea.

– Eu... simt de parcă te cunosc deja. Se apropie mai mult. Jamie mi-a povestit multe despre tine.

Chipul lui Maggie apăru la intrare, speriind-o puțin pe Kate.

– Ce ți-a spus?

– Că îți plac narcisele galbene.

Maggie își dădu ochii peste cap.

– Maică Precistă, nu îmi plac. Îmi plac orhideele. Ieși din cort și se așeză cu fața spre Kate. I-am spus că îmi plac narcisele pentru că mereu culege atât de multe pentru mine.

Lui Kate îi veni să zâmbească, dar mai întâi trebuia să își ceară scuze.

– Am avut o călătorie lungă până aici. Nu am vrut să te tratez cu răutate.

Maggie o studie o clipă, apoi ajunse la o concluzie care îi înmuie trăsăturile lăsând loc unui zâmbet. Ridică degetele ca să șteargă o urmă de murdărie de pe sprânceana lui Kate în timp ce propriul său chip era plin de ele.

– Nu ai fost rănită, nu? Callum nu ar permite niciodată să fii rănită.

– Nu am fost rănită, o asigură Kate. Nu se putea abține să nu se gândească la anii pe care îi petrecuse Maggie într-o temniță și la ce i se întâmplase acolo. Totuși, în mod uimitor, în ochii lui Maggie erau o tandrețe și o inocență care lipseau din ochii lui Callum. Ai spus că știi cine sunt. Atunci, știi că sunt o Campbell? adăugă Kate ezitând. Când Maggie încuviință, Kate continuă: Și nu mă urăști?

Maggie o bătu pe obraz, apoi se ridică.

– Fratele meu are destulă ură în el pentru amândoi. Vrei să vii cu mine în hambar?

Schimbarea de subiect fu atât de abruptă, încât Kate nu răspunse imediat. Apoi întrebă uimită:

– În hambar?

– Da, este un loc tare plăcut.

Kate zâmbi și se ridică, acceptând mâna întinsă a lui Maggie.

Deși avea trupul frânt, Maggie MacGregor nu avea probleme să alerge pe scări, încă ținând-o pe Kate de mână, desigur. Aroma delicioasă de mâncare ce se simțea în aer făcu stomacul lui Kate să chiorăie. Brusc, o cuprinse panica în clipa când își dădu seama că Maggie o conducea spre sala principală. La naiba, probabil că acolo aveau să fie Callum și tot clanul său, iar ea nici măcar nu se spălase pe față. Nu conta că o văzuseră cu toții în urmă cu mai puțin de o oră. În mod sigur, se așteptau să își spele mizeria de pe trup după ce călătorise atâta vreme. Oh, probabil arăta ca o muiere din sat! Își trecu mâna liberă prin păr și trase de o parte din câlți, dar degeaba. Era un dezastru. Își dădu seama și că, pentru prima oară în viața ei, era preocupată de aspectul său. Ideea o încânta și o deranja în același timp. Era minunat să vrea să arate plăcut și chiar grozav să aibă pe cineva pentru care să arate plăcut.

Din păcate, bărbatul pe care voia să-l încânte nici măcar nu o plăcea. Dar în mod sigur nu o sărutase ca un bărbat care o disprețuia... decât dacă era mult prea fericit că ajunsese acasă.

Acasă la el. Dumnezeule, ce ar crede unchiul ei dacă ar ști că ea se afla în castelul MacGregor? Privi în jur, la tapiseriile bogate care ofereau căldură castelului. Coridoarele lungi erau iluminate de strălucirea ușoară a torțelor aprinse. Mobila era simplă, dar incredibil de masivă. Exact ce ar alege un bărbat de dimensiunile lui Callum, deși biata Maggie mai că dispăru când se așeză pe unul dintre scaunele din nuc sculptat împrăștiate pe holuri.

Cele două femei trecură apoi de un colț care dădea spre o sală infinit de lungă, cu un tavan boltit aflat mai sus cu două etaje. Chipul lui Kate păli când văzu zeci de femei, toate cu păr curat, pieptănat și rochii fără cute, așezate la masa lungă de lemn, alături de oamenii lui Callum. Nici lumina din vatra centrală nu o ajuta. Fiecare privire părea să se țintească asupra ei, în vreme ce era trasă în mod curios de mână de o femeie mică și cocoșată. Preocupată de sine, Kate își trecu mâna peste rochie ca s-o netezească și apoi se întrebă dacă

ar arăta și mai ridicol dacă s-ar elibera din strânsoarea surprinzător de puternică a lui Maggie și ar alerga spre uși.

Zări obiectul atenției ei și uită de orice altceva. Callum MacGregor era cu un cap mai înalt decât ceilalți bărbați, cu excepția lui Angus. Părul lui lung și negru era atent pieptănat și îi atârna liber peste umeri, iar barba nerasă dispăruse acum de pe trăsăturile sale cizelate. Purta o tunică albă, largă, descheiată la gât și plisată la talie, sub tartan. Stătea cu Graham și cu o femeie cu un piept generos și ochi verzi, arzători.

Kate o strânse de mână pe Maggie, nedorind să meargă mai departe.

Când el ridică privirea de la zâmbetul strengar al femeii blonde, Kate știu că era prea târziu să fugă, deși nu mai era sigură că voia asta. Callum păru încântat să o vadă. Altfel spus, nu se încruntă. Ochii lui o cuprinseră, privirea lui fiind ca o mângâiere tandră. Dar Maggie păși în fața ei, iar Kate se întreba dacă se uita la ea sau la sora lui.

– Salutări, Callum!

Callum ridică pocalul și îl goli dintr-o înghițitură, apoi îi întoarse salutul surorii sale.

– Ai scos-o pe Kate din camera ei înainte să se poată îmbăia?

Zâmbetul lui Kate dispăru. Dacă Maggie nu ar fi ținut-o atât de strâns de mână, ar fi fugit pe hol și departe de Camlochlin.

– Nu trebuie să se îmbăieze, pufni sora lui. Are nevoie de prietene, așa că le-o voi prezenta Matildei și celorlalți.

Callum privi peste ea, spre Kate.

– Poate Kate ar vrea să mănânce ceva întâi.

Kate oscila între a zâmbi ca o nătângă vrăjită spre ochii lui frumoși și a-i da cu un fund de lemn în cap pentru că nici nu îi păsa dacă era îndrăgostită sau nu de un englez.

– Mai târziu. Maggie o trase de mână, îndepărtând-o de Callum. Sunt sigură că nu va vrea să mănânce cina pregătită după ce îi va cunoaște pe Henry și pe ceilalți.

Kate simți ochii lui Callum asupra ei, dar nu se întoarse când ieșiră printr-o ușă mică din capătul celălalt al sălii. Intrară în bucătărie, iar Maggie îi aruncă bucătarului corpolent, cu fața grăsună, o privire la fel de amenințătoare ca a fratelui ei în dispoziția lui cea mai mânioasă. Kate luă un măr de pe bufet chiar înainte să fie trasă spre altă ușă. Rată privirea disprețuitoare a lui Keddy, bucătarul.

Kate simți o briză rece și sărată prin păr când ieșiră. Dar, în afara vuietului distant al valurilor albe care se spărgeau de țărm, singurul sunet din această liniște completă, înconjurată de ceață, era respirația lui Kate.

– Este frumos aici, spuse ea, privind spre crepusculul minunat din jur. Dar ar trebui să ne întoarcem înăuntru. Este prea greu de văzut.

Maggie o trase de mână.

– Urmează-mă!

După câțiva pași, Maggie deschise altă ușă, chiar lângă peretele estic al castelului. Lemnul scârțâi, uzat în balamale. Kate o urmă înăuntru, în ceea ce presupuse că era hambarul, dacă sunetele scoase de diverse animale de fermă ofereau vreun indiciu. În cele din urmă, Maggie îi dădu drumul la mână și întinse mâna după o lampă micuță ce atârna de o bârnă de lemn. Aprinse lumânarea care se afla înăuntru, iar Kate exclamă ușor de uimire. Era un hambar, dar unul cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Pe podea era fân proaspăt, și de cârligele de pe pereți atârnau plase cu ovăz și nuci. Nu existau cuști pentru animale. În schimb, cutreierau liber, mâncând mămăliga și feliile de mere împrăștiate pe podea. Aici nu erau multe animale. O rață era fie foarte bucuroasă să le vadă pe cele două femei, fie destul de supărată, pentru că veni spre ele legănat, măcănind suficient de tare încât să scoale morții. Rața fu repede urmată de un porc, care grohăi la fel de zgomotos. Un cal bătrân mușca dintr-un măr în colț, devenind și el atent când intrară Maggie și Kate. O mâță cu cenușiu și alb sări de pe rafturi și o sperie pe Kate.

– Bertrid, aceasta este Kate, prietena mea, o informă Maggie pe mâța ce torcea și apoi se așeză pe podea. Ei bine? Ridică privirea spre Kate. Nu vrei să răspunzi la salut?

– Salutări și ție, Bertrid, răspunse Kate politicos, simțindu-se stânjenită.

Simți cum ceva o trage de fustă.

– Vino aici jos! Este mai puțin amenințător pentru ele. Încă nu te cunosc, Kate.

Kate mușcă din măr și privi în jur spre funiile de porumb care decorau hambarul de la o bârnă la alta.

Atârnate de porumb erau șiruri de afine, soc și diverse nuci. În lemn erau sculptate animale și în aer se simțea miros de narcise uscate. Era încântător.

– Tu ai făcut toate astea?

– Jamie a făcut asta pentru mine. Acum, așază-te!

Kate ascultă și așteptă următoarea prezentare.

– Acesta este Henry. Maggie deveni castelana perfectă când îl prezentă pe porcul grohăitor noii sale prietene. Îi place să fie scărpinat pe după urechi. Și aceasta este Matilda. Măcăne mult, și, deși jur că vorbește mai tare decât Angus, știu că așa își declară ea iubirea. Acesta este Ahern. A fost cel mai bun cal de război al lui Callum. I-a aparținut cândva contelui de Argyll, dar Callum l-a luat când am plecat. Ahern este foarte curajos, dar acum e bătrân.

Porcul Henry se cuibărise în poala lui Kate ca un cățeluș foarte iubit, și, spre mirarea ei, Kate simți cum e cuprinsă de o senzație de calm, fie ca urmare a glasului blând al lui Maggie, fie datorită respirației lente, ritmice a lui Henry. Îi plăcea aici și era bucuroasă să se afle departe de toți acei ochi din sala mare.

Ușa de la hambar fu deschisă, iar Matilda își întinse aripile și măcăni de câteva ori când vântul suflă paiele pe podea, formând cercuri în jurul micului grup.

– Suntem bine, Jamie, strigă Maggie fără să se întoarcă. Apoi se uită la Kate cu coada ochiului și îi explică pe un ton jos: fratele meu îl trimite mereu să mă supravegheze, de parcă aș fi un copil neajutorat.

Kate urma să se întoarcă și să îl salute, când, în spatele ei, auzi vocea groasă, catifelată, a lui Callum.

– Fratele tău vrea doar să se asigure că ești bine. Ar trebui să-l biciuim pentru asta?

Avea un ton vesel și, când ajunse la ele, își îndoi picioarele lungi și se așeză în fân lângă Kate.

– Oh, ai fost biciuit în trecut și nu a ajutat la nimic, răspunse aspru sora sa.

Kate o privi uimită. Cum puteau să glumească despre așa ceva, când Callum purta acele cicatrici oribile pe tot spatele? Simți cum o privește și se întoarse să afle dacă avea dreptate. Ochii lui străluceau în lumină ca niște tăciuni. Când vorbi, cadența aspră a vocii sale o făcu pe Kate să simtă fiori pe șira spinării.

– Cum ți se par prietenii surorii mele?

– Cred că cel mai mult îmi place Henry, zise Kate și coborî privirea spre porcul care dormea în poala ei.

– Atunci, nu ai cunoscut-o încă pe Sarah? întrebă el, ridicându-se iar.

Traversă hambarul și se aplecă în umbre. Când apăru din nou la lumină, purta în brațe un miel.

Kate îl privi fără rețineri. Adora cum mergea mândru, dar nu arogant, cu grația unui rege și cu forța tăcută a unui conducător. El se lăsă pe vine în fața lui Maggie și îi dădu mielul, apoi se așeză iar lângă Kate.

– Ce pui frumos! zise Kate și își trecu degetele pe sub botul lânos al lui Sarah. Ce ochi căprui mari are!

Maggie părea să se topească, strângând mielul la piept. Închise ochii și acoperi capul lui Sarah de sărutări. Sarah trebuie să stea aici acum, pentru că a fost călcată în picioare de celelalte oi, îi spuse Maggie, fără să înceteze cu sărutările. Keddy voia s-o facă tocană.

Kate rămase cu gura căscată.

– Da, aprobă Maggie. Dar l-am mușcat și l-am întrebat dacă i-a plăcut.

Kate își mușcă limba să-și rețină un chicot și fu recunoscătoare pentru lumina slabă. Era sigură că Maggie vorbea foarte serios și nu voia s-o insulte râzând.

– Nu voi mânca niciodată nici măcar o bucățică de carne, declară iubitoare sora lui Callum.

Callum mormăi ceva, dar sora lui nu păru să observe, întinzându-se în fân cu Sarah pe burta ei.

O oră mai târziu, Kate și Maggie încă stăteau amândouă pe podeaua hambarului. Callum le ceruse să se întoarcă la castel, dar ambele refuzaseră. Întinse pe spate și privind spre bârnele joase, vorbiră încet în timp ce Callum stătea sprijinit de un perete, cu picioarele lungi întinse și încrucișate la glezne. Ambele chicotiră când el începu să sforăie.

– Callum ți-a povestit despre întemnițarea noastră?

Întrebarea fu atât de neașteptată, încât lui Kate îi luă o clipă să răspundă. Apoi zise:

– Nu, nu a vorbit despre asta.

– Niciodată nu o face. Maggie privi spre el. Nu îmi aduc aminte multe de dinainte să fim luați captivi. Pe tata l-au străpuns cu sabia și mamei i-au făcut lucruri rele înainte s-o ucidă și pe ea. Callum a încercat să se lupte cu ei, dar era doar un copil. O, dar a devenit puternic. Se opri. Ochii ei călătoriră în trecut pentru o clipă și apoi

clipi și începu să respire din nou normal. A făcut tot ce i-au cerut, dar tot l-au bătut.

Stând întinsă lângă ea, Kate își întoarse privirea spre chipul adormit al lui Callum, în timp ce sora lui vorbea.

Este atât de încăpățânat. Maggie căscă, iar pleoapele îi deveneau din ce în ce mai grele, dar continua să vorbească.

– De fiecare dată când îl băteau, jura să îi ucidă. Îi luau promisiunea în râs, până într-o dimineață, când s-a prefăcut că doarme. Un paznic s-a apropiat mai mult de el, și fratele meu l-a ucis doar cu fruntea. Callum știa că riscam să fim uciși pentru ce făcuse.

În hambar era atât de liniște, încât Kate auzi sunetul bătăilor propriei inimi. Voia să țipe la Maggie să înceteze, dar nu putea să spună nimic. Își trecu privirea peste cavalerul ei, simțind o dorință arzătoare de a se cuibări în brațele lui, la fel cum venise Henry în poala ei. Voia să-i sărute chipul și să-i aline inima rece. Dar el nu avea s-o lase vreodată să facă așa ceva. Gândul acesta o făcu să geamă.

– Mai întâi, au venit după mine. Dar Callum s-a eliberat.

Deși vocea lui Maggie era doar o șoaptă, Callum deschise ochii, ca și când îi auzea cuvintele în somn. Se ridică de la locul lui de lângă perete și veni lângă ele.

– Haide, în pat cu tine, spuse el blând și o luă pe Maggie în brațe.

– Oh, dar nu s-au mirat de asta, Callum? Nu s-au mirat de cum i-ai omorât pe toți? întrebă Maggie și apoi închise ochii.

În expresia lui Callum se citea o emoție atât de dureroasă, încât Kate se îndoi că avea să o poată uita vreodată.

Când se puse în pat în noaptea aceea, gândurile lui Kate erau pline cu imagini pe care se chinui din greu să le alunge. Dar, mai întâi, se rugă ca acei doi oameni care supraviețuiseră acestei povești oribile să le poată uita și ei.

Capitolul 21

În camera lui Kate, soarele de dimineață ardea ca respirația unui dragon prin ferestrele late. Lumina aurie se revărsa peste părul ei, în timp ce Maggie o pieptăna, până când pe Kate începu s-o doară pielea capului. Sora lui Callum insistase să își îmbăieze noua prietenă după ce împărțiseră o masă generoasă de ovăz gătit. Pielea lui Kate încă se resimțea după frecatul viguros al mâinilor puternice ale lui Maggie, dar era minunat să miroasă, în sfârșit, mai bine odată scăpată de murdăria acumulată de săptămâni.

Voise atât de mult să îi perieze părul lui Maggie, dar fata refuzase. Dar, după ce Kate comentase că Jamie ar putea fi tentat să o sărute pe obraz dacă i-l vedea curat, fusese de acord să se spele pe față.

La cererea lui Callum, o servitoare pe nume Aileen adusese un *earasaid*[1] și un braț de caftane și cămăși în camera lui Kate, și toate fuseseră probate până când Kate alesese în sfârșit unul cu un corsaj fără mâneci din lână albastră. Decolteul era adânc, iar șireturile se terminau chiar sub sâni. Pe dedesubt purta o cămășuță crem, cu mâneci largi, bufante. Maggie o ajutase să își pună șalul cu pătrățele stacojii și galbene, prinzându-l în jurul taliei cu o curea și aranjând restul de material pe umeri. Fixase tartanul cu o broșă rotundă din bronz topit.

– Kate? întrebă Maggie acum, răsucind una dintre buclele lui Kate pe deget. Unchiul tău este foarte iscusit cu sabia?

Kate auzi tensiunea din vocea ei și înțelese ce o întreba Maggie de fapt.

– Nu l-am văzut niciodată în bătălie, dar se lăuda adesea cu abilitățile sale. Când Maggie scoase un mic geamăt, Kate continuă iute: Dar l-am văzut pe Callum mânuind sabia și nu cred că vreun om i-ar putea sta în cale.

– Atunci, te temi foarte tare pentru unchiul tău?

[1] Șal galez de tartan purtat de femei pe umăr și prins cu broșă (n.tr.)

Kate se foi pe scaun. Nu era deloc îngrijorată pentru el. De fapt, se străduia să nici nu se gândească la el. Dar nu-i putea spune asta lui Maggie fără ca fata să creadă că era la fel de rece la inimă ca bunicul ei.

– Nu vreau să-l omoare Callum, spuse ea în cele din urmă, fără să adauge altceva.

– Nici eu.

Kate se întoarse spre ea, mirată.

– Cum de ai suferit împreună cu fratele tău de mâna celor din neamul meu, dar totuși nu vrei ca aceștia să moară, așa cum vrea Callum?

Ochii uriași ai lui Maggie străluciră de lacrimi când se opriră la Kate.

– Cât va mai trăi fratele meu dacă îi tot omoară? Mai devreme sau mai târziu, vor veni după el. La fel cum au venit la Kildun.

Kate încuviință încet și se întoarse cu spatele. Inima îi bătea cu putere în piept. Știa că Maggie avea dreptate. Chiar încercase să îi spună asta lui Callum la han. Acest război nu avea să se termine niciodată dacă crimele continuau, iar Callum avea să fie, cu siguranță, ucis la un moment dat.

– Trebuie să-l oprim.

– Cum? întrebă Maggie. În voce i se citea o urmă de speranță. Crezi că te va asculta? A spus că ți-ar da lalele.

– Lalele? Kate se întoarse iar spre ea, cu o privire uimită.

Fata avea un mod foarte aparte de a schimba subiectul chiar în mijlocul conversației.

– Da, că ar culege lalele pentru tine.

Kate aproape râse.

– Fratele tău nu ar culege niciodată flori.

– Așa a spus și el, dar apoi a ales lalele. Cred că te place. Deci vei vorbi cu el?

– Da. Kate încuviință, ridicându-se de pe scaun. Lalele? Oare ce îl făcuse să aleagă acea floare în special? Își atinse gura cu degetele. Și de ce ar crede Maggie că o plăcea? O sărutase, da. Chiar voise să se culce cu ea. Dar era vorba despre dorință – chiar el îi spusese asta. Nu ar putea îndrăgi niciodată o Campbell. Oare?

– Kate?

– Da?

– Ce mai aștepți?

*

– Nu cred că este un moment potrivit, îi șopti Kate lui Maggie când coborâră scările.

– De ce nu? Arăți foarte frumoasă în *earasaid*.

– Uite! Kate arătă spre fețele care o priveau de jos, din capătul scărilor. La început, erau doar unul sau doi oameni, dar, îndemnați de restul, mai mulți locuitori din Camlochlin se adunară la capătul scărilor, până când Kate și Maggie erau față în față cu o mică mulțime de scoțieni care mormăiau. Kate păli, observând că fiecare față avea aceeași expresie de dispreț profund pentru ea.

– Unde este Callum? întrebă Maggie, recunoscând și ea furia.

Un bărbat păși afară din mulțime. Purta o tunică grea de lână pe sub tartan. Avea picioarele goale, iar cizmele din mână îi erau prăfuite și zdrențuite.

– De ce stai lângă o nenorocită de Campbell de parcă ar fi prietena ta, Maggie? Trimite-o înapoi de unde a venit.

Maggie păși în fața lui Kate, care era șocată, și flutură un deget spre acel bărbat.

– Iain, nu vei vorbi așa despre ea. Este prietena mea, Campbell sau nu. Și a lui Callum.

– Stăpânul nostru nu s-ar împrieteni cu dușmanul, strigă cineva.

– Da, a trebuit s-o răpească pentru a-l forța pe unchiul ei să-și înfrunte soarta.

– Dați-o afară!

Kate făcu un pas înapoi pe măsură ce mulțimea devenea mai mare. Acum, mulți dintre oameni strigau, cerând ca ea să plece de la Camlochlin și ignorând pumnul mic pe care Maggie îl flutura spre ei. Cineva făcu un pas în față, și Kate se trase și mai în spate, până când dădu cu călcâiele de scări. Apoi auzi strigătul unei voci puternice, rezonante, și fiecare cap din sală se întoarse în direcția de unde venise sunetul.

Graham stătea în pragul ușii care ducea spre sala cea mare, cu brațele în lături, gata să tragă sabia. Lângă el, Angus părea mai mare și mai amenințător ca niciodată. Brodie era și el acolo și își ascuțea pumnalul de o piatră de ascuțit strânsă în pumn. Lângă el era Jamie, expresia lui de obicei inocentă fiind înlocuită de una mult mai amenințătoare.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Graham. V-am auzit bine pe toți? Această femeie frumoasă nu este bine-venită în casa

noastră? Mulțimea tăcu o clipă, apoi cineva mormăi numele Campbell, și ceilalți începură să încuviințeze.

– Nu ne pasă cum o cheamă, îi avertiză Jamie cu un mârâit. Ordinele lui Callum sunt ca ea să fie teafără. Acum, înapoi!

Maggie o trase de mânecă pe Kate.

– Jamie e foarte curajos, nu?

Oftă lin și apoi privi din nou mulțimea.

– Clanul MacGregor și-a pierdut mințile aducând o Campbell aici, strigă altă voce groasă, iar ceilalți aprobară până când se formă un nou murmur de proteste.

Brodie și Jamie veniră în grabă lângă Kate, în timp ce Graham scoase sabia, pregătit de luptă. Nu fu nevoie. Peste Camlochlin se lăsă o tăcere de moarte imediat ce se trântiră ușile din spatele mulțimii mânioase.

Încet, marea de capete se întoarse spre intrare. Singurul sunet care se mai auzi fu acela al înjurăturii șoptite de Brodie când își văzu căpetenia.

Callum se opri la uși pentru o clipă, privind scena din fața lui. Era limpede ce se întâmpla după expresiile de pe chipul lui Brodie și al lui Jamie și după sabia scoasă de Graham. Când făcu un pas înainte, mulțimea se dădu înapoi ca un val mare, unduitor. Ochii lui, atât de pătrunzători și de mortali, trecură spre Kate.

– Ești bine?

Ea încuviință, incapabilă să facă altceva. El vorbi încet, dar arăta mai periculos decât în noaptea aceea la han, când despicase o masă. Se mișca încet, cu mâinile în lateral. Fiecare chip găsit de privirea sa aspră pălea și se întorcea. Ocoli mulțimea până când ajunse în fața lui Kate. Când o luă de mână, se încruntă și mai tare observând că ea tremură.

– Rațiunea – trasă o privire letală peste fiecare chip până îl găsi pe cel pe care îl căuta – m-a părăsit cu multă vreme în urmă, Alasdair. Și, deși sunt mai predispus să ucid Campbelli, nu mă opun complet ideii de a omorî MacGregori dacă apare nevoia. Tonul său era presărat cu furie reprimată, și, dacă Kate nu ar fi fost atât de speriată de toți, ar fi oftat când l-ar fi auzit, simțindu-se în siguranță alături de el. V-am ținut pe toți protejați aici. Dar vă avertizez că, dacă unul dintre voi îi vorbește cu răutate, veți pleca din Camlochlin. Într-un fel sau altul. Se întoarse spre ea, iar Kate fu sigură că el nu voise să își treacă privirea peste trăsăturile ei cu atâta

tandrețe. Trebuiau să fie dușmani, și, după ce o întâlnise pe Maggie și auzise despre viața lor în temnița bunicului ei, Kate înțelese de ce Callum nu i-ar dărui niciodată inima. Dar iată că acum o proteja de propriul său clan. Oare făcea asta pentru că era mai valoroasă pentru el în viață sau din cu totul alt motiv?

Oamenii se împrăștiară, sub o ultimă privire, vizibil mai puțin amenințătoare, a căpeteniei lor. Brodie plecă, înfigând la plecare lama sa ascuțită într-o pară. Angus și Graham ieșiră din castel ca să se antreneze cu sabia, uriașul de Angus dându-și capul pe spate, râzând, când Graham îl amenință că avea să-i tragă una de să-l zboare până în Anglia.

Maggie o trase pe Kate de *earasaid* și îi șopti ceva la ureche, apoi anunță că pleca la o plimbare. Fratele ei îi făcu semn lui Jamie să meargă cu ea, o comandă pe care tânărul războinic era dornic s-o execute.

– Arăți foarte frumoasă în dimineața asta, îl auzi Kate pe Jamie spunându-i lui Maggie când ieși pe ușă în urma ei.

Când rămaseră singuri, Callum o privi pe Kate din cap până în picioare.

– Și tu arăți bine. Ridică degetele spre buclele strălucitoare care îi cădeau pe umeri. Și părul tău... Se opri să se încrunte și lăsă privirea în podea, ca și când s-ar lupta cu o emoție profundă. Kate se bucură când pierdu acea bătălie și întoarse privirea spre părul ei. Părul tău e frumos de privit, termină el repede.

Kate făcu o plecăciune și se strădui din răsputeri să-și ascundă amuzamentul stârnit de felul cum își pierduse el cumpătul.

– Mulțumesc, Callum. Înclină capul pentru a-i studia profilul în timp ce începură să meargă împreună spre sala mare. Era atât de înalt și de masiv în comparație cu ea. Când el o privi și îi observă uluirea evidentă, obrajii ei căpătară o nuanță de stacojiu.

– Încă sunt furioasă pe tine, spuse ea în apărarea zâmbetului care îi apăruse pe buze.

– Serios? Îi privi chipul cu o căutătură mirată. Mie îmi pari mai degrabă veselă.

Kate ridică din umeri.

– Asta pentru că, în curând, mă voi întoarce la iubitul meu promis.

– Da, încuviință Callum. Numele lui îmi scapă. Lord Newton din Manchester, așa e?

Kate aproape că se opri locului. La naiba, acesta era numele pe care îl spusese? Nu era Newton, nu-i așa?

– Nu are importanță numele lui, spuse ea cu trufie, neavând de gând să admită că nu își amintea. Vreau să discut cu tine despre o chestiune mai presantă.

– Te ascult, spuse el, păstrând privirea ațintită înainte.

– Este despre unchiul meu. Îl privi iute dintr-o parte, așteptându-se ca el să se încrunte sau poate să plece furios, dar el nu reacționă astfel. Îmi fac griji în privința ta.

– Mă insulți.

– Nu prea îmi pasă. Oh, acum se încrunta. Insulta nu te va ucide, dar armata lui Cromwell, da.

Callum îi zâmbi oarecum arogant, și ea simți cum arde pe dinăuntru.

– Dacă armata lui mă găsește și vine aici, atunci voi muri de mâna celor din clanurile MacGregor, MacLeod și MacKinnon. Kate, intenționez să îl ucid pe Argyll. Nimeni nu mă va opri. Nici măcar tu.

– Dar Maggie? Nici ea nu vrea să-l ucizi.

El tăcu o clipă, dar apoi clătină din cap. Când vorbi din nou, tăișul din vocea lui îi spuse că discuția urma să se încheie.

– Sora mea știe cine sunt.

Ce naiba însemna asta?

– Măcar vei lua în calcul...

– Nu.

Of, era un om încăpățânat.

– Faci teribil de greu să te plac, MacGregor.

– Mă placi suficient de mult, Campbell.

Ea auzi amuzamentul din vocea lui și se întoarse să îl privească. Pașii ei ezitară când văzu căldura din privirea lui. Masca dispăruse, tachinând-o un moment cu adevărul dezgolit al emoțiilor sale. Expresia lui fu întunecată de o dorință nerostită atât de amplă, încât Kate se apropie de el, dorind să i se arunce în brațe.

– Este o povară, în mod sigur, spuse el, dar sunt dispus să o port.

Kate ridică iute dintr-o sprânceană și strâmbă lent buzele, ca o provocare directă la zâmbetul lui seducător. Dacă insista să își păstreze aerul detașat, ceea ce ochii lui spuneau că era doar de fațadă, nu avea de gând să facă asta ușor pentru el. Cu inima bătându-i iute, se îndreptă spre el, potrivindu-și mâna în mâna lui. Își ascunse

satisfacția când calmul păru să îl părăsească iar și se apropie și mai mult de el.

– Deși suferința ta este mare, nu îți voi acorda milă.

În loc să se îndepărteze, el își trecu degetele printre ale ei, ținând-o mai intim.

– Ești un oponent feroce, fătuco. Asta recunosc. O privi alene, iar zâmbetul său deveni un surâs lent, seducător. Dar nu voi fi învins de un Campbell.

La naiba cu el, dar nu va renunța!

– Da, așa cum dovedește cicatricea de pe piciorul tău, răspunse ea iute.

El chiar dădu capul pe spate și chicoti. Kate se opri din mers și îl trase de mână. Acum, el îi înțepase mândria. Dacă era un lucru la care era bună, acela era mânuitul sabiei.

– De ce râzi, Callum? Crezi că nu lupt bine?

– Ba da, lupți chiar bine, pentru o fată. Te-am văzut luptând împotriva celor din clanul McColl.

– Pentru o fată? Își smuci mâna și împreună brațele la piept, bătând cu degetele pe coate. Aș putea să te înving, MacGregor.

Amuzamentul se citea pe trăsăturile lui frumoase. Chiar dacă o înfuria pe Kate că el o considera amuzantă, nu se putea abține să nu zâmbească la vederea râsului său arogant.

– Stai să scap de tartanul ăsta greu și ne vedem afară.

– Oh, nu, fătuco. Dacă te-aș răni, nu mi-aș putea-o ierta vreodată.

Era un bandit încăpățânat, într-adevăr. Dar blândețea lui față de ea era ceea ce o atrăgea la el. Îi era dor să îi simtă brațele în jurul ei. Naiba să-l ia că nu îi simțea și el lipsa. Făcu încă un pas mai aproape, până când vârfurile degetelor de la picioare li se atingeau, apoi înclină capul pentru a-l privi în ochi. Gura lui era atât de aproape, încât, atunci când înclină capul spre ea, îi simți respirația caldă pe buze.

– Atunci, te temi de mine, MacGregor? șopti ea lângă bărbia lui și își puse cu grijă mâinile pe pieptul lui.

Simți cum trupul lui reacționează aproape instantaneu. Mușchii i se încordară. Inima îi bătea mai repede. Kate se bucură. Îl afecta, într-adevăr! Era suficient cât să o facă să vrea să îl sărute din nou, deși, de fapt, nu se gândise la nimic altceva de prima oară când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Callum ridică brațele, gata

s-o cuprindă. Răsuflă încet, gemut, când mâinile lui îi atinseră spatele și se cufundară în buclele ei.

Ea se dădu înapoi, folosindu-se de toată voința. Voia mai mult de la el decât un sărut, și, dacă trebuia să se lupte cu el pentru asta, avea să o facă.

– Atunci, în curte. Și asigură-te că ai sabia pregătită.

El o privi cum dispare dincolo de scări și scrâșni din dinți simțind agonia minunată din măruntaiele sale.

– Oh, fătuco, sabia mea este pregătită. Asta nu este o problemă.

Capitolul 22

Callum nu era un bărbat care să își piardă timpul în vreme ce o aștepta pe Kate în curtea de antrenament, și de aceea Brodie se trezi de trei ori sub vârful sabiei lordului său în doar câteva secunde.

Când Callum o văzu, în sfârșit, pe Kate venind spre el, îi făcu semn vărului său să plece, împunse pământul cu sabia și se sprijini de mâner s-o admire. Fustele îi fluturau pe lângă glezne, îngustându-du-se spre șolduri. Corsajul pe care îl purta îi revela frumusețea feminină. Părul ei, observă el cu un zâmbet care îi întuneca ochii cu dorință, era încă despletit, fluturându-i peste zâmbetul neînfricat.

– Ești pregătit pentru mine? strigă ea înainte să ajungă la el, apoi îi salută veselă pe Brodie și pe Angus, înainte să accepte o sabie mai ușoară de la Brodie.

– Da. Ochii lui Callum sorbeau fiecare centimetru din ea în timp ce își curba buzele într-un zâmbet letal. Sunt pregătit pentru tine.

Când ea se întoarse cu fața spre el, Callum clătină din cap spre ea și păși înapoi.

– Așteaptă, fătuco, trebuie să porți armură. Brodie, du-te și adu...

Sabia lui Kate străluci în soare când coborî peste capul lui Callum. Reflexele lui fură instantanee, și, smulgând sabia din pământ, pară lovitura, se opri și o privi uluit. Ea zâmbi în schimb și pară următoarea lovitură.

– Aș prefera să porți armură, fătuco, spuse el și își trecu sabia aproape de burta ei.

Ea sări înapoi, evitând cu ușurință lovitura.

– Mă încetinește. Și aș aprecia dacă ai fi mai puțin atent cu mine. Flutură sabia deasupra capului, lovi spre stânga, apoi spre dreapta și în lateralele lui. Pot... Sabia ei se opri într-a lui cu o lovitură cu scântei. Să mă apăr... Ea lovi jos, spre picioarele lui. Singură.

– Fătuca te bate măr! vui Angus râzând, apoi strigă când Brodie îl lovi cu latul sabiei peste tâmplă.

– Intenționezi să mă străpungi, Kate? întrebă Callum cu un mârâit provocator care o înfioră.

Pe Dumnezeu, trebuia să-și concentreze gândurile asupra luptei cu el, nu asupra zâmbetului chinuitor de erotic de pe chipul lui, nu asupra focului din ochii lui. Era incitat, cu simțurile ascuțite. Se simțea extrem de bine. Arăta atât de provocator, încât ea se trezi întrebându-se cum ar fi fost să se culce cu el în seara aceea de la han. Lovi. Și rată. El întinse brațul și îl încolăci pe după talia ei. Cu o mișcare din încheietură, o învârti pe loc și o trase cu spatele la pieptul lui. Fixase o mână pe abdomenul ei, ținând-o aproape, iar cu cealaltă ținea tăișul sabiei la gâtul ei.

– Nu te concentrezi, domniță Kate.

Nuanțele guturale din vocea lui lângă urechea ei îi făcură sfârcurile să se trezească la viață și să împingă bluza. Se luptă cu efectul excitant pe care el îl avea asupra ei și îl lovi în coaste cu mânerul sabiei.

El îi dădu drumul și se aplecă ușor, ținându-se de zona vătămată. Kate sări într-o parte și își scutură o șuviță de pe obraz.

– Intenționez să te las lat, Diavole. Apucă mânerul cu ambele mâini și se pregăti pentru următorul lui atac. Ea îi contracară înaintarea cu o lovitură spre coapsa lui, pe care el o blocă aproape fără efort. Clătină din cap, coborându-l doar cât să o străpungă cu privirea.

– Și ce îmi vei face când vei obține asta, femeie?

Vocea lui se îngroșă la acel cuvânt, ca și când i-ar fi amintit că o putea lua, domina, poseda. Zâmbetul lui plin de poftă îi spunea că voia să facă exact asta.

Ea lovi cu putere cu sabia. El sări spre dreapta, se roti pe călcâie și îi lovi spatele cu latul sabiei. Zâmbetul lui se lăți când ea se încruntă spre el. El dădu înapoi fără ca măcar să se deranjeze să se tragă la o parte când ea avansă, lovind iute spre el.

– Am spus ceva care să-ți distragă din nou atenția, fătuco?

Kate ridică dintr-o sprânceană spre el, începând să înțeleagă tactica pe care o alesese. Banditul ar recurge la orice! Diavol, într-adevăr. Ei bine, ea putea să fie la fel de vicleană.

– Da, Callum, gândul la mine deasupra ta mi-a distras atenția. Ea lovi deasupra capului său și aproape îl doborî. Sau poate – înainte, săbiile lor lovindu-se cu putere la fiecare lovitură parată – te-aș prefera în genunchi.

Ea atacă. Și îl prinse.

El atinse cu degetele sângele care îi pătă mâneca, apoi își lăsă zâmbetul să strălucească spre ea.

– Bravo!

– Oh, Callum, iartă-mă!

Kate lăsă jos sabia, regretând că îl rănise – din nou. Înainte să aibă timp să se îndepărteze, el se repezi spre ea, luându-i sabia din mâini.

– Nu arăta niciodată milă față de dușmanul tău, Katie.

Vocea lui gravă o cuprinse precum fumul. Îi vorbi atât de tandru, încât oasele aproape că i se topiră până la măduvă.

– Nu am nici un dușman aici, stăpâne MacGregor.

El ajunse la ea din încă un pas, își trecu brațul în jurul taliei ei și o ridică într-o îmbrățișare puternică. Trase gura ei spre a lui, revendicând-o cu un sărut lung, puternic, plin de dorință. Mâna lui lată pe spatele ei o mulă pe formele lui rigide mai bine decât credea că e posibil. Gura lui o exploră pe a ei, prădând-o, dezmierdând-o într-un dans atât de seducător, încât se înmuie toată. El se retrase încet din sărut, cu ochii pe jumătate închiși și arzând.

– Te doresc.

Angus și Brodie nu se mai luptau, ci se holbau cu gurile căscate la conducătorul lor și la fata pe care o strângea în brațe.

Apoi Angus îi dădu un cot companionului, și cei doi plecară, să le ofere intimitate. Se opriră la jumătatea drumului, când țipetele lui Maggie străpunseră aerul încins.

Callum fu primul care ajunse la hambar. Era cuprins de panică în timp ce ecourile strigătelor surorii sale se auzeau într-un locșor al inimii lui de care își dorea să uite. O zări aplecată în spatele unui balot de paie, lângă staulul lui Ahern. Își acoperise fața cu brațele și nu ridică privirea când fratele său o strigă pe nume. Nu era rănită, își dădu seama Callum după poziția ei – după groaza ei. Văzuse sânge.

Kate veni și ea în hambar cu Angus și ceilalți. Auzindu-i intrând, Callum se întoarse și duse degetul la buze în semn de liniște, apoi îi făcu semn lui Angus să caute prin hambar. Ceva îi stârnise groaza surorii sale. Unde naiba era Jamie?

Callum înaintă atât de încet spre Maggie, încât cizmele lui nu făceau deloc zgomot. Când ajunse la ea, nu o atinse, ci se lăsă pe vine în fața ei.

– Maggie, sunt Callum, spuse el, cu vocea plină de iubire și de tandrețe.

Dacă îl auzise, ea nu lăsă să se înțeleagă asta, ci se cufundă și mai tare în umbre, cu un geamăt încet care se întretăia cu măcănelile Matildei.

Callum își luă privirea de la ea doar o singură dată, văzându-l pe Angus cum îl duce afară din hambar pe Jamie, care era inconștient. Dragul protector al lui Maggie părea să fi căzut de pe bârne. Avea fața acoperită de un fir de sânge, dar Angus îi asigură cu un semn din cap că băiatul respira.

– E totul în regulă acum.

Callum își îndreptă atenția spre sora lui. Știa că ea era în alt loc acum. Și știa care era acel loc.

– Callum?

Vocea ei delicată îl atinse atât de profund, încât el scoase un scâncet. O ridică în brațe și îi legănă trupul aproape de piept, apoi se întoarse și aproape că dădu peste Kate.

– Hai s-o ducem în pat, șopti el, ținând-o mai aproape pe Maggie.

Închise ochii, o sărută pe Maggie pe creștet și apoi ieși din hambar.

Capitolul 23

Kate stătea sprijinită în tăcere de cadrul ușii de la camera lui Maggie. Îl privi pe Callum cum se apleacă s-o pună pe sora lui în cort, iar inima lui Kate se frânse atât de tare pentru amândoi, încât se simți amorțită. Lacrimile îi ardeau ochii, dar fu atentă să le controleze, de teamă că nu avea să și le mai poată opri. Neamurile ei făcuseră asta – propriul ei bunic. Când Callum se ridică, se întoarse și mută privirea de la expresia plină de amărăciune a lui Kate. Nu voia milă. Kate știa asta, dar, în acel moment, ea doar asta simțea... în afară de certitudinea că se îndrăgostise de Diavolul MacGregor.

– A adormit, îi spuse Callum și își trecu mâna prin păr. Să sperăm că va dormi toată noaptea.

– Ce s-a întâmplat cu ea azi? întrebă Kate când el se întoarse spre fereastră. Te rog. Vorbește-mi despre asta! Ce a speriat-o atât de tare, Callum?

El privi afară, păstrând tăcerea până când Kate se gândi că nu avea să îi spună. Sau că nu se simțea în stare. Apoi, cu un mormăit înăbușit care părea să îi încovoaie umerii lați, el vorbi în sfârșit:

– Se teme de sânge. A acoperit-o, a sufocat-o... Se întoarse să se uite iar la cort și înghiți un șuvoi de emoții pe care Kate se temea că s-ar putea să nu le elibereze vreodată. Ai crede că ar urî limitările unui spațiu atât de mic, dar o alină. Se întoarse încet cu fața spre Kate, gata să îi spună ce își dorise, ce se rugase să uite din ziua în care evadaseră, cu șase ani în urmă. Liam Campbell a ținut-o pe sora mea într-o cușcă suspendată doar la o aruncătură de piatră de mine. Se forță să continue, chiar dacă era limpede că groaza de pe chipul lui Kate îl făcea să vrea să înceteze. La început, am crezut că va înnebuni. Era doar o copilă. Imaginează-ți cum trebuie să fi fost să stai înghesuită într-o închisoare doar cu câțiva centimetri mai mare decât trupul tău ghemuit. Își trecu palma peste pielea moale a adăpostului lui Maggie, vocea lui fiind o șoaptă iubitoare. Oamenii lui Argyll obișnuiau să vină și s-o tragă afară și s-o întindă, până când

țipa de agonie. Privirea lui bântuită o găsi din nou pe a lui Kate. A trebuit să-i ucid, Kate, spuse el, mergând spre ea. I-am măcelărit. I-am omorât pe toți, cu sora mea atârnată în spate. Nu mă puteam opri, deși știam la ce o forțam să fie martoră.

– Înțeleg, îi spuse Kate încet, de-abia putând să respire.

Bănuia că el îi cerea iertarea. I-o dădu.

El o luă de mână și se așeză pe pat, trăgând-o ușor în jos, să se așeze lângă el.

– Nu, nu înțelegi. Știi ce a văzut? A fost urât, Kate. Atât de urât, încât tot încearcă să uite. Dar uneori... El se opri, părând că nu mai poate continua. Uneori, se trezește din visele ei și își amintește.

Atunci, Kate văzu în ochii lui ceea ce îl chinuia, ceea ce îl distrusese complet. Nu anii de groază petrecuți într-o temniță, ci vina și reprosul legate de ceea ce îl văzuse sora lui făcând ca să scape de acolo îi schimonoseau trăsăturile și îi stingeau ochii într-un albastru fără viață.

– Sora mea ar prefera să se întoarcă în cușcă decât să își aducă aminte acea singură zi și tot sângele pe care l-am vărsat peste ea. Unchiul tău are dreptate să mă considere un diavol.

Kate se plimba pe mal, lăsând valurile spumoase să îi ude picioarele. De-abia simțea apa înfrigurându-i carnea. Avea gândurile fixate la fortăreața întunecată și rău prevestitoare din fața ei și la bărbatul dinăuntru.

Callum MacGregor supraviețuise abisului iadului. Își salvase sora de acolo, dar ceea ce trebuise să devină în acest proces aproape că o îngenunche pe Kate.

Lacrimile ei cădeau grele în valurile care i se unduiau la picioare. Nu putea să plângă astfel în fața lui Callum, pentru că umerii lui deja purtau destule, așa că îl lăsase și plânsese fără rețineri până când soarele coborâse dincolo de lac. El îi omorâse pe oamenii garnizoanei bunicului ei într-un masacru ce îl transformase într-o legendă și credea că îl costase singurul om pe care avusese vreodată ocazia să-l iubească. Sora lui.

Dar Maggie îl iubea *cu adevărat*. Dumnezeule, dacă Robert ar fi salvat-o de la o asemenea existență crudă, Kate l-ar fi considerat cel mai curajos om. Maggie avea multe rele din trecut cu care să trăiască, dar Kate era sigură că printre acestea nu se număra și Callum.

Capitolul 24

Când se întoarse Kate, Callum nu era în camera lui Maggie. Aileen stătea lângă pat, lucrând la o broderie la lumina unei lumânări mici. Ridică privirea când o auzi pe Kate intrând.

– Trebuie să-l chem pe Callum când se trezește, zise servitoarea, punând broderia în poală. Poate ar fi înțelept dacă nu te-ar vedea când... Vocea ei se stinse când duse privirea spre cort. Ești o Campbell, până la urmă.

Kate își îndreptă umerii și traversă camera ca să stea în fața ei.

– Nu voi pleca. Fie că îți place, fie că nu, îmi pasă de ea.

Aileen o privi cu ochii mijiți, iar Kate se pregăti pentru disprețul pe care îl atrăgea numele ei.

– Mânuiești bine sabia, o complimentă Aileen în schimb. Până și Graham este impresionat de tine.

– Fratele meu m-a învățat. Kate începu să zâmbească, dar apoi făcu ochii mari. O, Doamne, nu am curățat rana lui Callum!

– Da, toți vorbesc despre cum l-ai lovit pe conducător. Ochii de un albastru adânc ai lui Aileen străluciră în lumina calmă a focului din cameră. Vrei să mă înveți să lupt așa?

– Desigur, dar nu a fost intenția mea să îl rănesc, te asigur. Kate începu să caute prin cameră lucrurile de care avea nevoie pentru a-l îngriji pe Callum. Găsi o mică oală cu apă și o bucată de pânză lângă patul lui Maggie. Dar ar trebui să mă ocup de el. Aileen, te rog trimite-l la mine iute.

– Da, doamnă. Aileen își adună lucrurile, îi oferi lui Kate o plecăciune scurtă, apoi se îndreptă spre ușă.

Când Aileen plecă din cameră, Kate traversă încăperea și îngenunche în fața cortului. Privi înăuntru. Mica fată dormea adânc, sforăind. Kate îndepărtă cu blândețe un pai din părul lui Maggie și oftă.

– Fii binecuvântată, scumpo!

Îl aștepta pe Callum, devenind mai agitată cu fiecare moment. „De ce am trimis după el?" se întrebă, înmuind pânza în oală. Probabil își curățase singur rana. De ce îi zisese lui Aileen să se grăbească? Dumnezeule, îl iubea. Își duse mâinile la gât. Iubirea asta avea, cel mai probabil, să îi aducă moartea... sau avea să o facă să fie marcată cu fierul. Nu, Robert nu ar permite niciodată asta. Dar ce naiba s-ar alege de ea? Callum nu o iubea. Avea să se întoarcă la Glen Orchy sau la Kildun. Odată ce unchiul ei avea să fie mort, ea nu urma să-l mai vadă pe Callum, căci nu avea să îi mai fie de folos. Își aminti săruturile lui și își bătu ușor obrazul înroșit cu mâna udă. Callum MacGregor punea pasiune în ura lui – și în săruturi. Privirea ei trecu spre pat, și ea se cutremură. Strânse pânza până când fu aproape uscată.

– Dumnezeule, el mă face să mă simt de parcă aș avea fierbinți.

– Sper că acela la care te referi sunt eu, fătuco.

Kate se întoarse, aproape dărâmând oala cu apă. Callum stătea în pragul ușii, blocând lumina din hol. Când păși înăuntru, afișă un zâmbet care ei îi devenea atât de cunoscut pe cât încruntările lui de temut – și tot mai fermecător. Închise ușa în urma lui, făcând-o pe Kate să se simtă tot mai neliniștită.

– Ai... trimis după mine? întrebă el când ea nu răspunse la prima întrebare.

– Mi-am... mi-am amintit de rana ta și am vrut s-o curăț.

Privirea lui căzu pe mâinile ei care tremurau când le băgă din nou în apă și luă pânza. O ridică, iar apa i se scurse până la cot. Vezi?

Callum ridică dintr-o sprânceană neagră și încuviință, apoi traversă camera. Kate îl privi cum o verifică pe sora lui așa cum făcuse ea. Când se întoarse spre ea, cu garda jos și cu privirea dureros de tandră, Kate văzu victoria din această bătălie.

Ea voise asta. Asta avea să primească.

– Unde să stau?

– Mai aproape.

Ea lăsă inima să vorbească pentru ea.

– Atenție, femeie, o avertiză el, cu voce guturală, răgușită. Mă tentezi să te arunc pe patul acela și să te sărut până când vei leșina în brațele mele.

– Mă tem, spuse ea, folosindu-se de tot ce mai avea ca să îl lase să câștige bătălia, că, dacă nu mă săruți, voi leșina mult mai repede.

El deja se mișca spre ea, incapabil să reziste. Îi luă chipul în mâini și îi înclină capul în sus. O privi adânc în ochi, dezgolind rămășițele torturate ale inimii sale în timp ce își trecu degetul mare peste curba delicată a buzei ei de jos, despărțindu-i buzele pentru a-l primi. Îi acoperi gura cu a lui, mângâind-o, respirând-o, consumând-o, predându-i-se.

Kate deschise gura pentru a-l accepta complet, strângând tartanul cu ambele mâini pe măsură ce sărutul lui se adânci cu o dorință de-abia stăvilită. Strânse brațele în jurul ei, cuprinzând-o în protecția lui, cu forța lui, dorința lui. După asta tânjise ea: să fie aici cu el, așa, prețuită și apreciată.

– Te iubesc, șopti ea când el se retrase încet, arzându-i nervii cu privirea lui înfometată. Nu mă pot opri, indiferent de numele noastre. Indiferent de cine se opune.

El se retrase, iar ea privi cu amărăciune cum el închide ochii, depărtându-se din nou de ea.

– A fost greu. Kate se strădui să își mențină vocea senină. Nu ești un bărbat ușor de îndrăgit, Callum. Maggie te iubește și ea. Cum de nu știi asta? Lasă-ne să te iubim și să îți dovedim că nu ești un diavol.

Un geamăt încet îi atrase privirea lui Kate înapoi spre cort.

Clapeta se deschise, și Maggie ieși din confortul adăpostului său. Se opri văzându-și fratele. Kate păli când văzu privirea goală, absentă din ochii mari ai lui Maggie. Aceasta se holba la Callum, dar nu părea să îl vadă.

O clipă mai târziu, Kate își dădu seama de groaznicul adevăr.

Maggie îl vedea și se temea. Era îngrozită.

– Erau morți, spuse ea cu o voce tremurată care se balansa la marginea nebuniei. Toți erau morți.

Callum nu clipi. De fapt, Kate era uluită să vadă că privirea îndreptată asupra surorii sale era aproape la fel de goală ca a lui Maggie.

– Capul lui. Capul lui a căzut.

– Kate? La sunetul vocii lui Callum, care îi rostise numele, Kate aproape sări de pe podea. Ar trebui să pleci acum.

– Nu.

– Callum. Vocea lui Maggie se sparse într-un plânset gutural. Își trecu mâinile peste față. Sângele era pe mine!

– Da, Maggie, știu, șopti fratele ei, la rândul său cu un geamăt sugrumat.

– Nu mai vreau! strigă ea. Lacrimi uriașe se legănau de genele ei, iar buza de jos îi tremura. Era pe mâinile mele.

Brusc, alergă la fratele ei, și el o prinse în brațe.

– Trebuie să încetezi! Te rog, încetează!

Callum o ținu, dar nu vorbi, iar Kate știu că propria lui vinovăție îl reducea la tăcere. El provocase această teroare.

– Încetează, Callum! țipă Maggie, și el închise ochii, incapabil să facă altceva.

– O, Dumnezeule, răsuflă Kate, văzând imaginile a ceea ce se întâmplase în ziua aceea. Callum își purtase sora mai mică peste umăr, în timp ce hăcuia oamenii în toate direcțiile. Nouă ani de tortură, în care își văzuse sora suferind, o auzise urlând, neputând să o ajute. Trăise în iad și devenise un monstru vopsit cu sângele victimelor sale.

– Te rog... nu mai vreau. Scâncetele lui Maggie se domoliră într-un plânset înfundat. Altfel, sigur te vor ucide.

– Îmi pare rău, Maggie, iubirea mea.

Callum gemu în părul ei. Era doar vag conștient de Kate, care ieși în liniște din cameră.

Capitolul 25

Kate închise ușa în urma ei și se lăsă în jos, rezemată de ea. O clipă mai târziu, apărură Graham și Jamie.

– Vino, o zori ușor Graham, în timp ce Jamie se uita la ușă, chinuit de sunetele care veneau dinăuntru și având un bandaj ușor pătat de sânge în jurul capului său blond. Totul va fi bine cu ei.

Kate își ascunse fața în mâini și plânse ușor.

– Dacă bunicul meu nu ar fi deja mort, jur că l-aș ucide cu mâna mea.

Graham îngenunche lângă ea și apoi o ajută să se ridice.

– Se pare că ți-ar prinde bine o cană de mied cald, zise peste umăr când o conduse de acolo. Haide, Jamie, las-o pe Maggie cu fratele ei!

– Voi rămâne, spuse Jamie, încă holbându-se la ușă.

Graham o duse pe Kate în solariu, nu în marea sală, de vreme ce oamenii aveau să înceapă să se retragă pentru seară. Singura băutură din solariu era whisky-ul, așa că Graham îl încălzi la focul din vatră și turnă o cană.

Aerul rece al nopții răcorea camera. Trase două scaune mari mai aproape de foc și îi acoperi lui Kate umerii cu o pătură.

Ea se așeză turcește și sorbi din băutură. Când se albi la față, Graham râse și o avertiză să o ia ușor, altfel avea să își ardă măruntaiele.

– Te arde când se duce în jos, așa-i?

– Acesta este tot unul dintre vechile amestecuri ale lui Gill, îi spuse el, așezându-se pe scaunul din fața ei. Sigur o să te încălzească.

Ea mai luă o înghițitură, mai lent de data asta, și se holbă la flăcări.

– Mă va ajuta să uit ce le-a făcut bunicul meu? Nu îl învinovățesc pe Callum dacă l-a ucis.

– Nu el l-a ucis, o asigură Graham. Dacă ar fi făcut-o, poate că ar fi fost satisfăcut.

Kate încuviință, apoi se uită la el pe sub vălul genelor, prea rușinată ca să îl privească direct.

– Tatăl meu știa despre toate astea?

– Nu știu.

Kate mai bău din licoare și se gândi la tot. După câteva clipe, vorbi din nou:

– Callum crede că este un monstru în ochii lui Maggie. Dar ea nu se teme de el, Graham. Ea se teme *pentru* el. Vrea să se oprească din a duce acest război.

Comandantul înghiți o gură de whisky, apoi închise ochii în timp ce focul îl străpungea.

– Și eu mă tem pentru el, recunoscu el și se sprijini de spătar. Este hotărât să îl omoare pe unchiul tău. Când o va face, întreaga forță a ținutului va veni după el. Argyll știe asta și îl tachinează pe Callum cu cruzimile sale împotriva femeilor MacGregor.

Kate tremură sub pătură. Știa că unchiul ei era un depravat.

– Nu a venit niciodată să ne ia pe când eram copii, deși așa a promis. Ne-a lăsat să fim crescuți de servitori și de paznicii tatălui meu. Pe măsură ce am crescut, mi-a acordat mai multă atenție mie decât lui Robert. Am aflat motivul iarna trecută – când a încercat să mă sărute.

Graham se aplecă pe scaun și lăsă sticla jos. O privea pe Kate fără să clipească, iar vocea lui joasă indica o furie controlată.

– Robert știe?

– Nu i-am spus niciodată, zise Kate. Sper ca Duncan să nu ne găsească, adăugă ea, sorbind.

– Pe noi?

Când se uită la el, Graham o privea cu un amestec de îngrijorare și admirație.

– Este un lucru periculos să te aliezi cu *noi*, Kate. Expresia lui Graham se domoli când ea sughiță. Te simți mai bine?

Ea încuviință și își concentră atenția asupra lui. Lumina focului îi înmuia trăsăturile fermecătoare și gura țuguiată, astfel că arăta mai angelic chiar și decât fratele lui mai mic.

– Mă bucur să văd că Jamie și-a revenit.

– Da. A fost o rană minoră. A căzut de pe bârne în timp ce salva pisica lui Maggie.

– Cine l-a învățat să fie atât de cavaler?

Kate îi zâmbi lui Graham și se cuibări mai adânc în pătura ei. Comandantul mai turnă din licoare, zâmbetul său strengăresc dovedindu-i lui Kate că nu el îl învățase pe fratele său asemenea idealuri nobile.

– Jamie e tânăr.

– Ține atât de mult la Maggie.

– Atunci, este și prost.

Kate îl privi în timp ce zâmbi sorbind din ceașcă, iar gropițele lui sclipeau în lumina strălucitoare. Îl plăcea pe Graham. Din clipa în care se cunoscuseră, el o tratase cu bunătate. Deși îi era cu înverșunare devotat lui Callum, nu arătase niciodată dispreț față de ea din cauza numelui. Era amabil și teribil de fermecător. Cu acea aură de bucle revărsate peste ochii de smarald și un zâmbet păcătos care putea topi inima celei mai stoice matroane de la douăzeci de pași, nu era de mirare că aproape fiecare femeie din Camlochlin îi căuta atenția.

– Iubirea nu este prostească.

El ridică privirea.

– Am fost crescut pentru război. Este singurul lucru de durată și constant în această viață. Dragostea este trecătoare.

– Te văd adesea râzând cu Aileen, sublinie Kate. Vrei să îmi spui că nu simți nimic pentru ea?

– Ba da, țin foarte mult la ea. Este sora mea.

– Oh, iartă-mă pentru presupunerea pripită.

Kate roși până în vârful urechilor.

– Surorile mele Sineag, Murron și Mary locuiesc în colibele din afara castelului, cu soții și copiii lor.

Kate făcu ochii mari.

– Câte surori ai aici?

– Doar pe cele patru. Dar în total am unsprezece surori.

– Ce minunat să crești într-o familie numeroasă!

– Nu. El râse. Am aflat mai multe despre femei decât voi avea vreodată nevoie să știu. Restul locuiesc în Edinburgh și în Moray. Una chiar s-a măritat cu un Campbell. Încuviință când Kate ridică dintr-o sprânceană. Această ceartă a început cu multă vreme în urmă, și, deși nu a fost lupta noastră de dus, clanul Grant a fost mereu bun prieten cu clanul MacGregor. Bunicul dumitale a fost un om crud, dar nu toți Campbellii sunt ca el. Tu, una, ești

încântătoare. Nu putu să nu zâmbească văzând roșeața delicată care îi pigmenta obrajii. Și am ajuns să îl îndrăgesc pe Robert în timpul pe care l-am petrecut la Kildun.

Kate simți cum îi apar lacrimi în ochi când auzi despre fratele ei. Părea că trecuseră secole de când îl văzuse ultima oară.

– Ce mai face, Graham? Îmi este atât de dor de el. Spune-mi, cum ai ajuns să îl cunoști?

Comandantul coborî privirea spre băutura sa și apoi dădu pe gât restul conținutului înainte să vorbească.

– Am fost trimis la Kildun pentru a mă împrieteni cu unchiul tău și a-i câștiga încrederea.

– De ce?

– Callum nu se putea infiltra în Kildun. Trebuia să îi conduc pe oamenii lui Argyll spre...

Angus și Brodie îl salvară deschizând brusc ușa.

– Aici erai, ștrengarule!

Angus intră primul cu o sticlă de băutură în mâna lui uriașă. Când Kate râgâi și le făcu semn, scoțianul grosolan zâmbi ca un cățeluș care tocmai fusese mângâiat pe după urechi.

– Am bănuit că Graham își va petrece noaptea cu o fată frumoasă. Am avut dreptate.

– A fost o dată în viața ta blestemată.

Brodie chicoti și intră. Găsi un scaun, se așeză și închise ochii.

– Brodie, de ce nu ești în pat cu soția ta? îl întrebă Graham, ignorând șirul de înjurături mormăite de Angus în timp ce căuta un loc unde să se așeze.

– Pentru că nu am loc în nenorocitul nostru de pat. Dacă Netta nu naște în curând, o s-o părăsesc.

Angus vui de râs, dar Kate îi privi pe toți încruntată. Voia să-i certe și știa că ar trebui. Doar că nu mai știa pentru ce. Brusc, își aminti conversația ei cu Graham și se întoarse spre el.

– Robert v-a trimis pe toți la Glen Orchy?

– Nu, spuse Graham. De fapt, nu a fost de acord să mergem.

– Crezi că încă este legat de poarta aia de care l-ai legat? întrebă Brodie, deschizând un ochi.

– Legat... de o poartă? Kate se întoarse încet și își țintui privirea asupra lui Graham. L-ai legat pe fratele meu de o poartă?

– Brodie, fiu de cățea, lătră Angus la el. Ai făcut-o să plângă. Privi în jur prin solariu. Unde sunt toate nenorocitele de scaune?

– Angus, ai grijă cum vorbești, îl admonestă Brodie cu fermitate.

– Ei bine, așa ai făcut? întrebă Kate, dându-și pătura la o parte. Ar fi sărit iute de pe scaun, dar se simțea amețită, și se ținu de brațe ca să nu se clatine pe picioare. Nu era prietenul tău?

Graham urma să îi spună, când ușa se deschise iar, și Callum apăru în prag. În ochi îi lucea ceva atât de periculos, încât Graham sări instinctiv în picioare. Privirea lui Callum trecu peste fiecare în parte, până când se opri asupra lui Kate.

– De acum încolo, spune-mi unde te duci, Kate.

– Și tu să nu mai vorbești vreodată cu mine, ticălos fără inimă! Smulse pătura la o parte și sări în picioare. Apoi, aproape că se răsturnă. Graham o prinse de coate. Nu-și luă privirea de la Callum când se îndreptă. Mi-ai legat fratele de o *poartă*?

– Nu, Graham a făcut asta, îi zise Callum.

Deschise gura să îi spună ce credea despre el, dar, în schimb, râgâi. Brodie dădu capul pe spate în scaunul său, închise ochii și zâmbi.

– Care dintre voi i-a dat băutura? întrebă Callum, bănuindu-l pe Angus.

– Graham, îi spuse Kate. Și, deși este un om foarte blând, nu-l voi ierta niciodată pentru că l-a legat pe fratele meu de o poartă.

– Ar trebui să îi mulțumești, fătuco, spuse Angus înainte de a goli conținutul sticlei sale. Graham a fost cel care l-a convins pe Callum să-i cruțe viața băiatului.

Callum îi aruncă lui Angus o privire criminală, la care Angus răspunse trecând în spatele scaunului lui Brodie.

Kate privi spre comandant și apoi făcu un pas spre el. Graham se dădu înapoi, neștiind dacă ea voia să-l îmbrățișeze sau să-i scoată ochii. Kate se clătină pe picioare o clipă, apoi își întoarse chipul de o nuanță verzuie spre Callum.

– Mi-e rău.

Callum o privi cum leșină în brațele lui Graham, apoi îl privi mustrător pe prietenul său și o luă din brațele lui, punând-o pe un umăr.

– Trimite-o pe Aileen înapoi în camera lui Maggie, ceru el. Și, dacă îi mai dai vreodată din băutura lui Gillis, o să îți scot dinții. Miji ochii spre ceilalți doi înainte să plece. Aveți grijă ce spuneți în fața ei, altfel vă duc pe amândoi pe câmpuri și o să vă tăbăcesc pielea.

Când ieși, trântind ușa după el, Brodie ridică privirea spre Angus și apoi izbucniră amândoi în râs.

– Moșierul nostru devine moale!

– Da. Graham zâmbi când privi spre ușă. În sfârșit.

Capitolul 26

Kate dormea profund, cuibărită sub blănurile călduroase de pe patul lui Callum, în timp ce el o privi până se făcu noapte. La început, se plimbă pe lângă pat, sfâșiat între dorința pentru ea, care îi chinuia trupul, și inimă, care își dorea să o trimită departe. Doamne, ea îl iubea. Era neghioabă? Nu înțelegea că pentru ea era o sentință la moarte? Pe Dumnezeu, era vina lui. Știa că nu îl ura. Nu făcuse nimic să îi oprească zâmbetele tandre. O lăsase să îl considere un fel de erou. O sărutase și... mai mult, știind... Ar fi trebuit să facă totul pentru a o proteja, pentru că el era cel mai mare pericol față de bunăstarea ei. O adusese chiar în patul lui! Dumnezeule, o dorea acolo. Nici nu putea gândi limpede în preajma ei. Și acum, în inocența ei, se îndrăgostise de el. Ar fi putut la fel de bine s-o ucidă.

După prima oră de măsurat pași ca un leu chinuit, se așeză în cele din urmă în colț, pe un fotoliu ascuns în umbre.

Flăcările șemineului luminau chipul adormit al lui Kate, și o privi în timp ce mai trecu o oră. Deja cunoștea fiecare colțișor al trăsăturilor ei, fiecare curbă frumoasă care o contura. Tânjea să o cunoască mai mult. Dar costul era prea mare. Îi căzuse în brațe, străpunsă de o săgeată care fusese menită pentru el. De unde avea să știe la vremea aceea că ea urma să îi devasteze inima în asemenea hal? Fusese atât de sigur de apărarea lui, încât nu se deranjase să se păzească. Și, procedând astfel, îi permisese să intre în iadul lui. O târâse în fortăreața lui și îi scrisese cuvântul *moarte* pe frunte.

Scrâșni din dinți și își încordă pumnii. Dădu capul pe spate, simțind nevoia să blesteme cerurile. O scosese pe Maggie prin porțile iadului pentru a o salva. De la ce? El devenise tocmai demonii pe care voia să-i ucidă. Și acum, făcea același lucru și cu Kate. Moarte simpatizanților MacGregor! Aceasta era deviza ținutului.

„Dumnezeule, nu." Știa că nu avea nici un drept să îi ceară ceva Atotputernicului. „Te rog, doar acest lucru."

– Te rog, șopti el. Întărește-mă.

Se ridică, hotărât să facă ceea ce trebuia. Ea fusese forțată. Luată împotriva voinței sale. Da, atât trebuia să le spună. El nu o avusese. Rămăsese neatinsă. Era doar compasiune. Și compasiunea era ușor de distrus.

Merse la marginea patului și se lăsă pe vine, apropiindu-și chipul de al ei. Ea era salvarea pentru păcatele pe care le considera prea grele pentru a fi iertate. Dar nu îi putea accepta darul generos fără să o pună în pericol de moarte.

Ura lui era profundă, nu lăsa loc de iubire. Avea să o facă să creadă asta. Avea să reușească, pentru a-i salva viața.

– Nu te voi iubi, Kate Campbell. Niciodată.

Se ridică, jurându-și că ea nu avea să afle niciodată ce mincinos torturat era.

Kate deschise cu greu pleoapele și le închise la loc când văzu raza de soare strălucind ca trompeta unui înger prin geam. Duse o mână la cap și scoase un geamăt care le sună bietelor sale urechi ca și când ea ar fi fost pe moarte. Și se și simțea la fel. Se forță să nu se miște, pentru că până și cea mai lină răsuflare îi străpungea capul cu junghiuri de durere. La naiba cu bătrânul Gillis și otrava lui! După câteva momente, deschise din nou pleoapele încet.

Pe Dumnezeu, ce se întâmplase cu perdelele? Își mută poziția cu cât de multă grijă îi permitea corpul pentru a scăpa de raza orbitoare de lumină. Pânze groase de păianjen îi încurcau gândurile și îi încetineau creierul, și apoi, ca și cum brusc se trase o draperie, își dădu seama că se afla într-o cameră necunoscută, pe un pat străin. Simțind încă prea multă durere să își mute capul, își îndreptă privirea spre stânga și dreapta. Tavanul nu îi oferea răspunsuri, așa că se săltă cu mari eforturi, încă ținându-se de cap de durere.

Se afla în camera unui bărbat, asta îi era limpede. Totul în cameră era sculptat în lemn negru, ceruit. Chiar și pereții erau tapetați cu plăci groase de lemn, toată mobila din cameră amestecându-se pentru a forma o priveliște de lemn maroniu-roșiatic. Un dulap atent sculptat, mai înalt chiar și decât Callum, se afla între două mari fotolii pe care se puteau așeza ușor câte doi oameni. Erau trei mese poziționate pentru a găzdui totul, de la sticle de whisky până

la un set de șah sculptat în lemn și diverse arme. Un lighean argintiu pentru spălatul feței și al mâinilor se afla pe altă masă, împreună cu un sfeșnic. Pereții nu erau decorați cu tapiserii, nici scuturi sau steaguri nu îi înveseleau. Ferestrele erau goale, iar absența draperiilor în jurul patului îi spunea lui Kate că cine dormea aici nu dădea nici doi bani pe intimitate. Cu toate acestea, în ciuda absenței culorilor și a materialelor care să ofere căldură, încăperea cavernoasă o încălzea pe Kate până în străfundul inimii. Desigur, văzu șemineul uriaș cu firidă și focul său puternic ce îi încălzea oasele, dar Kate știa instinctiv ce o făcea să se simtă ca și când aici era locul ei. Mirosea precum Callum, a iarbă-neagră sălbatică și a negură. „Da", se gândi ea, închizând ochii pentru a-l atrage spre ea.

Era camera lui, patul lui.

Când Callum intră în cameră, ea încă zâmbea.

Când o văzu pe Kate stând în patul lui, cu buclele ei bogate de abanos revărsate peste umeri și brațe, Callum simți cum îi bate inima cu putere. Simți un fior atât de puternic, încât aproape că se aplecă. Ea întoarse capul și îi zâmbi atât de direct, încât el avu impulsul de a se lăsa în genunchi și de a-i oferi omagiul pe care îl merita. Aproape că zâmbi.

„Moarte simpatizanților MacGregor!"

Se încruntă atât de feroce spre ea, încât zâmbetul lui Kate îi dispăru imediat de pe chip. Se avântă înainte, îi evită privirea în timp ce traversă camera și se opri la fereastră.

– Ești bine? întrebă ea, simțind, după privirea lui rece și dură, că nu era.

Vocea ei era joasă, îndurerată, dar Callum nu se întoarse s-o privească.

– Nu, răspunse el încordat. Privi spre fereastră, la iarba-neagră care creștea în depărtare. Este o Campbell în castelul meu.

Kate rămase cu gura deschisă, iar inima ei bătea cu atâta putere, încât și-o simți în stomac. Nu îl auzise bine. Nu se putea.

– Dar speram... Callum, m-ai sărutat.

Acum, o privi peste umăr. Ochii lui străluceau ca o sticlă rece de cobalt în soare.

– O reacție proastă din partea mea, nimic mai mult.

Kate stătea amorțită. Lacrimile se adunau în ochii ei și îi umpleau genele când clipi spre el. Ochii lui o priviră și mai dur.

– Pleci, Kate. Oamenii mei te vor conduce la casa familiei Stewart mâine. Odată ce vei ajunge acolo, îi vei spune lordului lor că ai scăpat din ghearele temuților MacGregor. Spune-i adevărul, că Diavolul te-a răpit. Cere-i să trimită după fratele tău. Va veni după tine, nu am îndoială. Dacă îți vezi unchiul în viață, spune-i că sunt pe urmele lui.

– De ce?

Doar atât putu Kate să rostească. O durea gâtul de la povara de a-și înăbuși hohotele de plâns. El se întoarse cu fața la fereastră și încrucișă mâinile la spate.

– Nu trebuie să-ți dau vreun motiv.

– Vreau unul! strigă ea la el.

Nu o surprinse că acel strigăt suna mai mult ca un țipăt șters. Îi exploda capul de la efectele licorii lui Gillis, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept – în brațele lui Callum.

– Prea bine, Kate. M-am plictisit de tine. Recunosc că am fost curios să am în preajma mea o Campbell pe care să nu vreau s-o ucid. Dar acum, îmi dau seama că nu pot... Se opri și închise ochii, apoi scrâșni din dinți. Nu mai suport să te văd. Pleacă din patul meu! Pleacă din castelul meu! Nu te mai vreau aici.

Callum crezu că ea avea să plângă. Se pregătise pentru asta. Îl iubea, era evident după felul în care se uita la el, după cum îi vorbea. Se lumina ca un cer strălucitor de dimineață când el intra într-o cameră, iar el tocmai stinsese acea lumină. Se aștepta ca ea să plângă, să se manifeste ca o femeie. Dar, când se ridică din patul lui și îl părăsi fără să mai scoată o vorbă care i-ar fi redus demnitatea, el strânse din dinți ca să se abțină să-i strige numele și să-i ordone să se întoarcă la el.

Kate alergă direct spre garderobă, unde dădu afară iute tot ce mai avea în stomac. Cuvintele crude ale lui Callum îi răsunau fără milă în minte. Din nou și din nou, era forțată să retrăiască mustrarea lui. Stătuse la fereastra aceea ca un războinic sculptat în piatră, cu spatele drept ca o săgeată. Dumnezeule, dar ea înțelegea de ce o ura atât. Nu îl învinovățea. Ea îi urâse pe cei din clanul MacGregor, iar ea nu trecuse prin nici o zi de tortură. Avea tot dreptul să o dea afară din Camlochlin. Îi spusese de la început că avea să o înapoieze fratelui său. Știa că el nu avea să o iubească niciodată, dar se gândise... Sperase... Nu... Era vina ei pentru că se îndrăgostise

de el, pentru că îi iubea casa – și, da, s-ar declara cu mândrie rudă cu el.

Pentru Graham, care stătea de cealaltă parte a ușii de la garderobă, Kate părea oricum, numai nu mândră. Inima i se strânse când îi auzi plânsetele sincere și, pentru prima oară în toți anii de când îl cunoștea pe cel mai drag prieten al său, înjură bestia teribilă care îi făcuse asta lui Kate.

Capitolul 27

Kate își petrecu singură dimineața expulzării ei din Camlochlin. Refuză oferta lui Graham de a vorbi cu Callum despre decizia ca ea să plece. Nu răspunse când Maggie bătu la ușă, implorând-o să mănânce ceva. Kate nu voia mâncare. Voia să fie altcineva. Voia să fie o MacGregor. Femeia lui, iubirea lui. Dar Callum nu avea iubire să-i dea. Câteodată, părea să fie făcut doar din ură și furie. Dar ea știa că el nu era doar atât. Era umor, și tandrețe, și pasiune. Un bărbat ai cărui ochi ardeau cu mândrie și cu scop atunci când își rostea numele. Un campion salvator pentru sora lui și pentru ea.

Dumnezeule, nu voia să plece și să nu-l mai vadă niciodată.

Dar și ea avea mândrie, și, în cele din urmă, se ridică și își șterse ochii. Nu avea de gând să își petreacă ultima zi cu acest clan mândru plângând cu autocompătimire. Avea să le dea de știre că nu toți Campbellii se temeau să-și înfrunte soarta.

O oră mai târziu, Callum stătea pe creneluri, indiferent față de aerul rece care bătea dinspre Sgurr Na Stri. Ochii lui erau ațintiți la femeia care se afla pe terenul de antrenament cu Jamie, dedesubt, încordându-și trupul în timp ce potrivea o săgeată într-un arc. Ținti, fără să ia seama la șuvițele moi care îi suflau peste față, și lăsă săgeata să zboare. Callum zâmbi ușor, bucurându-se pentru victoria din partea ei.

Îi auzi pașii lui Graham în spatele lui cu mult înainte ca prietenul său să ajungă la el. Nu se întoarse, nici nu își luă ochii de la Kate când Graham își drese glasul ca să-și anunțe prezența.

Ajungând la el, Graham își sprijini coatele pe perete și urmări privirea lui Callum.

– Brodie a spus că te-ai răzgândit în privința vânătorii din dimineața asta.

– Da.

Când Callum nu mai rosti nimic și continuă să o privească pe Kate, Graham scoase un oftat ușor.

– Ochii tăi sunt foarte expresivi, frate. De ce o trimiți de aici dacă nu vrei să plece?

– Este o Campbell. Callum îl privi scurt pe Graham pentru o clipă, înainte să se întoarcă iar spre Kate. Locul ei nu este aici.

– Se poate să fie așa, dar nu este motivul pentru care faci asta, spuse Graham. Callum, ești îndrăgostit de ea?

– Nu.

– Bun, e bine de știut. Graham îl bătu ușor pe spate și își lăsă privirea să cutreiere spre femeia de dedesubt. Pentru că este destul de frumoasă, și, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș mai putea gândi la altceva decât la ea în patul alesului ei.

Callum se întoarse și plecă furtunos de lângă el.

Graham auzi pașii furioși în urma lui și zâmbi. Callum ținea la fată. De fapt, era la fel de gelos ca un paj care tocmai își găsise lăptăreasa în fân cu altcineva. Comandantul se decise să folosească acea gelozie pentru a-și convinge prietenul de cât de prostesc se comporta.

– Pentru binele ei, sper ca soțul ei să nu fie bătrân. Cineva curajos ca ea merită un bărbat care să îi satisfacă apetitul.

– Ce vrei, Graham? întrebă Callum printre dinți.

– Ce? Graham se întoarse și ridică din umeri, inocent. Vreau să fie fericită. Îmi place de ea. Mă rog la sfinți ca ticălosul să n-o bată.

Privirea glacială a lui Callum era suficientă cât să-l facă pe Graham să închidă gura.

– Știu la ce te gândești, Graham. Dar nu o iubesc, așa că nu te mai juca așa cu mine. Este o Campbell, dușmanul meu, iar locul ei este lângă neamul ei.

– Callum, nu este dușmanul tău. Este îndrăgostită de tine, insistă Graham, acum mai serios.

– Atunci, e o neghioabă! explodă vocea lui Callum.

„Ah", se gândi Graham, înțelegând în sfârșit.

– Vrei, de fapt, să o protejezi, dar gândește-te. Te *iubește*. Nu mai este în siguranță în altă parte, decât cu tine.

Callum clătină din cap, refuzând să se lase influențat.

– Știe cum stau lucrurile. O să mă uite în curând.

Graham ridică palmele, predându-se.

– Prea bine, atunci. Se săturase și se dădu la o parte de lângă zid. Nu mai știu cine ești, dacă mai ai o inimă de salvat. Dar ascultă-mă, Callum MacGregor, dacă mai este o parte din tine care încă este umană...

La vorbele sale, Callum clipi ca și când fusese lovit.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu predarea ei în mâinile unchiului său, continuă Graham. Și mă rog ca, atunci când se va întoarce, să aibă prezența de spirit să-și ascundă adevăratele sentimente. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la ea! El o privi, ascultând de propriul sfat. Este la fel de deschisă și de cinstită ca un copil. Vor ști ce se află în inima ei în clipa în care îți va rosti numele.

– Atunci, trebuie să mă asigur că inima ei se întoarce împotriva mea.

Graham auzi pașii lui Callum și se întoarse să vadă unde se ducea prietenul său, dar Callum plecase deja.

Callum coborî scările în grabă, trei sau patru trepte odată. Graham să creadă ce voia despre el, Callum urma să o facă pe Kate să îl urască.

Când apăru în raza ei vizuală, buzele lui deveniră o linie dreaptă pe chipul său, iar ochii îi scânteiau ca o noapte de iarnă.

Kate se dădu înapoi când îl văzu, apoi își îndreptă atenția spre Jamie și făcu semn cu sabia să continue antrenamentul. Dar un bărbat înalt de un metru nouăzeci și musculos care se îndrepta spre ea era greu de ignorat.

Își mușcă buza și aproape că pierdu un deget când Jamie flutură sabia spre ea.

Callum prinse sabia lui Jamie și îl împinse pe tânăr la o parte, totul într-o mișcare fluidă. Se repezi spre Kate, un războinic uriaș cu promisiunea rece a morții în priviri.

– Pregătește-te, Kate, altfel va exista un Campbell mai puțin în Scoția.

– Callum, eu...

Dădu să îi spună că nu voia să se antreneze cu el. Furia lui o speria. Dar el lovi, și izbitura lamei lui pe a ei aproape că o doborî.

La început, Kate nu putea decât să se holbeze la el, uluită că ar lovi-o cu o asemenea forță. Apoi el ridică sabia deasupra capului, apucând mânerul cu ambele mâini, și ea știu că urma să o ucidă dacă nu riposta. Se forță să nu mai gândească precum o femeie

și să acționeze ca un războinic. Complet în defensivă, reuși să mai pareze trei lovituri.

Câteva momente mai târziu, de-abia își trăgea răsuflarea, avea părul ud de sudoare și mușchii o ardeau și îi tremurau de la efortul depus. Nici măcar clanul McColl nu o epuizase atât de repede. Apoi se termină.

O lovitură zdrobitoare care îi zgudui dinții și apoi încă una care îi doborî sabia grea la pământ.

Callum înaintă și își îndreptă vârful sabiei strălucitoare spre gâtul ei.

– Cum e să fii atât de aproape de moarte, Kate? Cu metalul rece la gât, își apropie trupul de al ei și se aplecă până când nasurile aproape că li se atinseră. Când vorbi, vocea lui coborî, semănând cu mormăitul unui urs: Ține minte ziua asta și frica ce te sufocă. Ai putea crede că ești gata să înfrunți moartea pentru motive nobile, dar, când vine vremea, nimic nu va mai conta decât viața ta. Ține minte asta și nu fi neghioabă!

Kate închise ochii, neputând să respire. El îi strânsese inima în mână așa cum promisese. De ce nu o ucidea pur și simplu și termina odată? Era atât de crud, încât ar tortura-o și ar tachina-o mai întâi? Nu, ea îl văzuse cum își alinase sora. Văzuse durerea groaznică din ochii lui când devenise bestia lui Maggie. Nu era așa cum atât de mulți oameni credeau că este. Era mândru și posesiv, un rebel sfidător care dăruise clanului său un cămin și îi menținuse numele viu. Era un om care devenise un monstru ca să protejeze ceea ce iubea.

– Iubirea este cea mai nobilă cauză dintre toate, Callum MacGregor, spuse ea la fel de sfidător pe cât îi rostise numele.

El clătină din cap spre ea. Licărirea de emoție care îi colora ochii absorbi mare parte din tăișul vocii sale.

– Nu, este otravă pentru noi amândoi.

El plecă, rugându-se la Dumnezeu ca ea să-l poată urî. Dacă nu, avea să îi măcelărească pe cei care ar pedepsi-o – și pe toți ceilalți, până când avea să se înece în sângele lor și să înceteze să existe cu totul.

Capitolul 28

Kate îl privi plecând. Toți mușchii din trupul ei zvâcneau de nevoia de a pleca după el. Dar nu îndrăzni să se miște. El își exprimase sentimentele pentru ea mai mult decât clar. Nu putea să suporte să sufere din nou din cauza lor.

Se îmbrățișă pentru a alunga răceala unei furtuni care se apropia și își trecu privirea peste mlaștinile sălbatice și peste crestele muntoase învăluite în ceață. I se păruse frumos aici prima oară când sosise. Dar acum, fortăreața părea dură și infinit de singuratică. Era un ținut la fel de brăzdat de bătălii și de neiertător ca MacGregor al ei. Nu l-ar îmbuna niciodată. În cele din urmă, se predase. Voia să meargă acasă. Voia la fratele ei.

Cercetă dealurile din împrejurimi. Oare Robert era aproape? Sau la celălalt capăt al Pământului?

Urma să fie dusă înapoi la Kildun, dar Robert nu avea să fie acolo. Știa din toată inima că fratele ei o căuta. Fusese atât de preocupată să locuiască în noul ei regat prefăcut, încât nu se gândise la ce s-ar întâmpla dacă ar găsi-o.

Acum, realitatea aceasta i se zbătea în inimă. Dacă ar veni aici, Callum în mod sigur l-ar ucide. Promisese să nu-i rănească fratele, dar ura lui Callum pentru clanul ei era prea puternică. De-abia se putea abține să n-o ucidă *pe ea*.

Lui Robert nu i-ar fi mai bine dacă ar găsi-o în drum spre clanul Stewart, căci el ar lupta pentru onoarea ei. Ar putea să îl ucidă pe unul dintre oamenii lui Callum, dar ar fi următorul la scurtă vreme după asta. Kate nu voia ca fratele lui sau vreunul dintre oamenii lui Callum să moară.

Exista o singură cale de a împiedica asta.

Robert Campbell scrâșnea din dinți pe măsură ce fiecare lovitură strivitoare de oase aplicată de Kevin Menzie lui Roderick Cameron răsuna din pereții turnului. Încă una, și Robert avea să oprească

scena. Îl privi pe unchiul său, care stătea la câțiva centimetri distanță și zâmbea cu gura până la urechi!

– Diavolul a fost aici, scuipă Kevin, strângând tartanul bărbatului în pumni. Spune-ne unde s-a dus, altfel dăm foc la tot nenorocitul de sat!

– Nu l-am văzut, spuse Cameron pentru a patra oară, sângele picurându-i din gură și nas.

– I-a ucis pe șapte dintre oamenii mei!

Kevin ridică pumnul ca să îl lovească iar. Lovitura fu oprită în aer de mâna lui Robert.

– Încetează! strigă el.

Kevin se întoarse, gata să îl lovească pe el în schimb, dar strălucirea criminală din ochii lui Robert îl făcu să se oprească. Apoi zâmbi.

– Altfel, ce? Ce vei face? Întoarce-te la Glen Orchy și vezi-ți de oile tale! Nu ai stomac pentru violență.

Privirea arzătoare a lui Robert fu de neclintit.

– Atinge-mă, și vei afla.

– Nepoate. Vocea unchiului său exprima o răceală batjocoritoare, și bărbatul făcu un pas înainte. Robert nu se uită la Duncan în timp ce vorbi, ci la Cameron. Ce onoare era în a lega un bătrân războinic de un scaun și a-l bate măr? Acest om ne împiedică să o găsim pe sora ta. De ce cauți să îl protejezi? Permite-i lui Kevin să își termine întrebările, ca să o putem salva pe Katherine înainte ca Diavolul să o ucidă – dacă nu a făcut asta deja.

Robert prinse privirea subtilă pe care i-o aruncă bătrânul pe sub pleoapa umflată. Kate nu era moartă.

– Vreau să vorbesc singur cu căpetenia.

– Nu, refuză Duncan.

Acum, Robert se întoarse să se uite la el.

– Ba da, altfel îmi voi îndrepta calul spre Anglia și voi aduce chestiunea în atenția lui Cromwell, așa cum ar fi trebuit de la început.

Pentru o clipă, privirile lor se încleștară într-o bătălie. Provocarea din ochii reci, cenușii ai lui Duncan era de neconfundat, dar Robert nu avea de gând să se lase convins. În cele din urmă, unchiul său încuviință și le făcu semn oamenilor lui să plece.

În clipa în care rămaseră singuri, Robert se aplecă spre bătrân și îl prinse de umeri.

– Ai văzut-o pe sora mea. Spune-mi, era rănită?

– Nu.

– Unde a dus-o? Când Cameron nu răspunse, Robert îl scutură. Îi dai loialitatea ta unui om care a măcelărit mulți din clanul Menzie.

– Întreabă-l pe unchiul tău de ce Diavolul i-a ucis, răspunse Cameron slab. Mai bine, du-te și vezi singur, în coliba lui Stuart MacGregor.

Robert se îndepărtă de el și își trecu mâinile prin păr. La naiba, nu voia să vadă. Așteptase toată viața să servească ținutul, să lupte alături de unchiul său. Dar asta nu era luptă. Era cu totul altceva.

– Mergi la colibă, tinere Campbell, și vezi ce a făcut-o pe sora ta să plângă.

– Mai întâi, spune-mi unde a dus-o, și apoi voi vedea.

Robert plecă de lângă patul Rhonei MacGregor, ieși afară din colibă și își adună fiecare dram de putere pe care îl avea în el să nu vomite. În schimb, își privi unchiul, care se uita la el de pe cal.

– De ce a fost marcată cu fierul?

– A încălcat legea, la fel ca soțul și copilul său. Toți scoțienii au autoritatea de a-i supune legii pe MacGregori în orice fel consideră potrivit. Știi asta.

Da, Robert o știa, dar să vadă cum era implementată proscrierea era destul de diferit de a auzi despre asta.

Infecția măcina carnea Rhonei MacGregor. Nu avea să mai reziste încă o noapte. Și pentru ce? Din cauza numelui său?

– Nu simți compasiune pentru ei, nu, Robert? îl întrebă unchiul său, cu ochii la fel de ascuțiți ca două lame. Diavolul și orice altă căpetenie MacGregor ți-ar tăia membrele și le-ar împrăștia în cele patru zări doar ca să-și satisfacă pofta de sânge. Aceasta este singura modalitate prin care îi putem ține sub control. Așa a fost de mulți ani. Acum, spune-mi unde a dus-o pe Katherine. M-am săturat de purtarea ta.

Robert se îndreptă spre calul său, scuipând pentru a scăpa de gustul rău din gură.

– Spre est. Îi spusese unchiului său ceea ce zisese Cameron. Diavolul a dus-o în est, spre Badenoch.

Capitolul 29

– Vino înăuntru cu noi, Maggie! O să plouă. Callum îngenunche lângă sora lui, care stătea întinsă pe spate în iarba-neagră rece, nu departe de castel.

Ea deschise ochii și îi zâmbi. Apoi se încruntă, fără să facă vreo mișcare pentru a se supune comenzii sale blânde.

– De ce ai alungat-o pe Kate? Jamie spune că o urăști.

Callum scoase un oftat exploziv și ridică privirea spre dealuri, ca să nu dea ochii cu privirea acuzatoare a surorii sale. Nu voia să discute despre Kate. Nu când simplul gând la ea făcea să îl doară brațele de nevoia de a o îmbrățișa. Proceda corect, își spuse în sinea lui. În sfârșit.

– Nu o urăsc, răspunse el. Dar nu este sigur pentru ea să fie aici cu noi... cu mine.

Când o privi din nou, ea îi prinse și îi susținu privirea. Sprâncenele ei se ridicară curioase spre el.

– Atunci, este adevărat, Callum?

– Ce să fie adevărat?

– Crezi că ești atât de periculos, încât până și eu mă tem de tine?

Întrebarea ei fu atât de neașteptată, încât Callum pur și simplu se uită la ea, nesigur de cum să răspundă. Faptul că o alungase pe Kate nu avea nici o legătură cu el. Sau avea? El era Diavolul MacGregor, și tot iadul s-ar abate asupra neamului Campbell dacă Kate ar păți ceva. Da, îl speria ce putea deveni. Dacă cineva ar trebui să înțeleagă asta, acea persoană era sora lui.

– Kate a spus adevărul atunci, zise Maggie când amintirile care îl bântuiau îi întunecară expresia. Frate, nu ești un diavol. Dar ești un neghiob, îl certă ea, deși vocea îi era la fel de tandră precum fusese a lui când îi vorbise. M-ai salvat din acel loc groaznic. Mi-ai redat viața.

Callum nu sperase niciodată la o iertare ca aceasta. Nici nu plânsese o zi în viața lui și nu avea de gând să înceapă acum.

– Dar visele tale... groaza pe care ți-am provocat-o...

– Da, aprobă ea. Și, de fiecare dată când pleci din Camlochlin să îți cauți răzbunarea, iar eu nu știu dacă te vei întoarce, mă cuprinde aceeași teroare. Asta se va termina numai prin moartea ta.

El îi luă mâna într-a lui când înțelese. Înțelegea că s-ar fi străduit să nege, chiar și acum, dacă nu ar fi văzut altceva decât un monstru în ochii lui Kate.

– Sunt un prost.

El zâmbi, apoi își drese glasul când simți că îl ustură ochii.

– Acum, o vei aduce înapoi pe Kate?

– N-a plecat încă, Maggie. Dar nu pot să...

– Ba da, a plecat, insistă ea, smulgându-și mâna dintr-a lui pentru a-și plesni coapsa. L-a luat pe Ahern și m-a rugat să le spun paznicilor să îi permită să iasă. Cred că Graham ar fi trebuit să plece cu ea.

Callum încercă să își calmeze bătăile puternice din piept, dar eșuă și sări în picioare.

– Nu! N-ar fi putut pleca. Nu singură!

– Te asigur că a plecat, spuse Maggie hotărâtă și se ridică și ea.

– Doamne! Își trecu mâinile prin păr ca și când ar fi vrut să smulgă fiecare șuviță. Ochii lui căutară spre Elgol. Când a plecat? Se învârti, se lăsă într-un genunchi și o apucă de umeri pe sora sa. Maggie, gândește-te bine! Cu cât timp în urmă a plecat Kate?

– Oh, a fost cu multă vreme în urmă, Callum. A fost înainte s-o hrănesc pe Matilda.

De vreme ce nu avea habar ce însemna asta, el mârâi, îi dădu drumul surorii sale și apoi porni spre grajd, strigându-i peste umăr să se întoarcă la castel. Era recunoscător să vadă că Maggie făcea, în sfârșit, ce o rugase când trecu pe lângă ea cu armăsarul.

Callum înjură în vântul care îi flutura părul de pe față în timp ce gonea afară din vale. De ce ar face Kate ceva atât de prostesc? Plesni din hățuri, mânându-și calul să alerge mai iute. El era de vină. O forțase atât de tare, încât ea nu putuse să mai aștepte nici o zi până să fie departe de el. Mânat de frica a ceea ce putea păți, îmboldi mai tare calul, mânându-l să zboare.

Se năpusti spre Elgol chiar când cerul se deschise deasupra lui. Ochii lui cercetară stâncile întunecate și ținutul, căutând. Nu putea să se fi îndepărtat prea mult de castel în acest timp fără ca el să observe, își spuse, încercând să rămână calm – să își controleze emoțiile. În mod sigur, nu ar fi putut ajunge prea departe cu bătrânul Ahern. Rugându-se să nu fi ajuns deja la stâncile periculoase, Callum scrâșni din dinți pentru a nu striga numele care cumva devenise mai important pentru el decât al lui.

Kate ajunse la Elgol chiar înainte ca tot cerul să se întunece și să își toarne mânia peste ținut. Era sigură că era mânie, pentru că ploaia îi bătea carnea, îmbibându-i oasele până când frigul îi amorți membrele. Torentul îi întuneca vederea și încetinea ritmul lui Ahern, temându-se că i-ar putea conduce orbește peste stânci. La câțiva metri în față, o siluetă umbrită îi tăie calea. Îl opri pe bătrânul cal și își șterse ploaia din ochi. I se ridică părul pe ceafă. În minte auzi o avertizare. Cineva o urmărea. Se blestemă pentru că nu luase o sabie sau măcar un pumnal, pentru protecție, în această călătorie. Auzi sunet de picioare pe pământul noroios și se întoarse, panica sporindu-i brusc.

Bărbatul se năpusti asupra ei aproape instantaneu. O lovi cu pumnul în coaste, făcând-o să se aplece de durere. O trase de păr, târând-o de pe spatele lui Ahern. Fu prea șocată de atacul brusc și îi era mult prea frig pentru a riposta în timp ce era târâtă de pe potecă și izbită de un perete de stâncă ce despărțea aroma mentolată a pădurii de mireasma sărată a mării.

Kate se clătină înapoi și se lovi de un bolovan mare, fiind cât pe ce să dea cu ceafa de o margine ascuțită. Simți o durere roșie, arzătoare în umăr și apoi o furnicătură pe braț, până în vârfurile degetelor. Își recăpătă suflul de după lovitura primită și se ridică iute ca să îi înfrunte pe cei doi bărbați care aveau părul lipit de chipurile satisfăcute. Își dădu apa la o parte din ochi, încercând să recapete controlul asupra degetelor care îi tremurau. Valurile spumoase din spatele ei se ridicau și se loveau puternic de rocile care mărgineau țărmul.

Deasupra ei, cerurile vaste erau de un cenușiu de tăciune, și vuietul tunetelor îi răsuna prin oase.

– E o târfă frumoasă, Clyde. Ești sigur că e o MacGregor? spuse primul, trecându-și privirea peste lungimea trupului ei.

Căutătura lui era atât de libidinoasă, încât Kate aproape că privi în altă parte. Aceștia doi nu aveau s-o ucidă imediat.

– Da, vine de pe cărarea dinspre Camlochlin, șuieră Clyde. Nu știu dacă stomacul meu ar suporta să călăresc o MacGregor.

Teama lui Kate se transformă în furie. Aruncă spre fiecare bărbat câte o privire care l-ar fi făcut mândru pe Callum, dacă ar fi fost acolo să vadă.

– Atinge-mă, și o să-ți scot ochii și o să ți-i arunc în mare, ticălos împuțit...

Clyde făcu un pas în față și o lovi puternic peste gură. Ea căzu din nou pe spate.

– Văd că va trebui să-ți tragem o bătaie ca să te învățăm să te porți înainte să te vindem.

– Cât crezi că vom lua pe ea? E frumoasă, într-adevăr.

Celălalt se uită la sângele care îi picura peste buza de jos și își linse gura.

– Nu mult, Ewan. Baronii nu plătesc mult pentru femeile MacGregor și chiar mai puțin dacă va fi gravidă.

– Poate că este o MacLeod. Nu ar trebui să ne asigurăm mai întâi?

Kate ascultă cu groază. Vorbeau despre ea de parcă nu ar fi fost mai mult decât un șobolan de hazna. Asta însemna să fii un MacGregor. Fără onoare, fără demnitate. Nici un loc nu era sigur, nici măcar aici, în regatul lui Callum. Viața ei nu valora nimic doar pentru că acești ticăloși credeau că numele ei este MacGregor.

– Spune-mi cine este lordul tău înainte să-mi fac de cap cu tine, târfo!

Clyde o înșfăcă de păr și o târî înainte. Cât de greu ar fi să le spună cine era unchiul ei? Pur și simplu, să nege un nume?

Nu era greu deloc.

Era imposibil.

Nu era o MacGregor, dar pentru ea nu conta. Aici, era nobila luptă a eroilor. Oare ar ceda în fața dușmanilor lui Callum denunțând toate lucrurile pentru care luptase pentru a rămâne în viață?

– Îmi voi spurca trupul când te voi atinge? întrebă Clyde.

A face asta însemna mult mai mult decât să uite curajul lui Callum și suferința lui Maggie. Însemna să șteargă existența unui clan întreg. Un clan care aparținea Scoției. Și Kate era sigură acum că, de fiecare dată când un MacGregor era ucis sau i se nega dreptul de a purta acest nume, chiar aceste dealuri strigau nedreptatea comisă. Cu toate acestea, iarba-neagră tot creștea glorios, ceții tot zăboveau peste vârfurile munților, explodând într-o strălucire aurie ca apusul soarelui, ca și când le-ar aminti copiilor săi să nu renunțe niciodată.

Kate ridică privirea spre răpitorii ei și se șterse la gură.

– Voi spurcați numele MacGregor când se așterne pe buzele voastre dezgustătoare.

Clyde ridică mâna s-o lovească iar, dar Kate se aplecă, luă o piatră și îl lovi cu ea în tâmplă. Clyde se clătină pe picioare, apoi se împletici înainte. Pe chip i se citi uluirea că fusese rănit de această copilă abandonată care acum era gata de luptă.

Companionul său o atacă precum un mistreț sălbatic și o nimeri în obraz cu pumnul. Kate se prăbuși, pierzându-și cunoștința chiar înainte să atingă pământul.

Bubuitul unui tunet răsună cu furie, scuturând pământul din temelii. Dar sunetul care urmă fu cel care îi făcu pe Clyde și pe Ewan să se întoarcă. Era sunetul morții. Ewan dădu să fugă, dar teroarea pură îi țintui locului picioarele. Orbește, pentru că nu își putea lua privirea îngrozită din direcția strigătului nefiresc venit de dincolo de ceață, se întinse spre locul unde se afla Clyde, la fel de încremenit, și îl apucă de mânecă.

– Dumnezeule ceresc, el este. Vocea lui Clyde tremură, știind că moartea lui era iminentă. Mulți auziseră de Diavol, dar nu atât de mulți chiar îl văzuseră cu adevărat. Se spuneau povești în jurul focului despre stăpânul negurilor când luna era jos pe cer și vântul șuiera precum sufletele victimelor sale.

Evaziv ca un nor de ceață, fusese vânat ani buni, dar niciodată prins. Se șoptea că era cel mai negru suflet care călcase vreodată pe Pământ. Dar Clyde jură pe mormântul bietei sale mame că însuși Pământul se încovoia sub existența teribilei bestii. Pentru că cerurile se înnegurau și, dincolo de ceața care se ridica, el călărea ca un demon care urca din aburii negri ai iadului.

Nu îi doborî instantaneu, ci sări de pe creatura care se opintea și fornăia sub el. Pentru o clipă, nu făcu decât să se uite la femeia care zăcea întinsă în nisip, în timp ce ploaia îi spăla sângele de pe față într-un mic pârâiaș.

Mârâi. Sunetul smulse ultimele fărâme de curaj ale atacatorilor ei. Moartea lor fu rapidă. Ambele capete căzură la pământ dintr-o lovitură puternică.

Callum se lăsă în genunchi lângă Kate, înăbușindu-și alt mârâit viguros. Întinse mâna, închise ochii și îi atinse gâtul ca să afle dacă era în viață. Oftă cu atâta ușurare, încât umerii i se lăsară în dreptul pieptului.

O luă în brațe și o ținu aproape, apoi îi sărută sprânceana lovită. Ea tremură inconștientă în îmbrățișarea lui, iar el blestemă ploaia pentru că o udase toată. Ahern nu se vedea nicăieri, dar, dacă bătrânul cal ar fi stat lângă el, nu ar fi fost mare diferență. Kate îngheța de frig, iar Camlochlin era la mare depărtare.

Peștera fu ușor de găsit. Erau multe săpate în pereții stâncoși și zimțați din Elgol. Callum aprinse un foc puternic din lemne uscate găsite în adâncul crăpăturii stâncoase și din niște alge uscate, din care folosi pentru a căptuși pământul rece înainte să o așeze pe Kate jos. O dezbrăcă de hainele ude leoarcă și apoi se dezbrăcă și el până la piele și se întinse lângă ea. Lui Kate îi clănțăneau dinții, dar tot nu se trezi, ceea ce îl făcu pe Callum să se roage ca ticăloșii să nu o fi lovit cu ceva mai tare decât pumnii.

– Nu, ție doar îți place să dormi în preajma mea, nu-i așa, Katie, iubirea mea, șopti el în timp ce o sorbea din priviri.

Acum, că era în siguranță, în brațele lui, știa că fusese neghiob că o lăsase să plece.

Își trecu un picior lung peste șoldurile ei și o trase mai aproape de căldura trupului lui. Cu fața spre ea, își folosi mâinile mari pentru a-i alunga frigul din fiecare membru. Nu se opri până când nu o simți caldă. Ea gemu și se cuibări mai aproape de el. Callum închise ochii pentru a opri valul de emoție care ardea să fie eliberat și șuvoiul de căldură mătăsoasă pe care o simțea fiindcă avea trupul ei gol lângă al lui.

– Oh, fătuco, ce i-ai făcut acestui biet om neghiob? Nu ar trebui să te țin cu mine, și asta mă face atât de nerod, încât nu pot gândi limpede. Îi netezi buclele ude peste frunte, privind-o – privind-o

până când știu că să nu mai poată face asta ar fi mai rău decât să fie încătușat de orice perete de temniță. Dumnezeu să aibă milă de tine, Katie, dar te iubesc.

O oră mai târziu, ochii lui Kate se deschiseră. Un somn greu se așternu peste ea ca o pătură caldă, de lână. O pătură foarte caldă. Se ghemui mai adânc sub ea și adormi la loc. Visă chipul frumos al lui Callum atât de aproape de al ei, dormind lângă ea, brațele lui puternice strângând-o tare, ca și când supraviețuirea lui depindea de ea. Undeva în adâncul ei, inima îi spuse că așa era.

Capitolul 30

Kate deschise ochii. Pentru o clipă, crezu că încă visa. Dar, pe Dumnezeu, acel chip era real. Respirația caldă, iute pe care o simțea pe obraz era reală. El venise după ea, o salvase de... Ridică mâna de pe pieptul lui Callum și își atinse cu ea buza umflată. O clipă mai târziu, privirea ei trecu înapoi spre el.

Pieptul lui gol.

Se uită în jos și chițăi. Era goală! El era gol! Instinctul o făcu să se smucească departe de el, dar brațul lui o strânse și mai tare și apoi o trase într-o îmbrățișare care o lăsă fără suflare. Rămase cu gura căscată. El sforăia. Oasele ei erau aliniate cu ale lui. Ce era asta? Cum o găsise? De ce o găsise?

Putea să îl întrebe mai târziu, acum era prea ocupată cu misiunea de a încerca să își potolească inima ce îi gonea, pentru că se bucura de niște bătăi atât de puternice, încât era sigură că asta îl trezise. Pentru că, atunci când îi privi iar chipul, privirea lui blândă o făcu să simtă furnicături prin tot corpul. Ea zâmbi și apoi roși.

Callum era sigur că biata lui inimă nu avea să-și mai revină vreodată.

– Unde sunt hainele noastre? șopti ea, coborând privirea modest.

– La uscat. Înghețai de frig, și a trebuit să-ți țin de cald.

El tot nu îi dăduse drumul din brațe și nici ea nu voia asta. Niciodată.

– De ce ai venit după mine?

O trase mai aproape în brațele lui de oțel.

– Nu am vrut să te alung, Katie.

– Voiau să mă vândă. Închise ochii și își lipi obrazul de pieptul lui. Și nu mă puteam gândi decât la tine.

Callum scrâșni tare din dinți. Pe Dumnezeu, cum ar putea să trăiască vreodată fără ea?

– Nu te teme, fătuco! Nu se vor mai întoarce.

Kate nu auzi în vocea lui bestia groaznică, doar vinovăția goală a unui om care știa că omorul era singura cale de supraviețuire, deși își dorea să nu fie așa.

Ea privi în flăcările din ochii lui, cuptoare albastre-aurii unde ardeau pasiunea lui pentru viață, pentru speranță, pentru răzbunare și pentru izbăvire. Ucisese mulți. Devenise ceva detestabil, și cauza lui încetase să mai fie una onorabilă în propriii lui ochi. Dar nicăieri în acea privire puternică nu era ură. Ea zâmbi, înțelegând brusc de ce trebuise să o alunge. Devenise un monstru ca să salveze ceea ce iubea.

– M-ai salvat din nou.

Pe mila Domnului, oare mereu avea să se uite la el ca la un erou? Chiar și când încercase să îi spună adevărul despre inima lui neagră, ea refuzase să o vadă.

– Kate. Aproape că nu dorea să vorbească. La naiba, trebuia să recunoască față de sine că adora să fie un erou pentru ea. Dar nu era un cavaler. Nu era un erou. Nu sunt decât un ticălos cu inima împietrită. Eu...

Ea clătină din cap.

– Ești mai mult decât am visat vreodată. Ceea ce faci... ai fost forțat să faci pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubești, pentru a-ți salva clanul de la dispariție. Uneori, nu pot să fac nimic mai mult decât să-l întreb pe Domnul ce am făcut să merit să cunosc un om ca tine, lordul meu MacGregor.

Privirea lui o răvăși cu o nevoie atât de profundă, încât simți cum i se oprește inima. Își aduse vârfurile degetelor pe buzele ei și își înclină capul spre al ei.

– Ești vânătă. Căldura aspră a vocii lui îi ardea terminațiile nervoase. Te doare?

– Da, de-abia șopti ea.

O sărută încet pe gură.

– Și acum? Când ea încuviință, o sărută din nou, săruturi blânde, sugestive, care îi dădeau amețeli. Dar acum?

– Mă tem că este o vânătaie mare, lordul meu. Genele ei lungi fluturară pe obrazul lui. Își despărți buzele, așteptând.

El nu o făcu să aștepte, ci se ridică deasupra ei și o privi cum se supune sub el. Avea respirația grea, întretăiată. Arăta de parcă voia să spună ceva – ceva care i-ar putea smulge inima din piept. Își trecu buzele peste ale ei și o sărută pe fiecare cu venerație. Lungimea

și lățimea lui coborâră complet spre ea. Îi despărți buzele cu degetele și apoi îi linse tivul gurii. Nu controlul puternic pe care îl avea era cel care îl făcea să îi revendice gura cu atâta înverșunare, ci nevoia de a savura fiecare clipă în care o atingea.

Ea se deschise ușor spre limba lui care se cufunda și gemu în gura lui în timp ce el o gusta. Îi simți carnea rigidă pe trupul ei neexperimentat, dar nu o sperie. Era cavalerul ei. Un sălbatic în legea lui, dar mâinile lui se mișcau pe ea precum flăcări de mătase, atât de tandru, încât credea că avea să își piardă mințile. Când acele mâini îi găsiră sânii, îi scăpă un scâncet ușor de dorință. Își arcui spatele pentru a-i întâlni gura mai iute, și agonia minunată a buzelor sale calde care le mângâiau pe ale ei îi trimise o explozie gâdilitoare de foc în vintre și între picioare.

Când el se desprinse din sărut ca să o privească în ochi, îi zâmbi, iubindu-l și dorindu-și să fie cu el astfel.

– Kate, șopti el, iar dorința din ochii lui se schimbă în ceva mai rugător. Dacă facem asta, vei fi o MacGregor, și nimic nu va putea schimba asta.

Ea auzi în vocea lui teama pentru binele ei și îi mângâie fața încordată.

– Deja sunt, și nimic nu poate schimba asta. Nimic. Îl trase în jos, fără să trebuiască să folosească multă forță, și îl sărută până când el îi simți inima întreagă.

Îi modelă sânii cu măiestrie, sugând și ciugulind, până când ea se zvârcoli sub el.

– Ai gust bun.

Strângând buzele în jurul vârfului ei sensibil, supse și își trecu limba peste sfârcul ei. Kate își afundă degetele în părul lui și îl conduse spre ea. Voia să nu se oprească niciodată, dar durerea fierbinte dintre coapsele ei cerea să fie domolită. Când el își trecu limba în jos, spre abdomenul ei, Kate se ridică pe coate să vadă ce urma să facă. Limba lui flutură peste pielea ei, revelându-i intențiile. Ea dădu să se retragă, dar gândul la gura lui *acolo* era prea atâtător pentru a fi negat. Convinsă că ar putea leșina dacă nu avea să îl simtă în curând, el ridică privirea spre ea, de sub sprâncenele întunecate, și flacăra sexuală care îi ardea în priviri fu suficientă pentru a o face pe Kate să desfacă mai larg picioarele. El își plecă ușor capul. Kate își ținu răsuflarea. Sărutul lui fu ca o flacără ce se întindea scăpată de sub control prin sângele ei. Nu se grăbi, înfruptându-se din

ea pe de-a-ntregul. Apoi, luând-o de glezne, îi ridică picioarele și o deschise mai larg, expunând-o complet gurii lui înfometate.

Kate gemu și își linse buzele, pe măsură ce șocuri fierbinți de extaz îi străbăteau trupul. Se simți perversă, prinzându-i părul în pumni, în timp ce el o satisfăcea dincolo de limite. Râvnind eliberarea, îi strigă numele și îl privi cum se ridică în genunchi, încă depărtându-i picioarele. Îl privi în toată gloria sa deasupra ei, atât de puternic, atât de acut masculin.

Îl privi cum o pătrunde încet, senzual. Era suficient de umedă de la gura lui și de la pasiune pentru ca el să gliseze în ea până la jumătate, în ciuda rezistenței strâmte a trupului ei. Coapsele lui flexară până când ea îl cuprinse aproape complet.

Urma să o revendice, iar ea era incapabilă să îl oprească.

Kate ridică brațele deasupra capului și își undui șoldurile, ieșind de sub controlul lui. Durerea inițială fu nimic în comparație cu frecarea arzătoare a mădularului său puternic ce se afunda și apoi ieșea din ea. El se opri și o rugă să nu se miște, să nu vorbească. Mușchii brațelor sale tremurară când ghearele pasiunii îl prinseră, dar reziste. Îi dădu drumul la picioare și lăsă capul în jos să o sărute, apoi își coborî greutatea pe a ei. Își arcui șoldurile și avansă spre centrul ei tare, fierbinte.

Făcu dragoste cu ea încet și cu atâta tandrețe, încât Kate simți că era ca și când timpul încetinise doar pentru ei, ca să se poată bucura amândoi de fiecare moment, de fiecare atingere. Înfruptându-se, își trecu degetele peste întinderea umerilor lui plini de cicatrici, până spre curbura spinării lui. Se uită la el și văzu că ochii lui erau deja ațintiți asupra chipului ei, privind-o ca și când simplul fapt că o privea îl ajuta să respire. Ea se abandonă în brațele lui, la fel cum el se scălda în ea cu fiecare împingere lungă, adâncă.

Cu teaca ei strâmtă în jurul lungimii lui, își deschise palmele peste coapsele lui încordate pentru a simți fiecare plonjare. Plăcerea se accentuă până la apogeu, iar mușchii ei convulsionară sub el. El îi răspunse intrând în ea cu mângâieri lente, atente, până când degetele ei îi strânseră fesele, și ea se lăsă cuprinsă de extaz. Privi, ca într-un vis erotic, cum gura lui senzuală capătă cel mai viclean zâmbet înainte să înalțe capul și să se reverse înăuntrul ei.

Mai târziu, Kate stătea întinsă, cuibărită în locul care îi devenise mai familiar decât căminul. Brațele lui Callum aveau să fie mereu

acolo pentru a o ține, pentru a o proteja. Era sigură de asta, la fel de sigură cum orice femeie tânără și îndrăgostită putea fi.

Îi sărută pieptul, apoi își trecu degetele peste contururile ferme ale abdomenului lui.

El îi luă mâna într-a lui și o duse la buzele sale. Dar rămase tăcut atâta vreme, încât Kate înălță capul pentru a-l privi.

– Ce te tulbură? Spune-mi, te rog!

În strălucirea de ambră a focului, privirea lui era neferecată, și inima – expusă. Oare avea să se obișnuiască ea vreodată cu felul în care ochii lui încercau să-i vorbească de dincolo de întunericul care îl chinuia? Își trecu degetele peste gropița întunecată din bărbia lui.

– Ce este, Callum?

– Lumea, îi spuse el, pare dintr-odată perfectă. Ea încuviință, dar, o clipă mai târziu, el oftă prelung. Însă nu este perfectă, Kate. Poate că Ennis are dreptate. Nu mai știu.

– Ennis Stewart?

– MacGregor. Ennis MacGregor. Și-a schimbat numele.

Kate se ridică brusc. Callum nu putu să nu zâmbească văzându-i frumusețea, stând acolo, palidă și gata pentru bătălie, cu pletele ei negre care îi cădeau pe umerii goi. Era a lui, și asta îl făcea mai fericit decât își amintea să fi fost vreodată. Să fie aici cu ea așa l-ar putea face să uite orice altceva pe lume.

– Callum, te-ai gândi la asta vreodată?

El își mută cu greu privirea de la sânii ei și zâmbi ochilor ei furtunoși de abanos.

– Nu până în ziua aceea în care îți închideam rana și mi-ai spus Clalum MacKreglor.

– Nu ți-aș permite niciodată să faci asta, îl certă ea. Nu ți-aș permite niciodată să negi ceea ce iubești.

El ridică mâna și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Chiar dacă ar fi în joc viața ta?

Kate își înghiți un scâncet. Devenise încă o responsabilitate pentru el. Dumnezeule, voia să-i ofere odihnă. Voia să-l asigure că, indiferent de ce se întâmpla, era alegerea ei.

– Mi-aș da viața pentru tine.

Callum închise ochii, fără să poată și fără să vrea să se gândească la asta.

– Kate, spuse el, privind-o iar, cu vocea ca o mângâiere caldă. Crezi că a iubi pe cineva face mai ușor să mori pentru el?

Ea încuviință.

– Da. Da, cred asta, Callum. Când el clătină din cap și se întoarse cu spatele la ea, îi atinse fața, întorcându-i privirea din nou la ea. Sau crezi că ești singurul demn de a-și dori să-și dea viața pentru ceva ce iubește?

Inima lui Callum îi răsuna în urechi. Desigur, înțelese că orice MacGregor adevărat ar fi dispus să moară pentru numele său. Dar nu avea de gând să o lase să moară pentru el.

O dorea, avea nevoie de ea în viața lui. De fiecare dată când îl privea, fiecare cuvânt pe care i-l adresa, totul îl făcea să vrea să uite nedreptățile suferite de el și de clanul său. Cum putea fi mânios pe lume, când lumea i-o dăduse pe Kate Campbell?

Dar ea îi putea fi luată.

Acest gând îi înfrigură sufletul și agită bestia. Deja îl iubea. Deja se declarase o MacGregor. Iar el făcuse dragoste cu ea, își vărsase sămânța în ea. Însă speranța nu era pierdută. Nu, poate că, dacă și-ar face inima să tacă, dacă s-ar confrunta cu o alegere în care viața ei să fie în joc, ea ar alege să trăiască.

– Nu te-aș lăsa să mori pentru mine, Kate.

Ei bine, nu era o declarație de dragoste, dar ținea la ea. Kate știa că da. Nu trebuia să își mai facă griji din cauza asta. Îl atinse ușor pe mână și se ridică să își ia hainele.

– Nu intenționez să mor. Când mă voi întoarce la fratele meu, voi...

El o prinse de încheietură și o trase înapoi, până când ajunse lipită de pieptul lui.

– Nu te întorci la el.

– Nu? întrebă ea.

– Nu. Îi mângâie trăsăturile cu privirea lui fierbinte, apoi își trecu degetele peste buzele ei întredeschise. Ești a mea și vei sta cu mine.

– Dar îmi fac griji pentru...

– Katie?

– Da?

Ea zâmbi când își auzi numele rostit atât de dulce de buzele lui.

– Vorbești prea mult, fătuco. Îi devoră gura, captând orice dorea ea să spună mai departe, în timp ce mâinile lui alunecară peste spatele ei și peste fesele moi.

Capitolul 31

Merseră călare înapoi la Camlochlin, cu Kate stând confortabil între coapsele lui Callum. Nu goniră, ci el își ținu calul într-un trap lent, bucurându-se să o simtă aproape de inima lui. Trecuse o eternitate lungă și chinuitoare de când nu mai ținuse pe cineva atât de aproape de acel loc sacru. Când îi spusese că ar muri strângând în mâini o inimă de Campbell, el chiar nu avea idee că acea inimă ar fi a ei. Nu fusese pregătit – și se îndoise că ar fi fost vreodată – să îi dea inima lui la schimb. Da, încercase să o facă să îl urască pentru a-i salva viața. Pentru că viața ei însemna mai mult pentru el decât căminul său, neamul său, numele său. Nu avea nici o îndoială că ar renunța la toate pentru ea. Dar încercase să își protejeze și sufletul. Aproape că îl pierduse o dată pentru că iubise. Gândul de a-l pierde din nou îl îngrozea. Să o piardă pe Kate îl îngrozea și mai tare.

De-a lungul coastei pe care călătoreau, valuri spumoase se spărgeau într-o avalanșă continuă de stâncile joase, zimțate, aruncând vapori de apă de mare la zece metri în aer. În ochii lui Kate, Callum semăna foarte mult cu oceanul, turbulent, agitat și puternic. Îi strânse mâna pe abdomenul ei și își sprijini capul pe spate de pieptul său, bucurându-se de minunăția acelei zilei. Ploile încetaseră și soarele strălucea ca un glob de foc pe cerul palid, dar în aer rămânea o răcoare înviorătoare, care făcea totul să miroasă a curat, a proaspăt și a nou.

O nouă zi. Callum o cuprinse mai strâns în îmbrățișarea lui și își lăsă chipul pe gâtul ei. Îi sărută buclele. Îl auzi inhalând profund, iar forța trupului său clocoti lângă ea precum valurile de la stânga ei.

Kate oftă încet. Privirea ei trecu spre est, unde pădurea tocmai începea să facă loc unor pârloage unde vite lânoase păsteau cu o indiferență lentă. În fața ei, se înălța Cuillins – un uriaș de piatră care își proteja copiii sub aripile sale negre, întinse. O ceață se rostogolea peste vârfurile ascuțite și plutea în jos spre pământ ca o avalanșă

de fire de păianjen. Oriunde privea, Kate vedea putere și frumusețe, un tărâm atât de sfâșietor de sălbatic și de frumos, încât era aproape dureros pentru un simplu muritor să îl privească prea mult. Ceruri atât de vaste, încât avu impulsul de a-și întinde brațele și de a se scălda în libertatea pe care i-ar aduce-o zborul.

Ținuturile Înalte și oamenii care locuiau aici își aparțineau unii altora. Niciând nu îi fusese mai limpede lui Kate. Se îndoia că locul ar putea supraviețui fără oamenii lui și invers și se întreba dacă acest ținut neîmblânzit își determina oamenii să lupte împotriva încercărilor de a-i supune sau dacă voința neîmblânzită a oamenilor și rezistența lor încăpățânată făcea ca ținutul să fie atât de sălbatic și de răpitor.

– Vom avea copii împreună, Callum? întrebă ea melancolică.

– Da. Vreau mulți fii.

Se întoarse și îi aruncă o privire trufașă.

– Crezi că mi-ai permite să am și niște fiice?

Umorul îi alimentă flăcările din ochi.

– Aș permite-o numai după un fiu.

– Hmm.

Kate se întoarse să-și ascundă zâmbetul, dar tremură în brațele lui un moment mai târziu când el îi dădu la o parte buclele de pe ceafă și o încălzi cu respirația lui fierbinte.

– Am putea să ne oprim aici și să continuăm efortul de a face unul.

– Eu cred că nu, spuse ea. Nici măcar nu suntem căsătoriți. Și acum, că menționezi asta, îmi aduc aminte că le-am auzit pe Aileen și pe alte femei vorbind la castel și spunând că, dacă un bărbat își dorește să aibă un fiu, el și soția lui trebuie să aștepte până la ivirea lunii pline. Cred că asta este... Numără pe degete și apoi încuviință. Da. Peste două săptămâni.

Callum se opri din asaltul asupra gâtului ei și mormăi în buclele ei negre.

– Nu voi fi refuzat două săptămâni, Kate.

– Ooo, ba da, Callum MacGregor.

Ea îi imită puternicul accent scoțian.

– Râzi pe seama vorbirii mele, femeie? întrebă el, sincer surprins că ea ar face asta.

Ea râse, un sunet bogat, frumos.

– Felul cum vorbești mi se pare încântător.

Mulțumit, își permise un zâmbet.

– Ai multe de învățat despre clanul MacGregor.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi că bărbații – și cu atât mai puțin stăpânul – nu vor fi șantajați. Își trase tartanul peste mădularul tare și, lăsând frâiele, își trecu un braț în jurul taliei ei și îi ridică rochia peste șolduri cu cealaltă. Își trecu mâna peste gâtul ei și o trase aproape, să îi simtă pielea cu dinții. Am vrut să te iau așa de mult prea multă vreme, îi șopti răgușit în ureche, apoi o ridică suficient cât să își împingă lancea de mătase adânc în ea, fără să descalece.

Mâinile lui mari pe șoldurile ei o ghidară în sus și în jos pe mădularul lui de oțel, făcând-o să simtă fiecare centimetru. Gemetele lui joase de-a lungul cărnii ei o făceau să simtă flăcări pe șira spinării. Când Kate își trecu brațele în jurul gâtului lui, el o împinse în jos tare, apoi își trecu palma peste abdomenul ei și o ridică din nou. Își trecu degetele peste mugurul ei și o mângâie până când se zvârcoli pe pieptul lui.

– Eu zic fiu. Zâmbi în curbura gâtului ei și se ridică. Tu ce spui, Katie?

– Gemeni, negocie ea și apoi râse.

O clipă mai târziu, el deveni serios când șopti cum se simțise înăuntrul ei. Apoi îi arătă, apucând-o din față și legănând-o în sus, peste capul lui gros, sensibil și apoi în jos.

A spune că de data asta fusese blând când făcuse dragoste ar fi o nebunie pură din partea lui Kate. O dureau sânii, gâtul, avea vânătăi încântătoare de la dinții lui vicleni, iar pe spatele coapselor avea să poarte în mod sigur dovada pasiunii sale până la finalul zilei.

Cândva mai târziu, când cei patru războinici loiali ai lui îi întâmpinară chiar înainte să ajungă pe creasta vâlcelei din Camlochlin, Kate arăta de parcă fusese prinsă într-o furtună scoțiană violentă, cu obrajii roșii și rochia răsucită aproape invers pe umeri.

Brodie zâmbi cu gura până la urechi. Angus râgâi și încuviință aprobator, ca și când acordul lui era singurul lucru necesar pentru ca legătura celor doi să fie completă. Graham trase de frâie, opri și îi privi pe Callum și pe femeia brusc timidă din brațele lui cu o căutătură măsurată. Jamie era singurul din grup care se scărpina în cap, uimit de apariția lor.

– Unde ați pornit cu toții? Callum îi privi, adăugând o încruntătură bine meritată către Brodie, care îi făcu insinuant cu ochiul.

– Maggie ne-a spus că ai tulit-o de aici de parcă ți-ar fi ars fundul, îi spuse Graham, încă nesigur dacă instinctul îl înșela. Rostogolise suficiente femei încât să-și dea seama când fuseseră rostogolite de-a binelea. Ce naiba ai pățit, Kate? o întrebă el, în timp ce ea își aranja nepăsătoare buclele nesupuse.

Obrajii ei se făcură roșii aproape instantaneu, iar Graham ar fi zâmbit dacă la vederea feței ei vinete nu i-ar fi înghețat sângele.

– Graham, dacă ai de pus o întrebare, întreabă-mă pe mine, zise Callum și își îndreptă privirea feroce spre comandantul său.

– Prea bine. Graham își mută atenția spre Callum. Ce naiba s-a întâmplat cu fața ei?

Cum de uitase asta?

– A fost atacată pe drum. Când cerură întreaga poveste, le-o spuse. I-am ucis pe acei fii de târfe.

– Callum. Jamie înclină curajos bărbia, și Callum simți ca un pumn în stomac, dar arcui o sprânceană și așteptă ca Jamie să continue. Nu poți să fii atât de neglijent și să o mai scapi vreodată din ochi. Cred că ar trebui să o supraveghezi când ești mânios pe ea.

Kate aproape că plânse. Ar fi sărit de pe calul lui Callum și l-ar fi îmbrățișat pe tânărul războinic dacă nu s-ar fi stânjenit vizibil când Callum își apropie roibul de al lui.

– Deci tu ești apărătorul ei acum, așa-i, Jamie? Dar Maggie?

Orice demonstrase Jamie cu o clipă în urmă dispăru pe dată, iar umerii i se lăsară în jos, a înfrângere.

– Era prea târziu... El începuse asta și știa că trebuia să o termine. Înghiți în sec, apoi își drese gâtul. Știi că nu aș permite niciodată ca Maggie să pățească ceva. Dar Kate are nevoie... Are nevoie... Callum așteptă cu răbdare în timp ce tânărul războinic se străduia să își adune curajul. Are nevoie... de cineva... care... care să o protejeze, rosti el într-un final.

Callum încuviință și se gândi la asta, fără să se grăbească și încercând să-și înfrângă amuzamentul. Prea bine, Jamie. Datoria ta este de acum să le păzești pe sora mea și pe Kate când eu nu pot face asta. Dar – se aplecă el în față, fixându-și privirea pătrunzătoare pe fiecare dintre ei, și apoi, miracolul miracolelor, începu să zâmbească – va exista un singur Sir Galahan pentru această doamnă la Camlochlin. Și acela voi fi eu.

Jamie se încruntă.

– Cine?

Dar Callum nu răspunse. Apucă de hățuri și își lăsă oamenii acolo pe creastă, fiecare cu o expresie de uluire pe chip, cu excepția lui Graham, care luă băutura lui Angus din mâna lui mare. O ridică, o ținu spre cuplul care cobora pe coamă și zâmbi larg.

– Pentru cavaleri și doamnele care îi iubesc! toastă el, apoi luă o dușcă zdravănă de whisky.

– Este Sir Galahad.

– Hmm? Callum privi spre căminul său și apoi spre ceafa lui Kate. Pe Dumnezeu, era atât de fericit, încât începea să se simtă ca un nebun.

– Sir Galahad, nu Galahan, îl corectă ea, apoi își roti capul, zâmbindu-i strengărește. Dar și tu ești în regulă, MacGregor.

– În spatele lor, oamenii lui Callum auziră un sunet pe care erau cu toții destul de siguri că nu-l mai auziseră vreodată.

Pluti în spate și umplu vâlceaua cu ecoul lui.

– Ați auzit asta? Brodie încetini calul, așteptă o clipă, apoi îl lovi cu pumnul în umăr pe Angus. Ce este în licoarea aia? Mă tem că m-a prostit.

Angus întinse brațul și aproape că îi rupse nasul vărului său – ceea ce ar fi fost deja a treia oară – cu o lovitură iute.

– Data viitoare când îmi insulți licoarea, vei rămâne fără dinți, MacGregor ticălos!

– Nu ești prost, Brodie. Jamie privi în față, cu ochii lui mari și albaștri mai cuprinzători decât două mări gemene. Și eu aud.

Angus își înfipse un deget în ureche și îl scutură.

– Să fiu al naibii, aud și eu.

Jamie își întoarse privirea uluită spre Graham.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că lordul nostru râde, adunătură de neghiobi ce sunteți. Graham lovi flancurile calului și goni după Callum și Kate, strigând peste umbre. Nu l-ați mai auzit pe om râzând până acum?

Jamie își privi fratele cum pleacă, apoi se întoarse spre ceilalți și ridică din umeri.

– Doar înainte să își propună să ucidă pe cineva.

Angus îi aruncă plosca.

– Uite, băiete, bea! Lucrurile urmează să se schimbe pe aici, pun pariu. O să ai nevoie de tot părul de pe piept.

Brodie râse.

– Mai întâi, o să aibă nevoie de niște păr pe...

Aproape își înghiți limba după forța loviturii pe care o primi de la Angus peste ceafă.

– Vezi cum vorbești, îl avertiză războinicul corpolent.

Și apoi Jamie porni după lordul lor, lăsându-i pe amândoi prietenii săi grosolani cu pumnii în aer.

Capitolul 32

Callum se afla în sala cea mare cu Graham și tocmai băga o felie de pâine în gură când Brodie trase un scaun în fața lui și se așeză. Callum ridică scurt privirea, apoi își continuă masa. După ce trecu încă un moment, Callum ridică din nou privirea, își termină băutura și apoi trânti cana pe masă.

– La ce vă holbați?

Brodie nu clipi. În schimb, își odihni coatele pe masă, înaintă ușor și se uită mai atent la Callum. Graham chicoti și își îndepărtă scaunul, nedorind să se afle în calea sa când Callum avea să înceapă să-l dojenească pe bietul neghiob. Și, după cum se vedea, Brodie fusese deja destul de dojenit pe ziua aceea. Vânătaia pe care o avea în jurul ochiului umflat deja căpăta o nuanță interesantă de mov. „Angus, cel mai probabil", se gândi Graham cu încă un zâmbet.

– Suferi de vreo boală despre care ar trebui să știm? îl întrebă Brodie destul de serios și îl studie din nou.

Callum se întoarse spre Graham, căutând un fel de interpretare. Întrucât nu veni nici una, își mută privirea înapoi la Brodie.

– Îți par eu bolnav?

– Da. Brodie încuviință. Pari. Avea riduri în colțurile ochilor, fiindcă îl privea cu ochii mijiți. Ești puțin roșu pe la urechi, și, după felul în care ai urlat afară, ne-am gândit că probabil ești bolnav... sau o iei razna.

Se lăsă pe spate și adăugă un mormăit ușor.

Graham se îndepărtă cu scaunul, luându-și cana cu el. Dar reacția la care se aștepta nu veni. Callum nu aruncă scaunul cât colo și nu-l apucă pe Brodie de ceafă. Pur și simplu, stătea acolo, un zâmbet pieziș ivindu-se în colțurile gurii.

– Brodie, unde e soția ta?

Vărul său privi în jur prin sala mare, apoi ridică din umeri.

– E pe aici, pe undeva.

– Ar trebui să fii cu ea.

– Ar trebui?

Callum încuviință.

– Da, ar trebui.

– De ce?

– O iubești, nu-i așa?

– Ha? Ce legătură are asta cu orice? îl întrebă Brodie, sincer confuz.

Înainte ca lordul să-i poată răspunde sau, Doamne ferește, să râdă din nou, Angus se așeză pe scaunul de lângă Brodie.

– Cred că mi-am rupt degetul în fața ta.

Apăru Jamie și luă loc la stânga lui Callum.

– Vorbind despre fețe... Întinse mâna după o felie de pâine de pe masă. Ce s-a întâmplat după ce ai salvat-o pe Kate de atacatorii ei?

Callum se încruntă la el, apoi continuă să mănânce, ignorând privirea curioasă a băiatului.

– I-a zis o rugăciune sfântă peste capul ei frumos și a venit iute cu ea înapoi aici, unde nu a avut parte de timp singur cu ea. Brodie clătină din cap spre Jamie. Ce dracului crezi că s-a întâmplat după aceea, cățel fără mustăți?

În cele din urmă, cel mai tânăr dintre războinicii lui Callum își dădu seama, și în obraji îi apăru o nuanță proaspătă stacojie.

– O faci a ta, deci?

Callum dădu pe gât restul de bere și apoi îi privi.

– Da.

Zâmbetul de pe chipul lui Brodie dispăru brusc, și bărbatul lăsă bucata de carne de oaie înapoi pe farfurie.

– De aceea m-ai întrebat dacă o iubesc pe Netta. Doamne, Callum, doar nu o iubești pe fată, nu-i așa?

– Ar trebui să trimit după părintele Lachlan, deci? întrebă Jamie entuziasmat.

– Nu te deranja, spuse Callum, ridicându-se de pe scaun. Jurămintele noastre nu sunt recunoscute de biserică. Dar nu am nevoie de un preot care să ne aprobe uniunea. Este a mea, și o voi proteja de lege. Își trecu privirea peste fiecare dintre ei. Are vreunul dintre voi o problemă cu decizia mea? Cum oamenii săi clătinară din cap, adăugă: Bun, atunci mă duc la culcare.

– La culcare? întrebă Jamie mirat. Dar e încă lumină afară.

Angus își dădu capul pe spate și izbucni în râs, dar Callum de-abia auzi în vreme ce grăbea pasul, îndreptându-se spre scări.

Când era sigur că oamenii lui nu-l mai vedeau, începu să urce câte trei trepte deodată. Kate era în camerele lui, și el dorise să ajungă acolo de când ea îl lăsase și mersese să își facă o baie. Nu avea nevoie de una, considera el. Mirosea deja foarte bine.

Se opri pe scări, ridică un braț și adulmecă. „Nu prea rău", se gândi el. Măcar mirosea a bărbat.

La naiba, asta făcea iubirea dintr-un bărbat? Oare era destinat să devină un prost zâmbitor, atât de îngrijorat de mirosul său, încât ar uita cât de bine era să se lupte? Până când ajunse la etaj, încruntarea lui se transformă într-o adevărată supărare.

Oamenii lui deja observaseră schimbarea în el. Ba chiar Brodie crezuse că se îmbolnăvise. Cu acel gând stricându-i și mai tare dispoziția, Callum își trecu mâna peste obraz, căutând să găsească orice semn de slăbiciune. Înjură în sinea lui și privi cu duritate ușa camerei. Probabil Kate era acolo și aranja crini roz în vaze mici și delicate. La naiba, va trebui să se obișnuiască să aibă o femeie care îi cotrobăie prin lucruri. Se opri și păli și mai mult când îi veni în minte încă un gând groaznic. Poate că îi lustruia săbiile pătate de sânge.

Dumnezeule! Grăbi pasul și aproape că alergă restul drumului.

Când ajunse acolo, ușa de la camera sa era ușor întredeschisă. Tocmai urma să dea buzna înăuntru și să o oprească pe Kate din ce făcea, când îi auzi vocea.

– Ooo, nu e o senzație plăcută?

Geamătul ei de plăcere îi atâță urechile și îi îngheță sângele. Cu inima bătându-i cu putere, își lăți palmele pe cadrul ușii și se apropie de intrare.

– E ca mătasea. E atât de moale. De-abia aștept să crească.

Callum scrâșni din dinți, gândindu-se la cea mai lentă și dureroasă cale de a-l ucide pe ticălosul care era acolo cu femeia lui. Cu mâinile goale, se decise el.

– Eforturile tale sunt inutile.

Stomacul i se înnodă când o auzi și pe sora lui, cu o voce moale și melancolică.

– Nu pare să funcționeze. Nu a încercat să mă sărute încă.

Kate chicoti.

– Asta pentru că se teme de fratele tău.

„Așa cum ar trebui", se gândi Callum, intrând în cameră. Privi în jur, gata să taie capul cuiva. Sora lui îi zâmbi de unde stătea, în timp ce Kate îi peria părul cu atenție.

– Ce... ce se întâmplă aici? întrebă el slab, cu tot elanul tăiat.

Kate îi oferi un zâmbet care îi agită bietele măruntaie.

– Sora ta a fost de acord să mă lase să-i perii părul. Este frumoasă, nu-i așa?

Privirea lui Callum trecu la Maggie.

– Da.

În urechile lui suna ca un scâncet, și, la naiba, s-ar fi încruntat dacă ar fi putut să-și oprească zâmbetul nenorocit care insista să i se aștearnă pe buze.

– Callum, ți-e rău? întrebă sora lui.

Asta era. Încruntarea lui reveni cu forțe complete. Aproape că oftă de ușurare, căci se temuse că îl abandonase. Maggie râse, și el se topi din nou. Sora lui era cea care stătea acum cu funde în părul în care cândva cutreierau greieri? Era curată! Purta o rochie nouă! Și, dintr-odată, înainte să se poată opri, ochii lui se încețoșară de lacrimi. Clipi de câteva ori, ca și când o gânganie îi intrase în ochi, apoi se duse spre ea.

– Ești o fată frumoasă. Puse două degete sub bărbia lui Maggie și îi înălță chipul spre al lui. Cine s-ar fi gândit?

– Ei, haide! Maggie îl alungă. Știai tot timpul că sunt frumoasă.

El râse, și privirea lui îi fu atrasă involuntar înapoi spre Kate. Ochii lor se întâlniră. Pentru o clipă, Callum își pierdu toate gândurile. Râsul lui se transformă într-un zâmbet călduros de intimitate care îi accelera pulsul lui Kate.

Brusc, văzu o mână fluturându-i prin fața ochilor. Callum își desprinse privirea de cea a lui Kate și privi în jos la sora lui. Ea îi zâmbi larg.

– Îți mulțumesc mult că ai adus-o înapoi.

Callum sărută capul curat al surorii sale și o trimise afară. O conduse până la ușă, pe care apoi o zăvorî.

Privindu-l, Kate nu era sigură dacă avea respirația întretăiată doar pentru că îl vedea sau din cauza privirii lui fierbinți cu care o învălui când se întoarse cu fața spre ea. Ochii lui îi parcurseră silueta. Era atât de mult el... și totul atât de minunat definit. Sub tartanul lui de lână, cămașa i se întindea peste umerii lați. Cureaua îi atârna pe șoldurile suple. Marginea zimțată a tartanului său ajungea chiar deasupra genunchilor, dezvăluind doar câțiva centimetri din gambele sale goale, musculoase, cuprinse de cizmele de piele. Ea căută în minte, dar nu putu să își amintească de nici un bărbat

din garda tatălui sau a unchiului său care să fie la fel de chipeș precum Callum.

– Încă nu te-ai îmbăiat.

Timbrul aspru al vocii sale îi încinse sângele lui Kate. Păși în față, descheindu-și centura.

– M-am ocupat de Maggie și nu am avut ocazia.

Nu știa că își ținea răsuflarea până când Callum se apropie, și ea oftă. Mâini care uciseseră cu mare abilitate le cuprinseră pe ale ei.

Degetele sale puternice fluturau peste carnea ei precum aripile unui fluture, uluind-o încă o dată că putea să fie atât de blând.

Undeva în străfundul gândurilor, Kate își dădu seama că ar trebui să fie cel puțin receptivă față de puterea pură masculină pe care el o emana. Până acum câteva săptămâni, fusese o virgină care nu experimentase nici măcar un sărut. Ar trebui să fie speriată, timidă, modestă, anxioasă – cumva. Dar nu se putea preface. Nu când stătea atât de aproape de bărbatul pe care îl așteptase toată viața. El înclină capul spre ea, și Kate privi în sus, prea slăbită să stea în picioare. Ce încercau să îi spună acei ochi răpitori? Sau era pur și simplu întunericul ca de cerneală al genelor sale cel care îi făceau ochii să pară că străluceau precum lumina focului?

Callum îi ridică mâinile la buzele lui și le sărută, trimițând valuri de căldură prin tot trupul ei. Fără un cuvânt, îi desfăcu șireturile caftanului. Respirația lui pe obrazul ei o încânta, atingerea tandră a degetelor lui și căldura îmbătătoare a trupului său o făceau să îl dorească și mai arzător. El își îngropă degetele în buclele groase de la tâmplele ei, apoi trasă o cale delicios de dulce pe conturul feței ei, timp în care ochii lui îi sorbeau trăsăturile, venerând ceea ce vedeau. Ea își arcui capul pe spate, expunându-și gâtul la atingerea lui de mătase și apoi gurii lui înfometate. De-abia era conștientă de fustele și de cămașa care îi căzeau de pe trup, atentă doar la impactul pe care acest bărbat îl avea asupra ei.

– Ți-am spus vreodată, Callum MacGregor, ce bine este când mă ții în brațe?

– Nu trebuie să-mi spui, îi șopti el și o purtă în patul său.

Așezându-se pe păturile de blană, se dădu înapoi și se scăldă în frumusețea ei. Și apoi, el renunță la haine și la ultima piatră din zidul ridicat în jurul inimii.

Kate întinse brațele spre bărbatul glorios care stătea deasupra ei. Îl chemă, iar el veni la ea, dându-i o putere pe care nu știa

că o putea avea. Deși greutatea lui o acoperea din creștet până în vârful degetelor de la picioare, ea experimentă liber, folosindu-și buzele, limba și degetele peste toate suprafețele dure ale trupului lui. Era fascinată să vadă că putea să controleze fiecare geamăt profund scos de acest războinic.

Puterea se mută când el o apucă de mâini și i le ținu deasupra capului. Ea se predase iute. Atacul lui iscusit de săruturi calde, senzuale pe gâtul ei, în jos, între spațiul moale dintre sânii ei și apoi peste fiecare rotunjime lăptoasă cuceri victoria arogantă pe care ea o avusese pentru un scurt moment. Limba lui, mai mortală decât orice sabie călită, trasă o cale fierbinte peste abdomenul ei, oprindu-se pentru a le permite buzelor lui să sărute mușchii sensibili ai abdomenului ei. Inima ei încremeni pentru o clipă când ea își dădu seama de destinația căutată de limba lui. Dar apoi, chipul lui coborî, și, folosind o combinație abilă de tandrețe și măiestrie, Callum se desfătă cu nectarul pasiunii pe care ea i-l oferi. Spatele ei se arcui, și șocuri violente de plăcere pură o străbătură și o făcură să tremure până în vârful picioarelor.

Gemetele ei torturate îi zdruncinară controlul lui Callum. Se ridică precum un zeu leneș după ce devorase un festin bogat. Își coborî șoldurile spre ale ei, și atingerea bărbăției sale rigide la îmbinarea dintre coapsele ei era un gest atât de primar și de excitant, încât o făcu pe Kate să tremure toată. El se avântă asupra ei o dată, aproape înnebunind-o, apoi se cufundă în ea pe cât de adânc îl putea primi.

O plăcere plină, pură și nemilos de erotică îi trecu prin sânge lui Kate ca un torent. Simțurile ei se aprinseră, până când respirația lui aspră deveni a ei. Aroma dorinței lui era la fel de îmbătătoare ca un câmp de muguri de iarbă-neagră. Senzația brațelor lui sculptate care o cuprindeau era mai magică decât orice vis posibil de a fi ținută în brațe de un cavaler.

El își lovi șoldurile de ale ei, se retrase încet, apoi se cufundă din nou adânc în ea. Ea își arcui spatele, tentându-l să îi sugă sfârcurile coapte care se întindeau spre gura lui înfometată. Apetitul lui smulse un geamăt febril din gâtul ei. Își strecură o mână sub ea, degetele lui puternice întinse peste fesele ei, apăsând-o în sus. Își orientă șoldurile astfel încât să îi mângâie culmea pasiunii. Privirea lui se concentră asupra ei, sorbind frumusețea pură a climaxului ei, și priveliștea aceea fu pierzania lui. Încercă să aștepte, pentru că voia să o vadă așa pentru totdeauna, dar plăcerea de care ea se bucura

cu el și teaca fierbinte convulsionând în jurul lui îl înnebuniră, și, în cele din urmă, el închise ochii, înălță capul și eliberă bogăția semințeи sale adânc înăuntrul ei.

Alunecând de pe trupul ei, Callum o trase aproape de el și o ținu în brațe, sărutându-i buclele umede de pe frunte până când ea răsuflă obosită.

Mai târziu, o îmbăie, și fu cea mai senzuală experiență din viața lui Kate. El dezmierdă fiecare centimetru minunat al trupului ei cu mâinile săpunite și cu o privire lacomă. Îi spălă părul și îi masă scalpul cu o rigurozitate incitantă, apoi o scufundă jucăuș și îi sorbi picăturile de apă de pe gură și respirația din trup.

Capitolul 33

Două zile mai târziu, Brodie, Angus și Jamie stăteau afară, la ușa camerei lordului lor. Brodie se sprijinea de perete, cu gleznele încrucișate, și își scărpina fața aspră cu vârful pumnalului. Jamie făcea o potecă de la cât pășea.

– Graham a spus să îi zicem iute.

Angus își smulse atenția de la ușă și îi aruncă lui Jamie o privire scurtă.

– Atunci, hai și bate la ușă, băiete!

Jamie se opri din mers și ridică privirea.

– O să bat. Își reluă mersul agitat, fără să bată. Callum trebuie să afle că vine MacLeod.

Angus ridică din umerii săi mari.

– Nu e ca și cum MacLeod este la poartă. Care e graba în a-i spune lui Callum? O să te alegi cu fundul tăbăcit.

– Graham a spus să îi spunem.

În cele din urmă, Jamie ridică mâna să bată, dar prin ușă se auzi un geamăt jos, prelung și senzual. Pumnul lui Jamie se opri în aer.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș bate chiar acum, spuse Brodie râzând.

– La naiba, asta ar putea dura toată ziua, mormăi Jamie, țintuind ușa cu privirea.

– Păcat că nu e Brodie lordul, glumi Angus. N-ar trebui să așteptăm mai mult de zece secunde înainte să se termine totul.

– Și aș apuca și să te bat până la zece, răspunse Brodie zâmbind.

– Ciocănesc, spuse Jamie, ignorându-i pe amândoi. Va vrea să știe despre MacLeod.

Angus zâmbi și mai tare și își încrucișă brațele peste pieptul musculos.

– Ai multe de învățat, puiule. Nici un bărbat nu vrea să fie întrerupt în timp ce se bucură de o femeie. După cum urmează să afli.

– Nu mi-e... Auziră cu toții ușa deschizându-se, dar era prea târziu pentru Jamie. ... Teamă de el.

Callum stătea acolo gol, doar cu tartanul în jurul taliei, cu chipul întunecat de o dorință criminală. Nu știa la cine să se încrunte mai întâi, așa că se încruntă spre toți. Angus privi spre holul lung, întrebându-se cât de repede putea să ajungă la scări și să-și salveze fundul. Jamie dădu înapoi când Callum făcu un pas înainte.

– Ce dracului căutați toți trei aici, în fața ușii mele?

Brodie se lipi de perete și privi în jur ca un neghiob care nimerise pe hol și se pierduse. Jamie își drese glasul.

– Graham m-a trimis să-ți dau vestea.

– Ce veste? Când Jamie îi spuse, Callum tot nu era mulțumit. Și a fost nevoie de toți ca să îmi spuneți asta?

Zâmbetul viclean de pe chipul lui Brodie îi zise adevărul. El și Angus îl urmaseră sperând să vadă cum Jamie e luat la bătaie pentru că își deranjează lordul.

Sclipirea amenințătoare din ochii lui Callum când privi înapoi spre Jamie îi îngheță sângele în vene băiatului.

– Ai crezut că vizita lui MacLeod este suficient de importantă încât să mă deranjezi cu asta?

– Da, scuzele mele, zise Jamie plecându-și capul. Angus și Brodie mi-au spus că nu ar trebui să fac asta.

Când simți o bătaie ușoară pe spate, ridică privirea. Callum încuviință spre el.

– Ai avut dreptate să îmi spui. Ești un băiat curajos. De aceea fratele tău te-a trimis pe tine, nu pe vreunul din acești oameni jalnici.

Brodie știu că era cazul să își țină gura. În plus, sabia lui pătată de sânge știa foarte bine despre curajul lui în luptă.

– Ce ar trebui să însemne asta? se răsti Angus. Eram gata să sparg nenorocita de ușă ca să-ți dau vestea.

– Atunci, trebuie să fii foarte dezamăgit că am deschis-o, Angus. Callum îi zâmbi mânios. Ne vedem afară după micul dejun, și îmi poți dovedi că încă poți ridica sabia.

– Am terminat deja și cina, Callum, îl informă Brodie fără să își ascundă zâmbetul. Dacă te-ai fi uitat pe fereastră, ai fi știut asta.

– Taci, Brodie, ordonă Callum.

Angus tuși câteva secunde după ce Callum înaintă pe hol și dispăru în garderobă. Brodie îl pocni peste spate pentru a-l ajuta să respire.

– Mai bine mergi și antrenează-te, vere! Zâmbi, îi făcu cu ochiul și plecă împreună cu Jamie, lăsându-l pe Angus singur, căutându-și plosca printre faldurile stofei.

Când Callum ieși din garderobă, îl găsi pe încă unul dintre oamenii săi așteptându-l. Graham se sprijinea de peretele opus, cu brațele încrucișate pe piept. Aroma rece de aer proaspăt pe care o emana îi trăda recenta întoarcere la castel.

– Îmi pare bine să te văd printre cei vii, spuse comandantul cu un zâmbet relaxat.

– Este bine de știut că mi s-a dus lipsa.

– Nu ție. Lui Kate.

Callum încuviință și nu își putu reține un zâmbet în timp ce se întoarse în camera lui. Cu ce haită de ticăloși nemiloși se alesese. Pe Dumnezeu, chiar era norocos.

– Jamie ți-a dat vestea despre MacLeod? întrebă Graham apropiindu-se.

– Da. Când vine?

– O să ajungă mâine. Dar mai avem de discutat o altă chestiune urgentă. Un grup de Campbelli a fost văzut în Glengarry.

Pașii lui Callum se opriră.

– Acum cât timp?

– Două zile.

– Câți?

– Patruzeci, poate cincizeci de călăreți.

– Trimite-l pe William cu doisprezece dintre cei mai buni luptători ai lui să cerceteze coasta, și îi vreau pe Rob și alți douăzeci în Glenelg până la lăsarea nopții. Vreau să știu unde sunt Campbellii. Vreau să le știu fiecare mișcare. Când ajunse la ușa camerei sale, Graham rămase în urmă. Haide, îl invită Callum. Mai vreau să discut ceva cu tine.

Graham intră în cameră, coborând privirea când Kate, care încă stătea întinsă în pat, goală ca în ziua în care se născuse, trase pătura peste ea până la bărbie. Privi cu ochi mari spre Callum, dar el se mulțumi să îi facă semn cu ochiul.

Clătinând capul spre bruta insensibilă, Kate înjură încet și se băgă mai mult sub pătură. Se uită pe furiș la Graham în timp ce Callum se îmbrăca.

Dar, vai, comandantul arăta extrem de bine astăzi, remarcă ea, admirându-l din pat. Purta o tunică albă cu mâneci largi pe sub

tartan, și cizmele sale din piele de ied erau curățate de noroi. Îi plăcea în mod special cum își purta pălăria invers, cu borul spre ceafă, buclele lui lucioase ivindu-i-se la spate.

Graham îi observă admirația și îi aruncă un zâmbet despre care ea era sigură că frânsese multe inimi.

– Ați terminat amândoi? Callum își desprinse tartanul și îl aruncă pe jos, apoi dădu să ia o haină curată.

Graham și Kate se uitară la Callum în același timp. Comandantul își drese glasul și curăță o scamă imaginară de pe haina sa.

– Callum, Graham este atrăgător, dar în mod sigur fesele sale nu sunt la fel de bine conturate ca ale tale.

Kate clipi cu genele ei lungi și negre spre Callum, atât de inocent, încât el jură că văzu un nimb plutind deasupra capului ei. Asta după ce terminase de roșit într-o nuanță închisă de stacojiu. Ridică din nou tartanul și și-l potrivi iute.

– Kate, nu cred că este potrivit să vorbești astfel în fața lui Graham, mai ales dacă urmează să fii soția mea.

Ea scoase capul de sub pătură.

– Soția ta?

– Da. Se întoarse spre Graham. Trimite după părintele Lachlan. Ultima oară când am auzit de el, era în Moray.

– Ai binecuvântarea mea.

Graham se bucura să audă o asemenea veste și îi zâmbi din nou lui Kate.

– Vom avea nevoie de ea, mormăi Callum. Și nu te mai holba la ea!

– O clipă, te rog, spuse Kate din pat. Nu-mi amintesc să fi fost cerută.

– Cerută?

Callum de-abia ridică privirea în timp ce își prindea tartanul.

– Da, cerută, repetă Kate cu încăpățânare. Era greu să îl provoace în această chestiune, mai ales fiindcă voia să sară din pat și să i se arunce în brațe. Dar, la naiba, omul era prea arogant pentru binele său. Nu mi se va *spune* cu cine mă voi căsători.

Acum, el o privi și se încruntă.

– Erai dornică să ți se *spună* să te măriți cu Lord Mortimer din Newbury.

Mortimer din Newbury! Kate aproape că se plesni peste picior când își aminti de numele promisului ei imaginar. Și ce era asta?

Callum știuse în tot acest timp? Faptul că el își amintise numele cu atâta claritate îi încălzi inima dintr-un motiv ciudat.

– Ei bine?

– Ei bine ce?

Kate clipi spre el cu acei ochi visători. Callum privi spre ceruri, apoi înapoi spre ea. Își încleștă fălcile, și, lângă el, Graham încercă din greu să își ascundă zâmbetul.

– Kate, vrei să fii soția mea?

Graham se strecură afară din cameră. Kate zâmbi, încuviințând, iar Callum aproape că sări spre pat.

Callum nu se întâlni cu Angus în seara aceea, și războinicul voinic fu destul de uluit să audă râsul lordului său călit în bătălii cum umplea marea sală.

– N-aș fi crezut dacă nu aș fi văzut asta cu ochii mei.

Angus se retrase din poziția sa de spionat din spatele cortinei groase care îl despărțea de sală. Luă plosca de la gura lui Brodie, vărsând o cantitate destul de mare pe tartanul vărului său și înjurând în același timp.

Brodie ocoli silueta masivă a lui Angus și privi dincolo de cortină în timp ce vărul său luă o înghițitură lungă, își acoperi gura, apoi râgâi. Retrăgându-se, Brodie îi aruncă o privire care exprima că era cel mai mare neghiob care mânuise vreodată o sabie și merita să fie ucis pentru asta.

– De ce dracului îți acoperi gura? Poate să audă sunetele porcine pe care le scoți chiar și peste râsul acela, bețiv prost!

Angus se burzului, umerii săi lați întinzând tartanul de peste piept.

– Încercam să evit să îmi eliberez respirația delicată în fața ta.

Brodie pufni.

– Singurul lucru delicat la tine, Angus, este lovitura de sabie.

Forța loviturii lui Angus aproape că îi frânse gâtul când pumnul lui se izbi de obrazul lui Brodie.

– La asta te referi când spui delicat, ei, Brodie, fiu de târfă?

Vărul său se aruncă cu toată greutatea pe Angus imediat ce încetă să mai vadă stele verzi.

Se rostogoliră în spate, luând cortina cu ei când se aruncară la pământ.

Toți cei din sală își întinseră gâturile să vadă ce provoca agitația și apoi se întoarseră la conversațiile lor.

Doar Kate rămase cu gura căscată și se ridică iute.

– Dumnezeule mare, o să se omoare între ei! Callum, fă ceva!

El se uită la ea ca și când tocmai îi răsărise încă un cap pe umeri.

– O să stai acolo, pur și simplu? întrebă ea.

– Da. Când ea își încrucișă brațele pe piept și se încruntă spre el, Callum chicoti. Ce ar trebui să fac, fătuco? Se bat tot timpul. Nu-i așa, Graham?

– Da, așa este, aprobă vesel prietenul său.

Lui Kate nu-i venea să creadă. Îi văzuse dându-și câte un pumn ici și colo în timp ce călătoriseră spre Skye, dar de data asta întreceau măsura!

– Ei bine, dacă nu ai de gând să faci nimic în privința asta, voi face eu. Își ridică fustele înainte ca el s-o poată opri și porni spre cei doi bărbați care se băteau.

– Opriți-vă în clipa asta! strigă la ei.

Când asta nu funcționă, se aplecă ușor și-l plesni pe Brodie peste ceafă, de vreme ce el era deasupra.

În spatele ei, din mulțimea de locuitori din Camlochlin se auzi o răsuflare uimită, în timp ce Callum, Graham și Jamie săriră peste mese să ajungă la ea înainte să se trezească la rândul ei cu o palmă peste față.

– Este o fătucă destul de curajoasă să pună mâna pe Brodie! șopti cineva uluit.

– Da, am auzit că l-a înjunghiat chiar pe lordul nostru în picior când s-au cunoscut, spuse altcineva.

– Am auzit că stăpânul o s-o ia de soție.

– O alegere potrivită pentru un MacGregor, aș aprecia.

Până să ajungă Callum la ea, Kate îl ridicase pe Brodie, cu urechea strânsă dureros între degetul ei mare și arătător.

– Este de ajuns! Sublinie sacadat fiecare cuvânt cu câte o smucitură dură. Și tu, Angus. Ridică-te imediat, ca să te apuc!

MacGregorul uriaș înălță capul de pe pământ și îl întoarse spre Callum. Privirea nemiloasă a stăpânului său îi spuse să facă precum i se ordonase.

Kate îi ținu pe ambii ferm de urechi și bătu din picior.

– Această luptă va înceta! M-ați auzit? Mișcă din ambele mâini în timp ce le ceru asta, scuturându-le capetele. Dacă vă place atât

de mult amândurora să vă luptați, poate că puțin antrenament vă va face bine.

Privirea îngrijorată a lui Angus țâșni imediat spre Callum.

– Dacă vă mai văd lovindu-vă, va trebui să mergem afară și să mânuiți săbiile împotriva mea.

Toți cei din sală rămaseră cu gura căscată.

– Da?

Angus nu părea prea încântat.

– Nu mă antrenez cu femei, spuse Brodie, apoi țipă când ea îl trase tare de lobul urechii.

– Ei bine, te vei antrena cu mine, Brodie MacGregor. Nu-i așa, Callum?

– Nu, o informă Callum cu fermitate.

Kate întoarse capul cu atâta forță, încât părul îi flutură pe față. Se uită la Callum cu o privire pe care el nu o mai văzuse înainte la ea și pe care nu ar vrea să o vadă în timp ce mânuia o armă.

– Da? se corectă el.

Ea încuviință cu răceală și apoi își îndreptă atenția înapoi spre verii lui proaspăt îmblânziți.

– Ați auzit amândoi? Lordul vostru a spus să vă luptați cu mine data viitoare când vreți să vă dați pumni.

Le dădu drumul, le împreună mâinile și făcu iute stânga împrejur.

Mulțimea din spatele ei făcu un pas în spate la unison, dar fiecare chip purta un zâmbet plin de respect. Inima lui Kate sări. Dacă ar fi știut că plesnind câțiva dintre cei mai nemiloși războinici îi putea câștiga de partea ei, ar fi făcut asta mai devreme.

Capitolul 34

Kate se aplecă pe fereastră ca să arunce o privire spre oaspetele lor înainte să îl întâlnească. Era prima oară în viața sa când primea pe cineva important în casa ei. Era prima oară când *primea* pe cineva, de fapt, cu excepția unchiului ei și a paznicului acestuia. Inima îi gonea, și avea obrajii roșii de îngrijorare. Dacă MacLeod nu o plăcea pentru că era o Campbell? Oare ar considera-o o simplă locuitoare de la șes? Aflase de la aproape toți cei care locuiau în castel că majoritatea Campbellilor erau considerați locuitori de la șes. Și nici unul din acea zonă nu valora greutatea lui în scuipat. Keddy, bucătarul, mersese chiar atât de departe încât să spună că locuitorii de la șes erau la fel ca englezii. Și Rabbie, tăbăcarul, îi numise fii de târfe protestanți. Kate icni acum cu reținere și își bătu obrazul cu palma. Privi în jos spre cei aproximativ doisprezece bărbați ai căror cai ajunseseră la porți.

Își mușcă buza de jos când îl văzu pe călărețul fruntaș, nesigură, după cum arăta, dacă era un urs sau un bărbat. Purta o haină groasă de blană de zibelină maro, care se potrivea cu părul lui lung. Nu era complet sălbatic totuși. Pentru că, atunci când îl văzu pe Graham, zâmbetul său deveni ca o rază de soare care străpunge întunericul. Oricum, Kate înghiți în sec când bărbatul descălecă și își aruncă brațele ca niște trunchiuri de copaci în jurul comandantului lui Callum. Fie om blând sau sălbatic, Donald MacLeod era enorm.

Callum veni în spatele ei și îi petrecu brațele în jurul taliei.

– Ce te îngrijorează, fătuco?

– Mă îngrijorează faptul că mă vrea moartă. Își frânse mâinile. Ai văzut cât de mare este, Callum? E mai mare decât tine! Aș spune cu...

Callum se aplecă și îi prinse restul cuvintelor cu un sărut lent, senzual. Trupul ei se relaxă în brațele lui.

– N-o să te vrea moartă, promise el când se retrase. Donald MacLeod este unul dintre cei mai buni lorzi pe care îi știu. Ne-a luat

pe mine și pe Maggie la el când am evadat din temnița bunicului tău. Ne-a hrănit și ne-a îmbrăcat, apoi mi-a permis să ridic Camlochlin pe terenul său. Callum îi dădu drumul și se mută la fereastră. Știi ce risc și-a asumat pentru mine, Katie? Și-a convins clanul să trăiască cu MacGregori, și nici unul dintre ei nu a trădat vreodată că locuim aici. Oamenii lui și MacKinnonii sunt cei care patrulează țărmurile acestei insule și ne ajută să rămânem în siguranță. Întinse din nou mâna spre ea și o sărută pe frunte. Nu te teme de el! El și fiii lui sunt oameni buni.

Kate încuviință, păstrând ascunse grijile sale, și îl urmă pe Callum afară din încăpere.

Aproape că fugi înapoi sus pe scări când, ajungând jos, uriașa bestie de om ridică privirea de tăciune și apoi restul trupului, după ce se aplecase spre Maggie, și vui:

– Când o s-o înveți pe sora ta să vorbească precum o scoțiană adevărată?

Kate se decise pe dată că putea să le imite modul de a vorbi, și cei din clanul MacLeod nu și-ar da seama vreodată. Era limpede că va trebui să procedeze astfel – omul era evident deranjat de accentul de șes al lui Maggie. Bruta miji ușor ochii când Callum chicoti la întrebarea lui. Și apoi, Callum MacGregor, așa uriaș cum era, fu cuprins cu totul într-o îmbrățișare blănoasă care îl făcu să arate ca un băiat de doisprezece ani.

– Îi mai ții minte pe Alasdair, Rory și Padraig.

MacLeod se întoarse spre fiii săi, și cei trei uriași care stăteau în spatele tatălui lor îl înghițiră pe Callum la rândul lor. Restul oamenilor care îl însoțeau pe MacLeod fură întâmpinați cu salutări calde și bătăi zdravene pe spate.

Când Donald MacLeod își ațintì privirea spre ea, Kate își îndreptă umerii și se forță să zâmbească.

– Nu cred că am făcut cunoștință.

– Logodnica mea. Callum apăru lângă bărbat. Katherine Ca...

– Kate, îl întrerupse ea până să apuce să îi rostească tot numele. Nu avea rost ca lordul aflat în vizită să o urască atât de curând.

MacLeod îi luă cu blândețe degetele de pe caftan și i le duse la buze.

– Încântat. Îi sărută mâna, apoi înclină capul plecat spre Callum. Sunt foarte rănit că nu m-ai anunțat despre logodna ta.

– A fost ceva brusc, mărturisi Callum și îl lovi pe spate. Vino, am deschis cele mai bune butoaie de whisky pentru vizita ta!

Înaintară spre sala cea mare, unde halbele erau cufundate în butoaie de băutură învechită și conversațiile treceau de la iarna care urma să vină la ce clanuri ar fi potrivite pentru atacat în primăvară. Pe mese fură aduse prăjituri și pâine proaspătă, dar adevăratul festin avea să vină mai târziu, după ce oaspeții MacLeod se acomodau. Momentan, oamenii erau bucuroși să își încălzească burțile cu whisky bun și picioarele cu focul zdravăn din șemineu.

Kate ascultă râsul plin al căpeteniei de clan MacLeod când, după ce luă loc lângă Callum, Maggie i-l puse în poală pe porcul Henry. Kate se decise că MacLeod nu era așa înfricoșător până la urmă – atâta vreme cât ea nu deschidea gura. Acum, că se gândi, el nici măcar nu menționase locuitorii de la șes când vorbise despre atacuri. Bănuia că, fiindcă locuiau atât de departe de pumnul de fier al conducerii Angliei, clanul MacLeod avea puține șanse – sau dorință – de a se lupta. De fapt, părea să nu îi pese deloc de ce se întâmpla mai jos de Fort William.

– Kate.

Smulsă din reveria ei, Kate își îndreptă atenția spre privirea cenușie, profundă, ațintită asupra ei.

– Spune-mi, zise Donald MacLeod, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Ai vreo soră de vârsta măritișului? Caut o soție pentru fiul meu Padraig.

Lui Kate începu să-i tremure buza. Urma să se întâmple. Sperase să treacă de dimineața asta fără să vorbească, dar acum trebuia să îi răspundă. Îl privi pe Callum, dar Alasdair, fiul lui Donald, îl conducea departe de masă, spre butoaiele de băutură.

Kate își aminti că se confruntase cu bărbați mult mai îngrozitori decât acesta și își drese glasul înainte să vorbească.

– Nu, lordul meu. Am doar un frate.

El arcui spre ea o sprânceană bănuitoare, apoi sorbi din băutură.

– Înțeleg. Dacă pot să întreb, unde te-a găsit Callum, fătuco?

Kate își aminti să respire. Dumnezeu s-o ajute când omul avea să afle că era o Campbell. Trase aer adânc în piept.

– M-a salvat de un clan vecin care îmi ataca ținutul.

– În?

– În Glen Orchy, lordul meu.

– Oh, ce naiba căuta Callum în Glen Orchy? Se lupta din nou cu Campbellii?

Înainte să poată ea răspunde, Callum se întoarse la masă.

– Kate, Maggie te roagă să te întâlnești cu ea în camera Nettei.

– Desigur. Kate se ridică de pe scaun, recunoscătoare să poată pleca. Mă duc imediat.

Privirea lui Callum zăbovi asupra ei în timp ce urca în grabă scările.

– O iubești, anunță Donald, nevenindu-i să creadă ce devenise destul de clar când văzuse cu propriii ochi. Când Callum se întoarse spre el și încuviință, Donald ridică paharul la buze să bea. Era și timpul, băiete, aș spune eu. Poate că acum vei găsi pace și nu vei mai încerca să omori fiecare nenorocit de Campbell care-ți iese în cale.

– Se poate, admise Callum, așezându-se pe locul lui Kate, în fața lui Donald. De vreme ce ea este o Campbell și nu am vrut s-o ucid.

Donald MacLeod scuipă băutura unde îi era locul după un asemenea anunț – în capătul celălalt al încăperii.

– Ce? tună el, ștergându-se la gură. Oh, sfinții fie cu mine și spune-mi că te-am auzit greșit. Este o ce?

– O Campbell. Donald dădu capul pe spate și privi spre ceruri. Când crezu că își recăpătase cumpătul suficient cât să continue, își întoarse privirea uluită spre Callum. Iisuse și Maria, o Campbell! Te-ai îndrăgostit de o Campbell.

– Da, nepoata ducelui de Argyll. Asta îl trezi suficient pe MacLeod. Callum așteptă răbdător în timp ce prietenul său scoase câteva sunete neinteligibile. Când consideră că era în regulă să continue, îi făcu semn lui Lizabeth să îi mai aducă whisky. Am plănuit să o țin pentru recompensă și să îl fac pe Argyll să vină la mine.

– Iar el exact asta face.

MacLeod își lăsă capul în mâini și oftă.

– Da, aprobă Callum. Mă așteptam să vină după ea. Dar nu mă așteptam ca ea să îmi acapareze inima așa cum a făcut-o. Callum dădu paharul pe gât, apoi privi spre capul aplecat al lui Donald. Nu vreau să-i dau drumul. Vreau asta ca să se termine cu Argyll, dar fratele ei va fi protectorul ei potrivit legii engleze când unchiul ei va muri. S-ar putea să vină după mine, dar nu vreau să o las să plece.

Ridicând privirea spre băiatul pe care ajunsese să îl iubească precum un fiu, Donald oftă și apoi încuviință.

– Nu va trebui să faci asta. Știu că am spus că nu mă voi amesteca vreodată în războiul tău, dar clanul MacLeod îți va sta alături dacă vine vreo armată împotriva ta.

– Nu, Donald. Mă voi ocupa singur de asta. Am promis să nu-i fac rău fratelui ei, și, dacă am dreptate în privința lui, s-ar putea nici să nu fiu nevoit să o fac. Spune-mi doar unde este Argyll. Pe el îl vreau.

– Nu știm. A ajuns la Glengarry și a luat-o spre est.

Callum încă digera acea informație, când Jamie dădu buzna în sala mare, cu chipul său imberb roșu de entuziasm.

– Este un nou MacGregor în Camlochlin! strigă el. Se repezi la o masă, înșfăcă o halbă de băutură din mâna lui Alasdair MacLeod, o dădu pe gât pe toată, apoi se clătină puțin pe picioare. Clipi și îl văzu pe Callum stând în fața lui. Simțind cum pe dinăuntru se ridică un râgâit de proporții uriașe, Jamie se luptă să-l controleze, nedorind să facă asta în fața lordului său. Păli, se clătină iar, apoi zâmbi spre chipul lui Callum. Brodie are un fiu.

– Un fiu! Callum se întoarse și strigă către toți cei din sală. Domnul să-l binecuvânteze pe băiat! Sala erupse în urale de încurajare și se mai deschiseră butoaie. Și Netta? îl întrebă Callum pe fratele deja îmbătat al lui Graham.

– Este bine. Aileen și Murron sunt cu ea. Brodie are nevoie de îngrijiri. Jur că am văzut lacrimi în ochii lui.

Callum privi în jur prin sală și ridică paharul către Donald MacLeod.

– Încă un MacGregor! strigă el. Și, dacă va fi cum vreau eu, vor mai urma mulți.

Căpetenia MacLeod râse, în timp ce Callum își întoarse atenția înapoi spre Jamie.

– Spune-i lui Kate să aducă aici copilul, ca să-l vedem.

Jamie sughiță, apoi clipi, să se concentreze mai bine asupra lui Callum.

– Kate nu este cu Netta.

Acum, Callum se întoarse de-a binelea spre el.

– Ba da. Maggie a trimis după ea.

Jamie clătină din cap.

– Nici Maggie nu este acolo A vrut să meargă în hambar, dar i-am spus să mă aștepte aici, jos.

Callum ieși în grabă din sală și ajunse în afara castelului înainte să apuce careva să-l urmeze. „Doamne, te rog să fie în hambar", imploră el. La naiba, Maggie știa că nu putea să plece din castel fără Jamie.

– Kate!

Vocea lui explodă într-un răget ce reverberă din peretele de rocă neagră din spatele lui. Nu trebui să aștepte un răspuns, ci goni spre hambar. Când ajunse, auzi sunet de râsete de femei. Îi mulțumi Domnului în tăcere înainte să dea buzna înăuntru.

Kate stătea cu picioarele strânse sub ea în fân, cu Maggie întinsă lângă ea. Ambele femei ridicară privirea, și, când îl văzură, Kate duse mâna la gură, temându-se de ce era mai rău, după cum arăta.

– Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Callum se sprijini de perete, convins că, dacă nu ar fi făcut-o, picioarele nu l-ar fi susținut. Își trecu ambele mâini peste fața albă și apoi, în timpul în care Kate clipi, ajunse deasupra amândurora.

– Ce dracului faceți aici? Deși strigase, vocea lui era plină de emoție. Trebuie să îmi spuneți când plecați. Kate se ridică, iar el se întoarse spre sora lui. Maggie, la naiba! De câte ori trebuie să-ți spun să...

Cuvintele îi pieiră de pe buze când Kate îi atinse fața cu vârfurile degetelor. Voia să plângă. Nu pentru că el țipase, ci pentru că era atât de speriat pentru ele. Pentru ea.

– Iartă-mă, Callum, spuse ea, de-abia rezistând dorinței de a se arunca în brațele lui.

Nu trebui. El o strânse la piept, strivind-o în îmbrățișarea lui până când respirația îi ieși din trup.

Nici unul din ei nu îl auzi pe Donald intrând în hambar, nici chemarea blândă către Maggie să îl urmeze afară.

– Callum, nu pot să respir, îi spuse ea.

El își slăbi strânsoarea doar puțin și înclină capul spre ea, până când privirea lui era la același nivel cu al ei. Nu voise să îi spună. Nu voise să se agite pentru ceva ce nici unul din ei nu putea opri. Dar acum trebuia să știe. Trebuia să știe cât de periculos era să fie departe de privirea lui.

– Kate, unchiul tău a fost văzut în apropiere de Glengarry cu câteva zile în urmă.

Ea păli.

– Și fratele meu?

– Nu știu dacă îl însoțește pe unchiul tău. Nu știm unde este. M-am temut...

Ea îi acoperi gura cu degetele.

– Șșștt, șopti ea. Îl vom salva pe Robert, și apoi totul va fi bine.

Își lipi buzele de ale lui, reducând la tăcere orice altceva se gândise el să spună, până când cuvintele nu mai contau și singurul lucru important erau săruturile lui pasionale.

Capitolul 35

Duncan Campbell scuipă pe cadavrul de la picioarele sale. MacGregorii părăsiți nu vorbeau nici măcar sub durerea torturii. Oricum ar fi, avea să îi găsească și pe restul. Era aproape. Trebuia să fie. Era sigur că i-ar fi găsit până acum dacă nu ar fi fost lupta cu MacKinnonii de acum două zile. Plesni mănușa de piele de călărie de coapsă, și un mic nor de praf se ridică spre nările lui. Nenorociții de MacKinnoni îl costaseră peste douăzeci de oameni înainte să fie interogați și eliminați.

Mijind ochii în soarele de după-amiază, cercetă vâlcelele învăluite în ceață până îl zări pe Robert ivindu-se peste o creastă mică, împreună cu restul oamenilor săi. Buzele lui Duncan luară forma unui zâmbet provocator când nepotul său se încruntă la trupul ghemuit de pe pământ.

– Este doar un MacGregor, nepoate. Ține minte că ți-au răpit draga soră și, cel mai probabil, au ucis-o.

Robert ridică mâna pentru a opri cuvintele lui Duncan.

– Destul, te rog! Nu vreau să mă mai gândesc la asemenea lucruri.

– *Trebuie* să te gândești la ele, insistă Duncan, înaintând spre el. Vei avea nevoie de tot curajul ca să-l omori pe bandit. Îl privi pe Robert cu ochii mijiți. Sau te-ai înmuiat deja?

– Nu, mârâi Robert printre dinți, dar privirea lui trecu înapoi la bărbatul care zăcea mort, la câțiva metri depărtare. De fapt, se putea să se înmoaie până la urmă. Pentru că se săturase de cruzimea unchiului său, fiind descurajat de ușurința cu care Duncan ucidea pe oricine refuza să îl ajute. Am avut multă vreme să mă gândesc la asta. Am băut și am râs cu Graham Grant multe nopți. Nu cred că îi va face vreun rău lui Kate. Robert continuă, în ciuda râsului unchiului său: Nu cred că ar servi un bărbat care ar ucide o femeie.

Ochii lui Duncan licărire cu malițiozitate, străpungând ceturile.

– A, te referi la comandantul deștept care s-a infiltrat în propria mea cetate, ca să afle unde locuiește draga noastră Katherine.

– Te căutau pe tine, îi aminti Robert. Nu au ucis nici o femeie la Kildun.

Duncan își puse mănușa și întinse mâna după calul său.

– Nu-mi pasă. Vânatul a devenit vânător. Când se sui în șa, înălță capul și privi spre vest, spre munții negri uriași din depărtare. Mă tem că am fost înșelați de Cameron când ți-a spus că cei pe care îi căutăm merg spre est. Nu am găsit până acum decât animale sălbatice. Și nu mă refer la MacGregori. Se uită la cadavrul însângerat de pe pământ. Păcat că nu a fost Grant trădătorul, nu? Îl privi pe Robert, provocându-l să nu fie de acord. Când îi vom găsi, pe acesta ți-l las ție, să-l omori.

Își îmboldi calul și dispăru în ceturile cenușii și groase ca o fantomă ce se întorcea în măruntaiele mistuitoare ale pământului.

O ciocârlie plană deasupra oilor care alergau prin vâlcea. Undeva în apropiere, copiii râdeau și clopotele vitelor sunau, în timp ce muzica bântuitor de frumoaselor cimpoaie se răspândea peste câmpiile îndepărtate. Întinsă pe un covor de buruieni mov, Kate întoarse chipul și-i zâmbi lui Maggie, care era întinsă lângă ea. Mici muguri îi gâdilau nasul lui Kate și îi umpleau simțurile cu parfumul lor sălbatic. Gândurile din ultimele câteva zile îi aduseră un oftat satisfăcut pe buze. Cei din clanul MacLeod plecaseră din Camlochlin, dar nu înainte ca lordul lor să îi spună povești triste despre zâne și dragoste și eroi morți demult, însă păstrați în inimă pentru totdeauna. Părintele Lachlan nu sosise încă, dar lui Kate nu îi păsa. Callum îi spusese că, în Ținuturile Înalte, un bărbat trebuia doar să revendice o femeie ca fiind a lui pentru a fi considerată soția sa. Iar el o revendicase în mod sigur. Angus și Brodie nu se mai bătuseră de două seri, cel din urmă fiind prea ocupat cu nou-născutul și purtând un zâmbet prea arogant pe chip ca să-i mai pese de bătut, băut sau orice nu avea legătură cu puful negricios care acoperea capul bebelușului său. Kate își atinse propria burtă cu degetele, sperând ca acolo să crească pruncul lui Callum. Era prea devreme să își dea seama. Scoase din nou un oftat, gândindu-se la cât de des se străduia iubitul ei să își planteze sămânța și la măiestria plină de pasiune a eforturilor sale. Faptul că știa că unchiul ei era suficient de aproape cât să îi dea motive de îngrijorare nu îl oprise pe Callum să o ia în pat

cu fiecare ocazie posibilă. Ba chiar, cu o zi în urmă, el dăduse buzna în camera lui Maggie, cu un luciu subțire de sudoare după o zi lungă de antrenament definindu-i mușchii supli ai brațelor, și o dusese pe sus în camera sa. Kate chicoti amintindu-și cât de furioasă fusese Maggie pe fratele ei pentru că le întrerupsese sesiunea de aranjat. Aranjat care începuse după ce Kate o convinsese pe Maggie că un anume războinic tânăr și chipeș o plăcea cu adevărat.

Kate bănuia că Maggie știa deja. Era limpede pentru oricine avea o pereche de ochi buni că inima lui Jamie îi era cedată pe de-a-ntregul lui Maggie MacGregor. Inima lui Maggie nu era nici ea departe, deși fata era la fel de încăpățânată ca fratele său când venea vorba despre dragoste. Oricum, fusese nevoie doar de un zâmbet apreciativ din partea admiratorului ei, țintit spre chipul ei nepătat și spre părul îngrijit pieptănat, ca să creeze acest drăcușor mic și meticulos care stătea întins acum lângă Kate.

Și chiar un drăcușor era.

Kate nu bănuia că Maggie avea un temperament care putea rivaliza cu al lui Callum! În ciuda zilei frumoase, dispoziția lui Maggie era la fel de acră precum un lapte stat la soare vreme de patru zile. Și „era numai vina lui Jamie". Potrivit micii MacGregor îmbufnate, pretendentul ei găsise un nou companion. Un bețivan mare, păros, pe nume Angus.

– Nu te bosumfla așa, spuse Kate încet și o bătu ușor pe mână pe draga ei prietenă. Sunt sigură că Jamie ar prefera să fie cu tine.

Maggie înclină capul și o privi iute pe Kate.

– Atunci, de ce stai *tu* aici lângă mine în locul lui? Am făcut totul să-i câștig atenția, Kate. Dar încă nu și-a exprimat sentimentele față de mine. Preferă să își petreacă zilele cu un bărbat care râgâie mai des decât clipește!

Kate își ascunse zâmbetul în spatele degetelor.

– În dimineața asta, i-am spus că aș prefera ca Graham să fie cel care mă păzește de azi înainte. A avut tupeul să se înfurie! Dar decizia a fost luată. Graham zâmbește des, în timp ce Jamie pare îndurerat. Maggie își opri tirada pentru o clipă și miji ochii ei mari și albaștri spre cer. Poate că *este* îndurerat pentru că trebuie să mă urmărească peste tot prin castelul ăsta nenorocit.

Era, în mod limpede, îndrăgostită, decise Kate, în timp ce Maggie continuă să enumere defectele lui Jamie.

– Da, ai dreptate, spuse Kate posomorâtă. Scutește-te de suferința purtării lui neplăcute. E limpede că Jamie nu este ceea ce orice fată, poate cu excepția Glennei, ar dori de la un bărbat. Am văzut-o mai mult de o singură dată privindu-l pe Jamie cu afecțiune. Las-o pe ea să...

– Glenna? Maggie se ridică și o trase de mânecă pe Kate. Dar am văzut-o la brațul lui Graham.

Kate ridică din umeri și închise ochii, scăldându-se în soarele cald.

– Poate că Glenna s-ar mulțumi cu oricare din frați. Sau cu amândoi. Acum, că Jamie este liber să...

Își ridică umerii la urechi când Maggie țipă și apoi rosti încet o rugăciune de iertare și una de protecție pentru biata Glenna când Maggie se ridică și porni furioasă spre castel.

Cu un oftat mulțumit, Kate se ridică și scutură câțiva boboci de iarbă-neagră de pe fuste. În drumul ei spre castel, le făcu semn femeilor care își atârnau rufele la uscat în briza răcoroasă, lângă colibele lor. O salutară în aceeași manieră, majoritatea ajungând – spera ea – să o accepte ca pe una dintre ele. Dumnezeule, dar adora Camlochlin. Îi adora pe MacGregori și îl iubea pe lordul lor atât de mult, încât aproape îi venea să plângă.

Se ruga să îl vadă și pe Callum iubind-o într-o bună zi. Dumnezeule, ar da orice doar ca să îl audă rostind aceste cuvinte. Cu ochii umezi, trecu pe lângă peretele vestic, unde Callum se antrena de obicei cu oamenii lui, și privi în jur. Nu era acolo. Făcu stânga împrejur să îl caute în castel și se trezi direct în îmbrățișarea lui puternică.

– Pe mine mă căutai?

Vocea lui era la fel de profundă precum o bătaie erotică din tobe lângă urechea ei; îi simți respirația caldă pe ceafă.

Da, îl iubea mult.

– Kate? Își trecu brațele în jurul taliei ei și se aplecă să o privească în ochi. Te tulbură ceva?

Ea clătină din cap.

– Mă gândeam doar la niște lucruri. Nu este nimic important.

Alungă cu genele un șuvoi de lacrimi nedorite și se ridică pe vârfurile picioarelor să îl sărute pe gură.

Nu se putu abține și privi modul senzual în care pădurea lui bogată de gene se închise peste ochii lui. Buzele lui se modelară sub ale ei, ferme, supuse, în timp ce degetele lui se întinseră peste spinarea

ei și o traseră mai aproape. Voia să trăiască și să moară în brațele lui. Îl iubea, și asta îi umplea inima până la refuz.

– Acum, spune-mi ce te tulbură, Katie, o rugă el cu voce joasă când ea se retrase din sărutul lor.

Cum ar putea începe să îi spună cât de profund era ce simțea pentru el? S-ar retrage. I-ar spune că era prea periculos. El ținea la ea, era limpede, dar cum i-ar putea da vreodată inima sa nepoatei lui Liam Campbell? Oricum, când se uita la ea... Ea întinse mâna și își trecu degetele peste fruntea lui.

– Ochii tăi îmi spun lucruri pe care nu le înțeleg.

Cuvintele îi scăpară lui Kate printre buze înainte să le poată opri.

– Da? Privirea lui se îmblânzi cu o emoție profundă care îi făcu inima să îi bubuie în urechi. Este atât de greu de înțeles că însemni mai mult pentru mine decât orice sunt dispus să recunosc?

– Te temi.

Ea încuviință, înțelegând.

– De multe lucruri, dar asta nu m-a oprit niciodată din a le face.

– Da, pentru că ești curajos și puternic. Dar asta este diferit, Callum. Ea ridică privirea spre el și își blestemă buza care îi tremura. Asta nu are nici o legătură cu mândria sau curajul.

– Atunci, cu ce are legătură? El se jucă cu o buclă ce îi venea pe tâmplă, fără a scăpa din ochi buza ei tremurătoare.

– Inima ta.

– A, asta.

– Da. Kate își șterse nasul cu mâneca, apoi se eliberă din îmbrățișarea lui și păși înapoi. Iartă-mă! A fost prostesc din partea mea să...

– Te iubesc, Kate.

Ea rămase cu buzele întredeschise, dar numai o răsuflare scurtă se desprinse de ele. Callum zâmbi și, în cele din urmă, ochii lui dezvăluiră ce se afla acolo în tot acest timp.

– Te voi iubi până la moarte și, dacă am un cuvânt de spus, multă vreme după asta.

Ea îi sări în brațe, destul de sigură că, dacă ar fi fost mai scund, l-ar fi doborât.

Angus și Jamie priveau de pe un parapet. Cu mult mai multă experiență decât ar putea avea Jamie vreodată, Angus așteptă cu relativă ușurință până când Callum își purtă soția în castel înainte ca râgâitul să-i erupă de pe buze.

– Cred că ea era singura din nenorocitul ăsta de castel care nu știa că o iubește. Femeile sunt tari de cap. Nu uita asta, băiete, zise Angus și îi dădu lui Jamie băutura.

– Da, tari de cap, mormăi Jamie și aproape că se prăvăli peste marginea zidului.

Angus îl prinse de marginea tartanului înainte ca tânărul să cadă.

– La naiba, dar nu ții deloc la băutură.

– Dă-mi drumul, fiu de șobolan plin de purici!

Jamie se smulse și fu iar cât pe ce să cadă peste margine. Dispoziția lui era chiar și mai sumbră decât a lui Maggie. Dar Angus nu fusese mai fericit din ziua în care îi rupsese nasul lui Brodie prima oară. Credea că toată satisfacția unui sport bun și curat dispăruse când Kate ceruse ca el și Brodie să nu se mai brutalizeze unul pe altul. Inima i se întuneca de fiecare dată când își privea vărul cum sărută tandru creștetul noului său copil. Dar acum, o, acum, în ochii lui Angus scânteia o nouă sclipire de speranță și entuziasm.

– Jamie Grant, tocmai m-ai insultat? întrebă el cu grijă.

Nu voia să-l rănească pe băiat din greșeală.

– Așa am făcut?

Angus se decise să ignore ochii albaștri sticloși și uimiți care îl priveau – atât de disperat era după o bătaie zdravănă. Încuviință și își îndesă pumnul în burta lui Jamie cu un oftat satisfăcut ce rivaliză cu orice râgâit pe care l-ar fi putut produce.

Drept răspuns, Jamie își goli iute conținutul stomacului pe cizmele lui Angus.

Capitolul 36

Duncan Campbell scuipă noroi. Aşteptă în tufişurile dese până când fu sigur că iscoadele MacLeod plecaseră mai departe înainte să se târască pe burtă spre oamenii lui.

Privindu-l pe unchiul său cu dispreţ, cu coada ochiului, Robert îşi dădu seama de cât de parşiv era, de fapt, contele de Argyll. În ultimele trei zile, nu făcuseră nimic altceva decât să ucidă, până când vederea propriilor stofe îmbibate în sânge îi întoarse pe dos stomacul lui Robert. Îl întâlnise pe Diavol, privise în acei ochi plini de dispreţ pur. Da, Callum MacGregor nu se gândea la nimic altceva decât la cum să ucidă Campbelli, dar Duncan nu era mai prejos. Discordiile, indiferent de motivaţia care se afla în spatele lor, erau una. A tăia capetele morţilor era cu totul altceva. Şi Duncan Campbell făcuse asta în cazul multora deja.

Când unchiul său ajunse la el, se uită mai întâi printre tufele groase care îi separau pe el şi pe oamenii lui de stâncile zimţate de pe Elgol, apoi spre Robert.

–Acum, înţelegi de ce am dat caii la schimb? N-ar fi reuşit niciodată să străbată aceste piscuri. Vom traversa stâncile pe jos, şopti el. Dacă ne întâlnim cu cineva, vom spune că suntem din clanul MacLeod. Dacă încearcă să ne oprească, îi ucidem.

Temându-se că unchiul său înnebunise în sfârşit – sau poate că abia acum observa el –, Robert fu tentat să râdă. Dar ar fi fost un sunet lipsit de veselie. Îi părea rău că bietul beţiv pe care îl uciseseră cu o zi în urmă nu doar că recunoscuse că un clan de MacGregori locuia pe insula Skye, ci îi şi îndrumase pe drumul potrivit. Rămăseseră doar şaisprezece, iar Robert ştia că nu erau de ajuns pentru a cuceri reşedinţa MacGregor, dacă ar găsi-o într-adevăr.

–Unchiule, ascultă-mă, încercă el să-i explice pentru a suta oară în dimineaţa aceea. Nu cred că planul nostru va reuşi. Nu putem să ne strecurăm pur şi simplu printre ei. Crezi că MacGregor nu ştie feţele oamenilor săi? O vreau pe sora mea. Dacă trebuie să îl ucid

pe lord ca să o recuperez, o voi face. Dar nu intenționez să o ucid pe această Margaret MacGregor, chiar dacă ea este sau nu slăbiciunea Diavolului. Este un act lipsit de onoare.

– Onoare? se răsti Duncan. Ce îmi pasă mie de onoare? Am suferit cea mai mare umilință pe care o poate îndura orice fiu din cauza ticălosului aceluia. Callum MacGregor este un proscris. Sfidează fiecare decret înaintat de Anglia.

– Atunci, arestează-l și așteaptă să fie pedepsit potrivit legii. De ce ești atât de dornic să ucizi sau să rănești pe oricine, dar nu pe cel pe care îl cauți? Și de ce nu l-ai căutat înainte să o ia pe sora mea?

– Gata cu întrebările, se răsti Duncan la el. Hai, sus!

Se ridică și îl luă pe nepotul său de braț. Restul oamenilor săi îl urmară.

– Atunci, te temi de el? întrebă Robert, văzând dovada limpede pe chipul lui Duncan. Trebuie să fac eu ceea ce tu nu poți?

Chicotind, Duncan începu să urce pe prima dintre multele stânci zimțate.

– Când vine vremea pentru o astfel de sarcină, mă tem că inima te va părăsi, nepoate. Dar, după ce îți va scoate organul slăbit din piept, îmi voi dovedi valoarea când o să-i omor sora.

Să-și dovedească valoarea? Robert voia să îl întrebe la ce se referea, dar era o cale periculoasă. Avea nevoie să se concentreze ca să ajungă în vârful stâncii.

Ca pentru a confirma că decizia lui de a păstra tăcerea și de a se concentra era una bună, o piatră se desprinse sub cizma lui Duncan și căzu, deși nu departe, întrucât de-abia începuseră să urce. Cu toate astea, se lovi de marginea zimțată și dispăru în curentul agitat de dedesubt. Robert nu făcu nici o mișcare să își sprijine unchiul, imaginându-și cu rușine capul lui Duncan în locul pietrei care se rostogolise atât de violent în jos. După scurtă vreme și puțin mai sus, Alasdair Drummond urmă piatra și căzu mortal. În cele din urmă, Duncan opri trupa și îi comandă lui Kevin Menzie să se întoarcă la Sleat și să facă rost de o barcă.

– Nu ne putem întoarce pe aici. Privi peste margine spre apa de dedesubt. Angajează un căpitan, și ne vedem aici când te întorci. Odată ce terminăm, ne vom întoarce pe țărm la Loch Scavaig. Pleacă, grăbește-te!

Robert avea degetele însângerate când ajunseră pe o margine îngustă, la peste treizeci de metri deasupra valurilor agitate. Se decise

că nu îi plăcea acest loc izolat și apoi că nici acestuia nu îi păsa de ei, când cerurile se întunecară brusc și se deschiseră precum gura unei bestii uriașe care scuipă pe ei torenți răzbunători. Duncan insistă să avanseze, pierzând încă doi oameni până să își admită înfrângerea în fața naturii.

– Unchiule, spuse Robert în vreme ce stăteau cu spatele lipit de roca netedă și așteptau să treacă furtuna. Graham mi-a spus că MacGregor și sora lui au fost încarcerați când erau copii. Este adevărat?

– Da.

Lui Robert i se făcu nod stomacul. Închise ochii și dădu capul pe spate. Ce altceva mai era adevărat din ceea ce îi spusese Graham?

– De ce li s-a făcut asta?

– Au fost multe motive, spuse Duncan. În principal, pentru că erau MacGregori, dușmani ai ținutului. Clanul MacGregor a încercat de secole să convingă pe oricine era dispus să asculte că clanul nostru le-a greșit. Au căutat scuze jalnice pentru sălbăticia lor împotriva neamului nostru. Tatăl Diavolului era un rebel cunoscut care a început a se război cu clanul Campbell.

– Dar erau copii, spuse Robert încet, profund mâhnit.

– Nu contează. Liam Campbell a făcut ce a vrut. Nu i-am contestat actele.

– Dar tatăl meu?

Expresia lui Duncan se întunecă în timp ce se uita spre peisajul care era la fel de dur precum amintirea chipului tatălui său.

– I s-a dat propriul sălaș la Glen Orchy, și a ales să nu îi vâneze pe proscriși. Când a aflat despre copii, și-a arătat revolta. Nu era ca tatăl meu. Dar el l-a iertat. Duncan își șterse ploaia din ochi. Chiar și mai târziu, când Colin a susținut motivele pentru care Diavolul a ucis atâția Campbelli, tatăl meu l-a iertat.

Înfrigurat de emoția care clocotea sub stratul fin de indiferență al unchiului său, Robert se întoarse să îl privească în timp ce vorbea.

– Cred că bunicul tău s-a bucurat că MacGregor a adus haosul în Kildun. Pentru că asta l-a forțat pe fiul său preferat să se întoarcă.

– Deci, tatăl meu nu era la Kildun când Diavolul a evadat, spuse Robert încet, pe măsură ce informații despre care nu știuse deveneau mai clare pentru el acum. Atunci, când i-a pus Callum MacGregor sabia la gât? Ai spus că Diavolul a fost cel care l-a ucis pe tatăl

meu, nu-i așa? De ce a făcut-o dacă, așa cum spui, tatăl meu nu l-a învinuit pentru faptele sale?

Duncan îndreptă privirea spre Robert. Trăsăturile lui trădară o urmă de neliniște, dar asta dură numai o clipă, înainte să revină la expresia sa calmă.

– Nepoate, dacă insiști să afli adevărul rușinos, atunci, iată-l! Tatăl tău era un simpatizant. Un prost care a primit recompensa unui om prost.

– Nu, spuse Robert. Nu este o prostie să arăți milă altora. Amish și John m-au învățat...

Vocea lui Duncan deveni joasă, astfel încât ceilalți să nu poată auzi când se întoarse să îl privească direct pe nepotul său.

– Roagă-te să nu te fi făcut moștenitorul unor sentimente atât de slabe. Roagă-te și mai mult ca sora ta să nu adere la aceeași prostie.

– Și dacă o face?

– Atunci, va avea parte de aceeași justiție ca ei. Este legea Angliei.

Preț de o clipă înspăimântătoare, Robert crezu că avea să cadă în gol când se ridică înfuriat, încremenit și uluit.

– De mâna cui va suferi, unchiule?

Duncan ridică scurt din umeri, și acesta fu singurul său răspuns la această întrebare.

– Să sperăm că se luptă cu ei chiar acum.

– Îți spun că, dacă îi faci vreun rău, voi sta alături de clanul MacGregor și mă voi asigura că ești mort! Doamne! Robert își trecu degetele prin păr când își dădu seama de încă un adevăr. Tatăl meu era un simpatizant. Nu îi vorbea niciodată de rău pe cei din clanul MacGregor. Nu vorbea deloc despre ei. Privirea lui înnebunită îl cuprinse pe Duncan. Spune-mi cine l-a ucis cu adevărat!

Robert ar fi preferat ca Duncan să fi strigat la el, să fi erupt într-o furie revoltată față de ce sugera nepotul său. În schimb, nu primi decât un surâs de gheață.

– Cu ce te va ajuta acum dacă afli, Robert? Duncan ridică privirea spre norii grei de deasupra. Ploaia s-a oprit. Se întoarse către ceilalți, care nu erau cu mult în urmă. Hai să continuăm.

Robert nu se mișcă. Era sigur că, dacă avea să o facă, urma să îl împingă pe unchiul său de pe stâncă. Uluirea și deziluzia îl aduseseră la limita rațiunii. În mod sigur, Amish sau John i-ar fi spus dacă Duncan ar fi fost cel care le ucisese stăpânul. „Poate nu au știut",

se gândi Robert. Până la urmă, rana fatală fusese făcută de la spate. Nu, nu fratele tatălui său. Robert se sprijini de stânca înaltă, chinuindu-se să nu-și verse conținutul stomacului.

Asaltat de o furie pe care nu o mai cunoscuse până atunci, Robert sări după unchiul său și îl prinse de umăr.

– De ce ai făcut-o? întrebă el, rotindu-l pe Duncan cu fața spre el. Ambii bărbați se clătinară pe marginea pietroasă.

Duncan se ținu de brațele lui Robert ca să se echilibreze.

– Să te bată Dumnezeu! se răsti contele cu furie. Jur că o voi face chiar eu dacă mă mai dezechilibrezi vreodată.

Vocea lui Robert bubui precum tunetele îndepărtate.

– Și eu jur că te voi arunca în mare dacă nu îmi dai un răspuns.

Duncan privi peste umăr și le comandă celorlalți să continue. Deși era sigur că nu puteau să audă, se aplecă spre umărul lui Robert și vorbi încet:

– Prea bine, îți voi spune. Când Robert simți în coaste înțepătura lamei unchiului său, strânse din dinți. Cu o mână de oameni, șopti unchiul său, tatăl tău a pornit să-l găsească pe sălbaticul care i-a masacrat camarazii. Nu intenționa să-l care în fața justiției, ci mai degrabă să-l ducă într-un loc sigur. Eu l-am urmărit. Când l-am găsit, era noapte. El și oamenii lui dormeau. Duncan se retrase încet și înclină capul pentru a-l privi pe Robert direct în ochi, cu o căutătură în care se vedeau doar vagi remușcări. De fapt, am urât că l-am omorât, dar, în război, regretele nu au loc. Tatăl meu a crezut că Diavolul i-a ucis fiul, continuă Duncan, netulburat de furia criminală din ochii nepotului său. Nu îi puteam spune adevărul, pentru că, deși îi ura pe simpatizanții Diavolului, nu ar fi înțeles.

– Amish și John au știut?

Robert de-abia își putea controla furia.

– Nu, dar și ei erau simpatizanți. Duncan oftă când Robert închise ochii, dându-și seama ce se alesese de cei doi oameni care ajutaseră la creșterea lui și a surorii sale. Și-au depășit scopul, Robert. Tu deja plecaseși din Glen Orchy, și Katherine urma să vină cu mine. Nu ai idee câte griji mi-am făcut pentru amândoi în toți acești ani.

Sinceritatea din vocea lui era un lucru aproape extraordinar de auzit. Dacă Robert nu s-ar fi temut să urle până când stâncile din jurul său s-ar fi prăvălit, ar fi deschis gura să râdă.

– Te-ai temut că am fi devenit simpatizanți, sublinie Robert încet.

– Nu, i-am vizitat suficient de des cât să mă asigur că asta nu s-a întâmplat.

– Este adevărat, am urât clanul MacGregor toată viața, spuse Robert, urând și mai mult onoarea pe care o prețuia ca băiat, gloria care îl îndepărtase de adevărata sa datorie, aceea de a-și proteja sora. Dacă nu m-aș fi dus la Kildun, sora mea ar fi fost în siguranță, la Glen Orchy.

– În curând – Duncan puse mâna pe umărul lui Robert –, ea va fi din nou în siguranță în Inverary. Jur asta!

Întrucât Robert nu spuse nimic, se întoarse și continuă să înainteze pe margine. Robert îl urmă în tăcere, iar pe chip i se citea hotărârea de a-și găsi sora și, poate, cu ajutorul lui MacGregor, de a-l aduce în fața justiției pe adevăratul diavol.

Capitolul 37

În ziua următoare și cu alți trei oameni pierduți, contele de Argyll stătea ghemuit în vârful unei movile ierboase și își întindea gâtul să privească spre un castel la fel de negru și de impenetrabil precum imensul munte care veghea deasupra lui. Închise gura de uimire.

– Aceasta nu poate fi reședința MacGregor, spuse el un moment mai târziu, când uluirea se transformă în negare. Bătrânul bețiv trebuie să ne fi îndrumat pe calea greșită, și pesemne am dat peste un castel MacLeod.

Fortăreața aceasta trebuia să aparțină clanului MacLeod, își tot spunea Duncan, în timp ce privea cu mirare. Refuza să creadă că un proscris rebel avea o cetate magnifică. Era mai mică decât Kildun, dar mult prea mare pentru un MacGregor. Își lăsă privirea de oțel să planeze peste zecile de colibe cu acoperiș de stuf împrăștiate prin vale și simți cum îi clocotește sângele.

– Pot să vadă în fiecare direcție care contează, spuse Robert, arătând spre scoțienii care patrulau pe metereze. Se întoarse spre unchiul său. Ce sugerezi să facem acum?

– Așteptăm aici până la lăsarea nopții, apoi înaintăm până dincolo de lac, de-a lungul acelor dealuri unde este mai multă umbră, și ne strecurăm în castel.

Robert pufni:

– Ești nebun. Vom fi doborâți înainte să ajungem la porți. Și chiar dacă pătrundem...

– Îl vei găsi pe MacGregor și îl vei ucide, în timp ce noi, restul, o căutăm pe Katherine. Dacă vrei să o mai vezi vreodată vie, o să faci ce îți spun.

Micul grup de oameni așteptă în vârful dealului să se lase noaptea, dar întunericul nu veni. În schimb, o ceață grea coborî de pe versantul muntelui, înfrigurându-le oasele.

Duncan insistă să aștepte până când ceața acoperea întreaga vale. Era la fel de bine ca pe întuneric. Chiar mai bine.

Robert chiar intenționa să își urmeze unchiul în castel. Cu toate astea, nu intenționa să îl ucidă pe Callum MacGregor. Se ruga ca sora lui să fie vie și nevătămată. Graham fusese sincer cu el, și el îi luase apărarea prietenului său. Robert nu credea că un om ca Graham ar putea fi loial unei bestii fără inimă. Nu credea că îi făcuseră rău surorii sale. Avea să îl găsească pe MacGregor și să ceară să vorbească cu el. Nu, decise o clipă mai târziu, lordul l-ar ucide în clipa în care ar descoperi că Duncan a pătruns în castel. Robert trebuia să găsească o cale să intre fără Duncan și prietenii săi voinici.

Erau din clanul Menzie, cărora cel mai probabil nu le păsa nici cât negru sub unghie de faptul că Duncan își ucisese fratele. Dar și-ar schimba părerea dacă acest conte ar fi vinovat de uciderea contelui dinaintea lui?

Robert se întoarse spre Duncan și, cu o voce suficient de puternică încât ceilalți să audă, spuse:

– Colin era fiul preferat al tatălui tău.

Duncan îl privi în ochi.

– Ce?

– Ai spus mai devreme că fiul preferat al tatălui tău se întorsese la Kildun, așa e?

Duncan nu clipi, dar ochii lui îl țintuiră pe nepotul său.

– Da, Liam îl prefera.

– Ai spus că tatăl tău i-ar fi iertat orice, chiar și faptul că era un simpatizant al cauzei lui MacGregor. Îl urai pe Colin pentru că era favoritul în ochii tatălui tău în timp ce tu aveai parte doar de umilință. Privi peste umărul lui Duncan spre cei din clanul Menzie și fu încântat să vadă că ascultau cu atenție. Spune-mi, unchiule, tatăl tău te-a bănuit de trădare când fiul său preferat a fost ucis *după* ce MacGregor a evadat? De aceea l-ai ucis?

Fără nici măcar o ezitare care să îi trădeze intenția, Duncan luă o piatră mare și îl lovi în tâmplă pe Robert. Când nepotul său căzu lat la pământ, Duncan își dădu la o parte părul care îi venise pe frunte, își scoase pumnalul și se întoarse spre oamenii care îl priveau cu gura căscată.

Duncan Campbell păși în cețuri cu un singur scop: să-l distrugă pe Diavol și să recapete ce îi fusese luat.

Capitolul 38

Kate deschise ochii și apoi îi închise iar în raza strălucitoare de soare care intra în cameră prin fereastră. Chiar ar trebui să discute cu Callum despre montarea unor draperii – foarte groase. Când se gândi la el, zâmbi și se întoarse în pat, intenționând să îl ajute să întâmpine noua zi cu câteva săruturi strategic plasate.

Icni când o văzu pe Maggie în locul lui, cu picioarele încrucișate sub ea și un pieptăn strâns în pumn.

– Credeam că nu te mai trezești.

– Maggie, ce cauți aici atât de devreme? Unde este fratele tău?

– Este pe aici, pe undeva, o consolă Maggie în grabă. Nu avea timp să răspundă la întrebări prostești acum. Ai de gând să dormi toată ziua? Eu și părul meu te așteptăm.

Kate nu își putu reține zâmbetul pe care Maggie i-l aducea mereu pe buze.

– Sunt trează. Se ridică din pat și încercă să își treacă degetele prin păr. Trase de câteva bucle încurcate. Și părul meu mă așteaptă, se pare.

– Grăbește-te, Kate! O să vină în curând. Maggie sări din pat și o împinse pe Kate spre scaunul unde o pregătea, de obicei, pe Maggie pentru zi.

– Cine?

Kate încercă să își ascundă zâmbetul știutor, dar îi apărea la colțurile gurii.

– Cine? Păi, Jamie, desigur. Cine altcineva? Kate, sincer, uneori cred că tu și Callum sunteți mai potriviți unul pentru celălalt decât vă dați seama.

Kate o privi cu mirare și apoi izbucni în râs.

– Dumnezeule, bietul Jamie nu are nici o șansă să-ți scape.

Maggie o privi pieziș, dar apoi pe chip i se așternu un zâmbet viclean.

– Cel puțin, nu după azi, sper.

– Ce se întâmplă azi? o întrebă Kate serioasă. Ce ai de gând să faci?

– O să îi spun ceea ce cred despre el înainte să fim amândoi prea bătrâni ca să ne pese, spuse Maggie, punând pieptănul în mâna lui Kate. Și aș prefera să arăt bine când fac asta. Așa că te rog?

Kate încuviință, luând pieptănul. Cât de curajoasă era această femeie mărunțică! Până și Kate începuse să se întrebe când avea să înceapă Jamie, în sfârșit, să o curteze. Bietul băiat se temea de Callum, dar Kate era sigură că acesta ar fi la fel de fericit pe cât era ea în privința uniunii lor.

– Cred că o eșarfă albastră frumoasă în părul tău îți va scoate în evidență frumusețea ochilor, spuse Kate blând, oferindu-i lui Maggie scaunul pentru a începe.

Kate și Maggie coborâră treptele privind în stânga și în dreapta, sperând să îl vadă pe Jamie și să treacă pe lângă el. Nu i-ar lua deloc mult timp să le urmeze. Maggie intenționa să îl conducă direct în hambar, unde să îi spună în sfârșit ce avea pe inimă. Fu atât de dezamăgită când nu îl găsi, încât bătu din picior și mormăi o înjurătură care l-ar fi făcut mândru pe Brodie.

Tocmai urmau să iasă din castel, când dădură de Callum.

– Tocmai mă întorceam în pat, spuse el, luând-o pe Kate în brațe. Unde ați plecat?

– Spre hambar, spuse Maggie posomorâtă.

– Dă-mi un moment și vin cu voi.

– Nu! exclamară ambele femei deodată, iar el le privi încruntat.

– Trimite-l pe Jamie, Callum! Kate îi făcu cu ochiul, lucru ce nu-l făcu decât să se încrunte și mai tare. Te rog, imploră ea cu un mic sărut pe bărbie. O să vin la tine în curând, îi șopti ea.

– Prea bine, cedă el, întrebându-se când devenise un bărbat supus ca un cățel. Așteptați aici, și îl voi găsi. O sărută pe Kate pe gură și îi șopti înainte să îi dea drumul: Grăbește-te înapoi în pat!

În căutarea lui, îl întâlni pe Angus și îl întrebă de Jamie.

– Cel mai probabil, a plecat să culeagă narcise pentru sora ta. Îmi evită compania, și încep să mă simt neglijat din cauza asta.

– Verifică pe pajiște și, dacă îl găsești, trimite-l aici! Callum își continuă drumul în sus pe scări fără să se întoarcă. Și grăbește-te, Angus!

*

Raze subțiri de soare pătrundeau prin pereții din șipci ai hambarului, creând o plasă de lumină dansatoare în care plutea praful. Henry guiță de încântare când Kate și Maggie intrară și veni iute spre ele pe picioarele lui mici.

Matilda măcăni, dar era prea ocupată să ciugulească porumbul care căzuse de pe bârne ca să le întâmpine cum se cuvenea.

– Bertrid, nu mai fugări șoricelul acela. Maggie își luă pisica în brațe și o strânse la piept. Crezi că Jamie o să vină?

– Sigur că da, o asigură Kate. Dar cred că ar fi trebuit să rămânem în castel. Callum o să se înfurie pe noi. Când Maggie îi desconsideră grijile, amintindu-i că cetatea era doar la o aruncătură de băț depărtare, Kate oftă, luă un sac mare de nutreț și începu să umple castronul fiecărui animal. Ahern îi împinse brațul cu nasul, îndemnând-o să îl hrănească pe el primul. Imediat ce vine Jamie, o să vă las singuri.

Câteva momente mai târziu, când se deschise iar ușa hambarului, Henry guiță și o luă la goană. Matilda își întinse aripile, uită de porumb și măcăni sălbatic, fugind spre ușă, ca și când cineva dăduse o chemare la război a rațelor.

Făcându-i cu ochiul lui Maggie, Kate se întoarse să îl întâmpine pe războinicul blond. Ușa de la hambar se închise încet, dar la intrare nu era nimeni.

– Jamie? strigă Kate.

Se strădui să vadă în colțurile întunecate. Privirea ei țâșni spre Maggie, care o ținea pe Bertrid strâns la piept. Vântul, poate, spuse ea și se duse spre ușă să o închidă. Făcu doar câțiva pași pe lângă Maggie, când fata îi strigă numele. Kate se întoarse și apoi se dădu înapoi, clătinându-se.

Unchiul ei stătea în spatele surorii lui Callum, îndreptându-i spinarea cu un braț trecut în jurul gâtului, în vreme ce în celălalt ținea un pumnal îndreptat spre burta ei.

– Taci, Katherine, spuse el încet. Miji ochii spre ea prin lumina filtrată. Văd că te-ai acomodat aici destul de bine.

Teroarea înțepeni mușchii lui Kate, paralizând-o. Aproape că vomită străduindu-se să își înăbușe un strigăt. O furnica pielea numai privindu-l. Era murdar. Pe mâini și pe tartan avea pete negre de sânge uscat. Dumnezeule, al cui sânge era?

– Nu pari încântată să mă vezi, nepoată. Mută lama în sus, spre gâtul lui Maggie.

Adunând fiecare gram de control pe care îl avea, Kate trase aer în piept, umflându-și nările, și înclină capul într-un mod ostil.

– De ce ți-a luat atâta vreme să mă găsești, unchiule? Începeam să cred că nu vei ajunge niciodată.

Asta păru să îl domolească, dar numai pentru o clipă, după care șuieră din nou la ea:

– Arăți remarcabil de bine, Katherine. Te înțelegi bine cu sălbaticii?

– Oh, haide! Ea oftă de parcă el ar fi fost prea prost să înțeleagă. Ce ai vrea să fac? Am rămas în viață, la fel ca tine. Zâmbetul ei disprețuitor îi dădu lui de înțeles că își amintea lupta din curtea tatălui ei cu cei din clanul McColl. Așadar, ai venit să stai de vorbă cu mine sau să mă duci acasă?

Maggie clătină din cap și începu să plângă. Bertrid îi alunecă din brațe și fugi în umbre.

– Nu pleca, Kate! Rugămintea ei era atât de plină de amărăciune, încât Kate aproape fugi spre ea. Se opri, înghițindu-și teama și vinovăția. Cu cât mai repede îl convingea pe unchiul ei să o ducă acasă, cu atât mai repede aveau să fie toți în siguranță. Avea să se preocupe mai târziu de cum să se întoarcă.

Duncan o smuci pe Maggie de gât ca s-o facă să tacă, iar Kate făcu un pas în față.

– Unchiule, zise, încercând să îi distragă atenția de la cea mai dragă prietenă a sa.

– Unde este MacGregor? întrebă el brusc.

Kate ridică din umeri și tocmai urma să îi spună că nu știa și nu îi păsa, când ușa hambarului se deschise din nou.

La intrare era Jamie, cu brațele pline de narcise galbene. Zâmbetul lui păli aproape instantaneu când îl văzu pe contele de Argyll. Dădu să își scoată sabia, aruncând florile la picioare. Până să apuce să își scoată arma din teacă, Duncan aruncă pumnalul spre el.

Kate țipă, dar Maggie rămase cu gura deschisă, fără să scoată un sunet, uluită de groază când iubitul ei apucă mânerul care îi ieșea din burtă și apoi se prăbuși la pământ. Duncan se mișcă instantaneu, închizând ușa cu piciorul și luând lama de unde era înfiptă. Fără pauză, traversă hambarul și o apucă pe Maggie de păr, smucindu-i capul pe spate.

Kate se aruncă spre el, gata să se lupte cu el până la moarte. El se roti și o tăie în palmă. Sângele țâșni, stropind-o pe Maggie pe față.

Ochii ei albaștri, deja sticloși din cauza imaginilor bântuitoare din trecut, se goliră, iar fata deschise gura și începu să țipe.

Duncan o reduse la tăcere lovind-o în cap cu mânerul pumnalului. Kate încremeni când bărbatul îndreptă vârful spre gâtul lui Maggie, ochii sălbatici trădându-i intenția.

– Unchiule, nu! Kate făcu un pas înainte, întinzând mâna însângerată spre el. Te implor. Te implor, nu.

– Implori pentru viața unui MacGregor? o acuză el, trăgând capul lui Maggie și mai tare pe spate.

– Da. Voi face orice îmi ceri.

Ochii lui Duncan țâșniră spre ușă, apoi înapoi spre ea.

– Prea bine. Plecăm. Dacă paznicii strigă, le vei zâmbi frumos și îi vei convinge că nu ești în pericol. Este limpede că acești oameni sunt prietenii tăi. Fă-i să te creadă, Katherine, altfel îi tai gâtul!

– O voi face, promise Kate. Dar îi vei da drumul acum. Când contele râse, ea continuă repede: Dacă nu îi dai drumul, nu mă mișc de aici. Ești pregătit să mori, unchiule? Este doar o chestiune de timp până când oamenii lui Callum vor da năvală aici. Nu ai nici o șansă în fața lor, te asigur. Mușchii ei se mișcară spasmodic în clipa când el apropie și mai mult lama de carnea lui Maggie, gata să îi refuze cererile. Fă-o, îl provocă ea, suprimându-și nevoia de a țipa, dorința de a se arunca la picioarele lui și de a implora pentru viața lui Maggie. Și apoi, taie-mi și mie gâtul! Dar să știi că azi vei muri și tu.

Aproape că se clătină pe picioare de ușurare când el îi dădu drumul lui Maggie. Când Maggie dădu să se ducă spre ea, unchiul ei o prinse de ceafă și o târî spre ușă.

– Trădează-mă, o avertiză el mătăsos lângă ureche în timp ce își acoperi fața cu tartanul, și îți jur că voi scăpa și mă voi întoarce la Kildun – și la fratele tău.

Capitolul 39

Robert gemu și se strădui să deschidă ochii. Prin cap îi treceau junghiuri de foc dureroase. Duse mâinile la frunte și simți cum sângele cald și lipicios i se usca peste ochi. Așteptă câteva momente și ridică pleoapele încet. Fu întâmpinat de un petic de cer strălucitor de prânz. Clipi în timp ce amintirea nopții trecute îi reveni. Unchiul lui îl lovise cu ceva, un trunchi de copac, dacă ar fi să judece după durerea de cap.

Cu un geamăt scurt și o înjurătură mormăită, se sprijini în coate. Privi în jur, deja știind că Duncan nu era acolo cu el. Nebunul era, cel mai probabil, mort. Robert așa spera. Se târî în genunchi, prea slăbit să se ridice, și începu să se târască în josul dealului, spre castel. Trebuia s-o găsească pe Kate. Dacă MacGregor avea să îl găsească mai înainte, atunci fie. Avea să își facă griji în privința asta la momentul respectiv.

Aproape că se târî peste trupul mort al unuia dintre oamenii Menzie.

– Oh, Doamne, gemu Robert.

Privirea lui trecu puțin spre stânga, unde îi găsi pe ceilalți, în aceeași stare ca primul. Îngrețoșat, Robert nu avea îndoieli cu privire la cine îi ucisese.

Își îndreptă atenția spre fortăreața din față. Unde era unchiul său? Pătrunsese deja? Totul era prea tăcut. Dacă MacGregorii l-ar fi descoperit pe Duncan și l-ar fi ucis, locul ar fi fost mai însuflețit. Contele de Argyll era încă viu, pândind de undeva, așteptând oportunitatea de a ucide. Ridicându-se, Robert se luptă cu dorința de a leșina din cauza durerii care îi exploda în craniu și începu să alerge.

Când se afla la doar câțiva metri distanță de castel, porțile grele începură să se deschidă. Se opri locului, cu inima bătându-i puternic în piept.

Cineva păși afară, claia de bucle aurii strălucind ca un nimb în lumina soarelui.

Graham Grant!

Comandantul privi în jur și apoi se opri când îl văzu pe Robert.

– Doamne!

Robert ridică palmele să-l liniștească.

– Nu, Graham, așteaptă!

– Paznic! strigă Grant, scoțând sabia din teacă în același timp.

Robert îi strigă numele.

– Unchiul meu este pe aici, pe undeva... Privi în jur. ... Se ascunde!

– Apropie-te! comandă Graham.

Robert făcu un pas în față și apoi se clătină. Își frecă ușor capul încercând să-și limpezească mintea, dar asta nu făcu decât ca pământul să se învârtă mai repede. Clanul MacGregor era alertat. În curând, Callum avea să țâșnească din castel și să-l ucidă.

– Graham... la naiba, ascultă-mă! Unchiul meu este aici și vrea s-o ucidă pe Margaret Mac...

Graham începu să alerge chiar când Robert căzu cu fața în jos.

Fără să se oprească la ușa hambarului, Graham aproape o doborî din balamale și se pregăti pentru un atac.

– Maggie! strigă el peste măcănelile și guițăturile furioase ale prietenilor ei din hambar. Privirea lui se opri pe un cadavru întins în fân. Nu! Lui Graham i se puse un nod în gât, și se repezi înainte. Când ajunse la fratele său, scăpă sabia și căzu în genunchi. Jamie! Callum! strigă el spre ușă după ajutor.

Oamenii începură să vină în goană în hambar, blocând lumina soarelui de la intrare. Callum îi conducea, cu sabia scoasă. Încetini pasul când îl văzu pe Graham aplecat peste Jamie, dar nu se opri. Îl cuprinse panica, atât de înspăimântătoare, încât își simțea picioarele moi ca untul. Dădu la o parte baloturi grele de paie, ca și când ar fi fost ușoare ca penele. Căutând...

Brodie o găsi primul. Când Callum ajunse la ei, se lăsă în jos în fața surorii sale, care tremura, ghemuită. Întinse mâna și o atinse pe umăr, iar ea se dădu înapoi, cu ochii uriași și bântuiți. Dar nu țipă.

Callum se chinui să nu-și piardă mințile în timp ce privi picăturile uscate de sânge de pe chipul lui Maggie. Era prea departe ca să fie sângele lui Jamie.

– Maggie, unde este Kate?

La auzul vocii lui, Maggie îl îmbrățișă brusc.

– El... l-a ucis pe Jamie.

– Nu, o liniști Brodie. Jamie trăiește. A fost lovit mult prea în dreapta ca să fie o rană fatală, spuse el, mai mult către Callum. Însă a pierdut mult sânge. Graham și Angus l-au dus deja la surorile sale. Ele vor ști ce să facă.

Callum închise ochii, mulțumind în tăcere. Când îi deschise din nou, se ridică și tună o avalanșă de ordine care o făcu pe sora lui să se ghemuiască la loc. Voia oameni care să caute prin castel, în grajd și în fiecare colibă din vâlcea. Voia alți oameni călare care să acopere fiecare centimetru al ținutului său, în fiecare direcție. Voia să dea de urma lui Kate. Acum!

Când se îndreptă spre ușă să plece, Angus se întorcea de la castel cu Graham în urma lui și gulerul lui Robert Campbell strâns în pumn.

– Poate ne spune el unde s-o găsim, sugeră scoțianul voinic.

Callum făcu un pas înainte și ridică sabia. În privirea lui nu se vedea milă – numai furie brută, necontrolată.

Robert închise ochii și se întoarse. Callum își flutură sabia masivă pe deasupra capului, pregătind cea mai letală lovitură pe care o putea aplica. Angus îi dădu drumul prizonierului său și sări înapoi, ca să evite să fie tăiat în două împreună cu Robert.

– Nu! Graham sări în față și ateriză cu toată greutatea trupului său pe Callum. Ambii bărbați căzură la pământ. Sabia străluci într-o rază de lumină când se rostogoli în umbre. Callum sări în picioare, cu furia dezlănțuită. Îl înșfăcă de tartan pe Graham și îl ridică până când ochii le erau la același nivel.

Apoi, ca și când comandantul nu cântărea mai mult decât un gând, Callum îl izbi de cel mai apropiat zid.

Cu o hotărâre lipsită de altceva în afară de unicul scop, Callum ajunse la Robert și îl trase mai aproape, cu degetele înfășurate în jurul gâtului lui Campbell.

Dar Graham apăru iar și își puse curajos trupul între prietenul său și dușmanul acestuia.

– Te implor, nu-l ucide! Îi tremurară mâinile când le puse pe umerii prietenului său. Callum, uită-te la sora ta, te rog! Nu o face să vadă din nou asta, te implor!

Callum înghiți așa brusc, încât scoase un geamăt ușor. Nu voia să se uite la Maggie.

– Brodie, du-o de aici! Păzește-o cu viața ta!

– Callum. Graham încă nu îi dăduse drumul. Nu poți să-l ucizi pe acest om. Este fratele lui Kate. I-ai promis că nu îi faci rău. Ascultă-mă, o vom găsi, îți jur! A avut șansa să mă atace afară, dar, în schimb, m-a avertizat în privința lui Argyll.

Callum ridică încet privirea spre Graham. Așteptă până când sora lui ieși în siguranță din hambar și apoi vorbi:

– Dacă ea moare, el moare cu ea.

Graham încuviință, respirând iar, în sfârșit, și îl bătu ferm pe umeri pe Callum.

– Doar lasă-mă să vorbesc cu el, da?

Întorcându-se cu fața spre prizonierul lor după ce Callum încuviință, Graham fu mai întâi cuprins de milă văzând teroarea din ochii lui Robert. O înțelegea, pentru că o simțise și el câteva clipe mai devreme.

– Stai liniștit! Este un om de cuvânt și nu te va ucide.

Ochii lui Robert țâșniră de la Graham la Callum și înapoi.

– Unde este sora mea? întrebă el, ignorând durerea care îi pulsa în cap și teama care îi usca gura.

– Speram ca tu să ne spui, zise Graham. Unde este unchiul tău?

– Nu știu, îi spuse Robert, trecându-și degetele prin păr și apoi strâmbându-se când simți cucuiul uriaș. M-a atacat seara trecută. Când m-am trezit, nu mai era. Am venit aici după sora mea, dar a spus că are de gând s-o ucidă pe – Robert se opri când se uită la Callum – sora lui MacGregor.

Callum înaintă din nou, și Robert făcu un pas înapoi.

– Când îl voi găsi pe Argyll – și o voi face! –, urletele lui se vor auzi până în Anglia.

– Nu intenționez să te opresc, îl asigură Robert. El e cel care mi-a ucis tatăl și bunicul. Trebuie să acționăm repede. Sunt convins că nu mai este aici. Oamenii tăi își pierd vremea căutând prin castel.

Cu o mișcare fluidă, Callum îl apucă cu ambele mâini pe Robert de haină și îl trase mai aproape.

– Atunci, unde ar trebui să căutăm?

Sora lui fusese captivă aici cu această bestie, se gândi Robert, incapabil să privească în altă parte decât în ochii disperați ai Diavolului.

– Las-o pe Kate afară din disputa asta, reuși el să spună cu mai mult curaj în voce decât simțea.

Graham închise ochii, rugându-se ca prietenul lui să îi mai dea puțin timp. Știa că Robert se temea pentru Kate.

– Robert, spuse el iute. Ea nu a pățit nimic rău aici. Camlochlin este casa ei acum – a fost alegerea ei.

Robert clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de îngrozit.

– Da, îl iubește, îți jur, adăugă Graham, șocându-l. Și uită-te la el! L-ai mai văzut – la Kildun –, mai ții minte? Uită-te la el acum și crede-mă când îți spun că iubirea pentru ea îl face atât de înnebunit de îngrijorare.

Robert privi, dar nu fu uşurat de ce văzu. În schimb, ochii lui se întunecară de ceva mai rău decât groaza.

– Dumnezeule, ce ai făcut? Când privirea criminală a lui MacGregor îl străpunse, el nu clipi. O va ucide. La fel cum l-a ucis pe tatăl nostru pentru că era un simpatizant al tău.

– Nu, icni Callum, chipul fiind cuprins de o amărăciune pe care nu o mai putea controla. El făcuse asta. Știuse că viața lui Kate ar însemna prețul pentru că îl iubea, iar el îi permisese să îl iubească oricum. Nu! De data asta, cuvântul căzu ca un ciocan. Îi dădu drumul lui Robert și se îndreptă spre ușă, dar se întoarse când ajunse acolo. Tu ești cel care a învățat-o pe Kate despre eroi. Spune-mi unde să îl caut pe unchiul tău și ajută-mă să o salvez, Robert Campbell, dacă ai pic de onoare.

Robert încuviință. Nu avea de ales decât să aibă încredere în acest om.

– Îl așteaptă o barcă să meargă către uscat. Este...

Callum plecase deja. Robert se întoarse spre Graham, dar și el fugi.

Capitolul 40

Kate se apucă de burtă cu o mână și cu cealaltă de marginea bărcii. Se simțea de parcă se afla pe apă de ore întregi. Valurile se spărgeau sub ea, legănând și înclinând vasul, până când pielea lui Kate căpătă o nuanță palidă de verde. Simțea că avea parte de o moarte lentă, chinuitoare, dar folosi timpul în care se apleca peste bord pentru a încerca să se gândească la ce urma să facă în privința omului care o supraveghea. Duncan Campbell părea destul de încântat de sine, zâmbindu-i când îi întâlni privirea.

– Robert de ce nu a venit cu tine? îl întrebă ea, îndreptându-se de spate.

– I-am ordonat să stea la Kildun. Știam că voi pierde mulți oameni venind aici, și am avut dreptate. Duncan o privi oarecum trist. Au murit mulți încercând să te salveze, Katherine.

Ea se gândi la Jamie, și imediat lacrimile îi înceţoşară vederea.

– Câți MacGregori ai ucis? întrebă ea, îngrețoșată să îl privească pe acest om care era rudă de sânge cu ea.

Privirea lui Duncan se întunecă atât de tare, încât Kate crezu că avea să o arunce în apă. Ea aşteptă neînfricată.

Nu avea nici o armă în afară de propriile picioare, pe care avea de gând să le folosească pentru a-i face organul masculin inutil timp de câteva zile.

– Grija ta față de ei este extrem de alarmantă, nepoată, spuse el, rămânând pe loc.

– Ți se par atât de multe lucruri alarmante, unchiule, răspunse ea rece. Dar nu sunt lașă.

Duncan voia s-o lovească pentru obrăznicia ei, dar avea să aștepte până când ea urma să fie în patul lui. Se simțea prea încântat de viclenia lui ca să facă altceva decât să zâmbească. Îl păcălise pe Diavol! Intrase pe ținutul MacGregor și își luase nepoata chiar de sub nasul rebelului. La naiba, cât de isteț era... și cât de curajos! Până și tatăl lui ar fi trebuit s-o recunoască, dacă ar fi fost în viață...

Ticălosul! Da, intrase în cuibul de viespi cu curajul a o mie de oameni și plecase teafăr – și își recuperase mândria.

Aproape că râse de cât de ușor fusese. Colin nu ar fi avut niciodată tăria să facă un asemenea lucru. Dar, de fapt, majoritatea simpatizanților se temeau de MacGregori. De aceea îi ajutau pe proscriși. Liam Campbell îi disprețuise pe simpatizanți – cu o excepție.

Duncan își lăsă privirea să umble peste rotunjimile frumoase ale lui Kate. El nu avea să fie la fel de iertător.

Robert Campbell fu atât de ușurat să nu mai stea în picioare, ci pe cal, încât din când în când aproape uita că era în compania unora dintre cei mai agresivi haiduci care locuiseră vreodată în Scoția. Era destul de simplu să-și amintească asta totuși. Tot ce trebuia să facă era să privească la stânga sau la dreapta, în fața sau în spatele lui. Erau peste tot, și, potrivit lui Graham, MacGregorii din Rannoch urmau să li se alăture odată ce părăseau Skye și intrau în Ținuturile Înalte. Făcură asta călare și nu cu barca, pentru că pur și simplu nu era nici una la Camlochlin suficient de mare încât să poată duce greutatea cailor – și ar fi avut nevoie de ei odată ce ajungeau pe uscat.

Robert nu credea că aveau să piardă prea multă vreme, pentru că goniră ca o molimă purtată de vânt.

La început, ideea de a fi singurul Campbell printre sute de membri ai clanului considerat inamic de secole îl înfrigură pe Robert până în măduva oaselor. Dar drumul cu ei era destul de diferit de lupta pe care o purtase cu ei la Kildun. Era un grup scandalagiu, și în mod clar erau toți tari ca granitul și neșlefuiți, dar aveau o sălbăticie care îl fascina pe Robert. Aproape că îi era milă de unchiul său și de oricine altcineva care li se opunea. Fuseseră persecutați ani la rând. Dar, în loc să devină mai slabi, aveau puterea curajului pur și a atitudinii războinice de neegalat. Într-adevăr, cine îi putea opri?

– Cum îți este, Robert? Apariția bruscă a lui Graham Grant lângă el îl sperie așa tare, încât fu cât pe ce să cadă de pe cal. Doar simțul mândriei mai ținea trupul epuizat al lui Robert drept în șa. Uimirea lui că Graham părea preocupat de bunăstarea lui era cu totul altă chestiune.

– Îmi este bine. Ai mulțumirile mele pentru că întrebi.

Apoi Graham făcu altceva la care Robert nu se aștepta. Îi zâmbi înainte să își îmboldească armăsarul și să țâșnească înainte.

Trebuiră să se oprească pentru a lăsa caii să se odihnească lângă un pârâu. Decizia de a se opri nu fu a lui Callum, deși știa și el că animalele nu ar fi rezistat peste noapte la ritmul acela nebunesc dacă nu se odihneau. Știa și că Argyll avea să ajungă la Kildun înaintea lui, așa că le ordonă oamenilor săi să se grăbească.

Privirea lui trecu spre un bolovan mare, unde Robert Campbell stătea singur. O clipă mai târziu, Graham i se alătură fratelui lui Kate, ceea ce îl făcu pe Callum să se încrunte. Graham implorase pentru viața băiatului la Kildun, chiar mergând până în punctul de a-l declara pe Robert Campbell prietenul său. Azi aproape că își pierduse viața protejându-l iar pe Robert. Callum se întreba dacă Graham nutrea vreo afecțiune pentru nepotul lui Argyll.

Mânat de curiozitate, Callum se îndreptă spre cei doi bărbați.

– Robert tocmai îmi spunea cum a ajuns la Camlochlin mica lui trupă.

Graham ridică scurt privirea când Callum ajunse la ei.

– Și cum au făcut asta? întrebă Callum și se așeză chiar lângă Robert, care păli vizibil văzându-l pe masivul MacGregor atât de aproape.

Callum prinse mărul pe care i-l aruncă Graham, luă pumnalul din cizmă și începu să îl taie.

– Noi am... Robert văzu pumnalul. Am urcat pe stâncile de la Elgol spre Camlochlin.

– Pe jos? întrebă Callum, sincer surprins. Este o minune că nu ați murit.

Tăie o felie de măr și i-o dădu lui Robert.

– Am pierdut oameni.

Robert acceptă mărul și mușcă.

– Este cale lungă până jos, spuse Callum, apoi întrebă: Ești sigur că el l-a ucis pe bunicul tău? M-am întrebat cine a fost responsabil pentru asta.

– Da, mi-a spus chiar el, recunoscu Robert și apoi deveni iar tăcut.

– Ai avut dreptate în privința surorii tale, spuse Graham, simțind neliniștea tânărului Campbell și sperând s-o aline. Este foarte curajoasă.

Robert zâmbi înainte de a deveni conștient de asta.

– Da, ți-am spus că se teme de puține.

Ridică privirea când Callum țâșni în picioare.

– Am pierdut destul timp, se răsti acesta. Înapoi pe cai!

Plecă fără să mai spună ceva. Când ajunse la ceilalți, se răsti la ei să-și miște fundurile, apoi sări pe șa cu o grație surprinzătoare pentru un bărbat de statura lui.

Graham se ridică să-l urmeze, dar vocea lui Robert îl opri:

– Te-am considerat prietenul meu. Primul pe care l-am avut, adevărul fie spus. M-ai condus afară în noaptea aceea... Fratele lui Kate se ridică și îl privi direct pe Graham. A fost ușor să mă trădezi?

Ce era de spus? Nu conta dacă Graham îl plăcea pe băiat. Numele lor îi făceau dușmani, îi determina să facă lucruri pe care în alte circumstanțe poate că nu le-ar fi făcut. În cele din urmă, Graham clătină din cap și apoi se întoarse spre calul său.

– Nu, nu a fost deloc ușor, într-adevăr.

Traversară strâmtoarea cu puțin înainte de amurg și continuară fără să se mai oprească. Robert era extrem de obosit, dar era recunoscător că nu pierdeau vremea. Și chiar și mai recunoscător că temutul Diavol MacGregor urma să îl ajute să-și salveze sora.

Capitolul 41

Ajunseră la Inverary lăsând o urmă de zvonuri șoptite cum că o armată de MacGregori se îndrepta spre sud, fără să fie atacată și împiedicată de un cavaler Campbell care îi conducea! Callum ar fi preferat să se știe adevărul. Călăreau teferi și fără să îi împiedice cineva ca urmare a fricii imense care cuprindea pe oricine suficient de ghinionist încât să se întâlnească cu ei. Poate că erau niște proscriși ale căror capete erau folosite drept scuză pentru cele mai grave crime, dar erau al naibii de feroce, și oamenii știau asta.

Și Duncan Campbell știa asta, motiv pentru care nu irosise timp să își adune aliații în drum spre casă. Callum și oamenii săi se treziră înfruntând o armată de oameni din clanurile Menzie, Drummond și Robertson până când ajunseră, în sfârșit, la Kildun. Adevărat, oamenii arătau mai puțin încrezători când îi vedeau pe scoțienii din Ținuturile Înalte, cu aspectul lor sălbatic, tunând spre ei, fiecare războinic mai înalt în șa decât anteriorul. Dar armata lui Campbell o depășea numeric pe cea MacGregor cu cel puțin doi la unu, și asta, potrivit gândirii lui Callum, era ceea ce le dădea curaj celor dintâi să își scoată săbiile.

Callum era gata de bătălie – mai mult decât atât, era nerăbdător. Își scoase sabia din teacă și o ridică, gata să își croiască drum prin zidul de soldați și să o recupereze pe femeia pe care o iubea.

Robert trecu pe lângă el și trase de frâie, oprind pentru o clipă înainte de a se năpusti spre armata lui Duncan.

– Lăsați armele jos! strigă el, cu autoritatea unui rege. Ascultați-mă! Sunt Robert Campbell, nepotul lui Liam Campbell, al nouălea conte de Argyll. Acești oameni au venit aici la solicitarea mea pentru a-mi salva sora din mâinile unui nebun, Duncan Campbell.

– Îl acuzi de trădare pe conte, strigă unul dintre oameni.

– Da, urlă altul. Mergi cu MacGregorii și ți-ai trăda propriile neamuri pentru ei. Îți trădezi clanul!

– Nu! strigă Robert. Unchiul meu este cel care și-a trădat clanul ucigându-și...

Un bărbat ieși din rând și goni spre MacGregori și spre Robert. Cu sabia scoasă pentru bătălie, Callum făcu o grimasă, și restul îl urmară imediat, impulsionați de curajul camaradului lor.

Ridicând sabia, Callum lovi calul cu călcâiele și atacă legiunea care se repezea spre ei.

Preț de o clipă, Robert pur și simplu rămase călare, cu o expresie de uluire și de groază pe chip. Într-adevăr, păru să treacă doar o clipă până când sabia grea a lui Callum MacGregor coborî peste capul dușmanului său, spintecându-l chiar între ochi. Tăișul însângerat se ridică iar, și, înainte ca trupul primei sale victime să cadă de pe cal, capul altui călăreț fu tăiat de pe umeri. Sângele ce mânjea chipul Diavolului îi întărea acestuia titlul. Un al treilea om nu avu timp decât să își înăbușe un icnet în timp ce privea în ochii plini de răzbunare ai călăului său înainte să fie străpuns până în plăsele.

Sabia uriașă a lui Angus își găsi locul, oasele frângându-se ca sticla sub forța brațului său. Și sabia nemiloasă a lui Brodie ucidea până și cai.

„Nebuni!" Atât avu timp Robert să creadă despre oamenii unchiului său înainte ca zece dintre ei să-l atace. De-abia avu timp să-și scoată sabia și să pareze o lovitură spre piept înainte ca altă lovitură să rateze la limită să-i taie brațul. La naiba, nu se antrenase toată viața ca să moară după doar două bătălii, și în mod sigur nu în timpul uneia care nici nu trebuia purtată! Se năpusti înainte și împunse sabia în burta altui atacator, o scoase și lovi în următorul om aflat aproape de el. Toate loviturile lui erau exersate și aproape elegante, în comparație cu abilitatea brutală a MacGregorilor. Dar la fel de eficientă. Asta până când un anumit soldat uriaș lovi cu sabia suficient de tare încât să-i îndoaie arma devenită brusc aproape inutilă.

Văzând dezavantajul brusc al oponentului său, soldatul învârti sabia, ținând mânerul cu ambele mâini, și lovi cu ea chiar deasupra capului lui Robert.

Dar lovitura fatală fu blocată în aer. Scânteile căzură pe Robert, care privi cum Graham îl nimicește pe atacatorul său.

În câteva minute, majoritatea oamenilor contelui de Argyll fură doborâți, cu aceeași eficiență sălbatică pe care Robert o remarcase

prima oară când îi văzuse pe MacGregori luptând la Kildun. Restul plecară fugind. Oricâte minciuni spusese unchiul lui, avusese dreptate în privința unui singur lucru. MacGregorii erau de temut.

Întrucât nu rămăsese nimeni care să împiedice intrarea în Kildun, Robert își adună curajul și avansă cu calul în fața lui Callum.

– Poți intra cu mine pentru a o găsi pe sora mea. Azi au murit mulți oameni. Te-aș ruga să îi cruți viața unchiului meu. Când Callum clătină din cap, adăugă: Intenționez din toată inima să aduc acuzații împotriva lui la Edinburgh. Va fi spânzurat pentru că l-a ucis pe conte. Răzgândește-te, te implor! În răzbunare nu există onoare.

Cum Callum nu păru dornic să-i răspundă, dădu să plece spre castel. Se opri un moment să răsufle când auzi conversația din spatele lui.

– Este un băiat curajos. Ce crezi? întrebă Graham, iar Callum răspunse:

– Cred că este al doilea Campbell pe care l-am întâlnit pe care nu vreau să-l ucid.

– Bravo, Robert!

Încă o voce, de data asta una mai puțin mortală decât anterioara, dar nu mai puțin terifiantă, îl opri pe Robert. Roti calul și dădu să apuce mânerul sabiei când unchiul său ieși de după zidul vestic.

Cu sabia îndreptată spre gâtul ei, Duncan Campbell o ținea pe Kate în fața lui ca pe un scut, pentru a-l alunga pe enormul MacGregor, care descăleca la o distanță de câțiva metri.

– Nepoate, iartă-mă că nu am aplaudat cum tu și însoțitorii tăi i-ați executat iute pe oamenii mei, dar, după cum vezi, am mâinile ocupate. Duncan ajustă marginea ascuțită a lamei sub bărbia lui Kate. Vreau să știi că mă simt vinovat pentru ceea ce ați devenit tu și sora ta. Ar fi trebuit să știu că Amish și John vă vor învăța calea tatălui vostru și să-i fi ucis mai devreme.

Auzind asta, Kate se luptă să se elibereze, dar el o ținea ferm.

– Unchiule, dă-i drumul, îi ceru Robert, și vei avea o șansă să nu mori azi. Trebuie doar să privești în jur și să îți dai seama că este singura ta opțiune.

Callum văzu scânteia de panică din ochii lui Argyll când privi pământul și numără morții din jurul său. Oamenii făceau lucruri mortale când se temeau.

– Nimeni de aici nu va ridica măcar mâna la tine. Callum nu se mișcă în timp ce vorbi. Dă-i drumul, și ne vom întâlni bărbătește!

– A, MacGregor. Duncan îl privi și se dădu înapoi, târând-o pe Kate cu el. Vrei să spui, precum sălbaticii, nu-i așa?

Callum îi oferi un zâmbet letal.

– Dacă vrei. Aruncă o privire spre Kate. Părea nevătămată. Vino, vorbi el încet, calm. Ai fost suficient de curajos încât să mă ataci o dată, de mult. Nu te-ai făcut laș din acea zi, nu-i așa, Argyll?

– Laș? se răsti Duncan înfuriat. Îți voi pune capul în solariul meu chiar în seara asta. Și, dacă nu, până la lăsarea nopții vei fi mort. Vezi tu, am trimis vorbă lordului nostru protector, dându-i locația castelului tău. L-am informat și că mi-ai răpit nepoata, ai ucis oamenii pe care i-am trimis să te găsească și că vii aici ca să mă ucizi. Zâmbetul lui Duncan fu un semn de victorie. Dacă mor, el va ști că a fost de mâna ta. Vei atrage legea asupra oamenilor tăi timp de mulți ani de acum încolo. Își întoarse privirea rece și cenușie spre Robert. Nu eu sunt omul fără opțiuni. El este.

– Nu! țipă Kate. Încercă să zgârie brațul unchiului său, dar el apăsă și mai tare lama în pielea ei. Nu-i păsa. Callum! Nu-l ucide! Ea îi prinse privirea și o susținu. Nu ești așa cum te face el.

Duncan o trase de păr ca s-o facă să tacă și apoi se întoarse spre Callum.

– Nu vei fi iertat decât de mila mea, dacă sunt viu ca s-o ofer.

– Nu este de mirare – vocea lui Robert era plină de repulsie față de unchiul său – că tatăl tău te-a considerat atât de nedemn. Ești mai rău decât un laș. Își îndreptă umerii și se duse spre Callum. Îți ofer o altă opțiune. Dacă el moare de mâna ta sau a legii, eu voi fi următorul conte. Lasă-l legii, iar tu și oamenii tăi veți avea mila mea.

– De aceea îi spânzurăm pe simpatizanți, se răsti Duncan.

Callum se uită la el cu o furie care așteptase nouă ani să se dezlănțuie.

– Argyll, ar fi trebuit să mă aștepți pe mine să-ți ucid tatăl. Știai că mă voi întoarce după el. Ai luat ce era al meu, la fel ca el, și i-ai moștenit crimele, așa cum am făcut eu în cazul tatălui meu. Ținu mânerul sabiei cu ambele mâini și flutură tăișul spre Duncan. Nu te mai ușura în pantaloni și vino să mă ucizi, Campbell!

– Nu! Callum, te rog! țipă Kate, și fu aruncată în lături, în timp ce unchiul ei își pregăti sabia pentru luptă.

Robert sări din șa și alergă spre ea. Amândoi îl priviră pe Callum cum mânuiește sabia lungă cu o simplă rotire a încheieturii.

– Haide!

Duncan făcu întocmai, sărind la el și fluturând sabia. Callum evită lovitura cu ușurință și reveni cu o lovitură pe spate care îi lăsă brațele lui Duncan tremurând. Duncan se întoarse și împunse, de-abia apropiindu-se de ținta sa. Callum coborî brațele pentru o lovitură sălbatică ce mai că îl doborî pe conte în genunchi. De fiecare dată când Duncan ataca, Callum para și revenea cu și mai multă forță. Era limpede pentru toți cei care priveau că el l-ar putea ucide oricând pe Duncan Campbell. Alesese să îl umilească mai întâi.

Când Argyll căzu într-un final în genunchi, Callum așteptă, provocându-l să se ridice. Cu o ultimă pendulare, lovi sabia din mâinile lui Duncan când contele o ridică și apoi îi frânse nasul lui Duncan cu pumnul. Argyll se dădu înapoi, cu ochii ațintiți la sângele care țâșnea.

Nu cu multă vreme în urmă, Callum s-ar fi mulțumit cu nimic mai puțin decât moartea dușmanului său. Dar încă o lovitură zdravănă care îi rupse falca lui Duncan fu o victorie la fel de dulce obținută în acea zi. Asta era de ajuns, înțelese Callum. Pentru că nu era un monstru.

În timp ce Duncan își pierdu cunoștința, Callum se întoarse să se uite la Kate, care stătea în brațele fratelui său. Brusc, o sută de oameni călare dispărură în neant, și exista numai o fată, mai frumoasă și mai iubită decât tot ținutul din Scoția.

– Vino aici, Katie!

Ea nu se mișcă, ci se uită la el, cu ochii ei negri furioși.

– M-ai înspăimântat până la Dumnezeu, MacGregor.

El ardea de dorința de a o ține în brațe.

– Iartă-mă, se căi el sincer. Nu intenționam să îl ucid și să te pierd, dar nu aș fi avut nici o satisfacție dacă nu l-aș fi bătut măr. Se gândi la sora lui, la viitorul lui cu Kate. Unul plin de speranță. S-a terminat. Se termină cu mine.

Kate îi zâmbi și apoi alergă în brațele lui. El o prinse într-o îmbrățișare care aproape o lăsă fără suflu. Când se opri din a o săruta, își trecu degetele peste zâmbetul ei. Scăpase din temnița lui Liam, dar rămăsese un prizonier al propriei sale uri și vinovății. Iubirea lui Kate îi eliberase inima, făcând-o să iubească din nou, să simtă din nou.

Angus îl ajută pe Robert să îl ducă pe contele inconștient în castel. Când trecură de el, Callum îi opri, își desfăcu manșetele de piele de la încheieturi și le băgă sub cureaua lui Duncan. Era în viață, și pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Katherine Campbell.

Epilog

Kate stătea pe meterezele negre ca tăciunii ale castelului Camlochlin și privea în zare spre peisajul învăluit în ceață, suspendat pentru totdeauna în timp. Ridică brațele peste cap și închise ochii, simțind răceala suflului de iarnă. Oare doar cu câteva luni în urmă aflase cine era Callum MacGregor? Acum, știa că nu putea să trăiască o singură zi fără el.

Se întâmplaseră multe de când Callum o adusese acasă de la Kildun. Un consiliu al celor mai stimați nobili ai lui Oliver Cromwell organizase un proces pentru unchiul ei și îl găsise vinovat de uciderea cu sânge-rece a celui de-al nouălea conte de Argyll. Nu fusese acuzat pentru că îl ucisese pe tatăl lui Kate sau pentru oricare dintre crimele împotriva clanului MacGregor, dar fusese spânzurat oricum. După ce Robert devenise al unsprezecelea conte de Argyll și căpetenia clanului Campbell, își ținuse promisiunea și îl iertase pe Callum pentru crimele sale împotriva clanului Campbell. De atunci, îi trimisese surorii sale o misivă binecuvântând căsătoria sa cu MacGregor, împreună cu o invitație pentru ea și soțul ei de a vizita Kildun în primăvară. Callum rupsese invitația în două, mormăind o oră întreagă că mai bine era blestemat decât să pună piciorul în „haznaua Campbell". Deși ea dorea cu disperare să-și vadă fratele, Kate nu se opusese, ci doar încuviințase și îl lăsase să vorbească singur în solariu. Nu la multă vreme după aceea, el o găsise și îi pusese în mână un pergament și o pană și îi ceruse să îi scrie fratelui ei și să accepte invitația.

Kate zâmbi în sinea ei acum, amintindu-și cum ridicase privirea de la scris și îl văzuse pe soțul ei cum o privea, clătinând din cap și mormăind ceva despre cât de supus devenise.

Ea se întreba dacă această idee despre supunere includea și atârnatul de draperii la ferestre și umplerea camerelor cu flori sălbatice. Sau poate însemna a nu trece cu sabia pe deasupra capului lui Brodie. El fusese suficient de furios cât să facă asta, după ce Kate

se repezise direct spre oamenii lui în timp ce aceştia se antrenau cu săbiile, şi lama lui Brodie aproape că îi tăiase capul. Desigur, nu fusese vina lui Brodie. Ea o fugărea pe Matilda, care fugise din hambar, şi, dacă Kate n-ar fi prins-o, cina din seara aceea ar fi fost raţă friptă. Ea le salvase viaţa lui Brodie şi Matildei doar cu un zâmbet şi un sărut oferit soţului său – care părea să îl topească tot. Dacă asta însemna a fi supus, atunci, da, poate că era, într-adevăr, supus.

Chiar după ce aflase că ea nu doar că acceptase invitaţia lui Robert, dar îl şi invitase la Camlochlin pentru a sărbători căsătoria lui Jamie şi Maggie, soţul ei doar mârâise la ea şi spusese mutește câteva cuvinte pe care Kate sigur le-ar fi considerat destul de neplăcute dacă le-ar fi zis cu voce tare. În cele din urmă, scosese un „Prea bine" cam încordat şi apoi se scuzase şi plecase furtunos să-l trântească la pământ pe bietul Angus.

Ea văzuse că el era furios, dar se revanşase faţă de el în noaptea aceea şi multe nopţi apoi, dovedindu-i că nu era deloc supus.

Dumnezeule, cât îl iubea! Îi iubea ochii clocotitori care se aprindeau când ea intra într-o încăpere şi sunetul râsului său profund, muzical, care devenise ceva obişnuit în Camlochlin, nu o raritate. Callum MacGregor era fericit, iar ea era motivul pentru asta. Spera să îl facă şi mai fericit când avea să îi spună despre urmaşul care creştea în pântecul ei. Poate în ziua următoare, după ceremonie. El avea să fie într-o dispoziţie bună, pentru că, aşa cum bănuia, fusese încântat atunci când Jamie îi ceruse în sfârşit permisiunea de a se căsători cu Maggie.

Kate îşi lăsă mâinile pe abdomen şi masă rotunjimea sa moale.

Tresări, apoi oftă de bucurie când două mâini mari şi puternice o cuprinseră de talie, de la spate, şi îi acoperiră degetele.

– Ce faci aici sus, iubire?

– Mă gândesc la cât de minunat eşti, şopti ea, lipindu-şi obrazul de al lui când Callum îşi cufundă faţa în părul ei.

Ea îi ridică mâinile de pe pântecul ei şi le sărută.

– De câte ori trebuie să îţi spun, soţie, că sunt un ticălos cu inima rece? Ea simţi cum zâmbeşte în ceafa ei şi chicoti. Îşi încrucişă braţele peste piept şi privi afară, spre vâlcea. Eşti pur şi simplu oarbă la defectele mele.

– Încă nu le-am văzut, soţule.

El o întoarse în brațele lui și o trase mai aproape de trupul lui. Cu degete blânde, îi mângâie contururile moi, de la tâmple până la bărbie.

– Până când voi fi binecuvântat să privesc în ochii tăi frumoși și să văd un erou reflectat acolo?

– Veșnic, răsuflă ea, buzele ei formând un zâmbet pe care el ardea să-l sărute.

– Atunci, vreau să trăiesc veșnic, Katie.

Poate că acesta era momentul perfect pe care îl aștepta. Deschise gura să îi spună, dar el i-o acoperi cu a lui, devorându-i moliciunea, și toate gândurile ei fugiră, cu excepția unuia care o făcu să ardă de dorință.

El aproape gâfâia când se aplecă s-o ridice în brațe. Voia s-o ducă în patul lui și să facă dragoste cu ea ca și când ziua de mâine nu avea să mai vină. Ajunse aproape de arcada care ducea spre scări, când unul dintre paznicii din turn strigă, alertându-l că se apropia un mic grup de atacatori.

El mijì privirea, privind spre dealuri, apoi își dădu ochii peste cap.

– Robert! chiui Kate și sări din brațele lui.

Callum se forță să zâmbească drept răspuns la frumosul zâmbet. Dar, în clipa în care ea privi în altă parte, el murmură o înjurătură. Campbelli în castelul său! Trebuia să fie prost, cu adevărat prost. Se încruntă când soția lui începu să turuie despre cât de minunat era să îl aibă pe fratele ei drag aici, la Camlochlin.

– Și nu va fi minunat să îl vezi din nou pe Graham? Îmi este dor de el, dar sunt fericită că el și Robert au devenit prieteni atât de buni.

– Da, minunat, mormăi Callum.

– Sunt sigură că vei ajunge să îl iubești pe fratele meu la fel ca mine după câteva luni.

– Câteva luni?

– Da. Îi oferi cel mai frumos zâmbet. L-am invitat să rămână pe timpul iernii.

– Nu, Kate. Se încruntă atât de feroce, cum Kate nu-l mai văzuse de luni întregi. Nu vreau să...

Ea se ridică pe vârfuri și îi șopti ceva la ureche.

– Ce ești? Se holbă la ea, chipul său fiind o mască de multe emoții, mânia nefiind printre ele.

– Însărcinată, repetă Kate încet, apoi ridică degetele spre ochii soțului ei, gândindu-se că ceea ce vedea acolo nu era real.

Oare cum putea o simplă femeie să facă acest munte de om puternic și mândru să plângă? El clipi și apoi o luă în brațe, îmbrățișând-o strâns. Ea se gândi să îi spună că de-abia putea respira, dar decise să nu o facă. Așa cum îi promisese cândva, el îi ținea inima în mâini – și nu durea. Știuse din clipa în care o salvase de clanul McColl că nu avea să doară niciodată.

Pentru că el era cavalerul ei proscris, în cea mai strălucitoare armură.

Desigur, Callum MacGregor nu ar fi fost de acord. Pentru că ea fusese cea care îl salvase pe el.

Nota autoarei

Drept recunoştinţă pentru sprijinul celor din neamul MacGregor în lupta pentru recăpătarea tronului, Charles al II-lea a anulat legile împotriva lor în 1661. Numele lor a fost reabilitat, dar ţinuturile nu le-au fost înapoiate. În 1693, proscrierea a fost din nou impusă de William de Orania. Persecutarea clanului MacGregor s-a terminat în cele din urmă în 1774, când proscrierea împotriva lor a fost anulată o dată pentru totdeauna, la o sută şaptezeci şi unu de ani după ce a fost instaurată.

Mulțumiri

Soțului meu, care a ascultat cu răbdare și a învățat despre acest clan curajos, și a înțeles de ce povestea lui m-a făcut să plâng. Și copiilor mei, care își dau ochii peste cap cu drag atunci când încerc (și eșuez) să vorbesc cu accent scoțian.

Editorului meu, Michele Bidelspach, pentru fiecare cuvânt de încurajare. Îți mulțumesc pentru perspectiva ta și pentru că m-ai ajutat ca această carte să fie cum nu se poate mai bună.

Agentului meu, Andrea Somberg, care mereu mă face să mă simt capabilă să realizez orice. Îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine.

Pentru Rika, Gabrielle, Terra, Christy, Rabbit, Willow, Melissa, January și Dublin – ați făcut ca strădania pentru fiecare pagină să merite. Vă mulțumesc pentru sprijinul și prietenia voastre.

Și lui Dumnezeu, pentru harul lui în viața mea.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peștitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubesti o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*

Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*

Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

Christi Caldwell, *Guvernanta*

Victoria Alexander, *O aventură pasională*

Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*

Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*

Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*

Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*

Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*

Sabrina Jeffries, *Burlacul*

Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*

Christie Caldwell, *Contele și curtezana*

Johanna Lindsey, *Paradisul sălbatic*

va apărea:

Jane Feather, *Ispitește-mă cu diamante*

Completează-ți colecția!

blue MOON

~~49,90~~ lei
31,43 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®